SAS

Vol. I

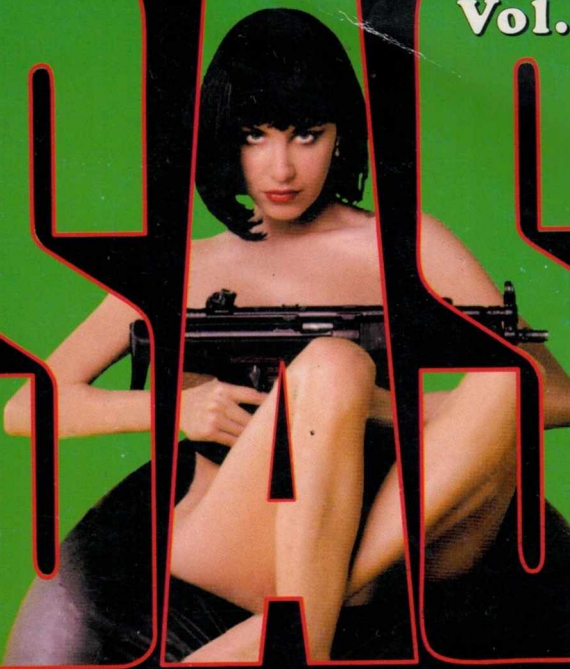

AURORA NEAGRĂ

GERARD DE VILLIERS

Tineretama

Gérard de Villiers

Aurora neagră

SAS 160

ISBN:
973-597-368-5

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VILLIERS, GÉRARD de
Aurora neagră / Gérard de Villiers; trad.; Gabriela Porancea. - București: Editura Ion Cristoiu & Max Bănuș, 2006
ISBN 973-597-368-5

I. Porancea, Gabriela (trad.)

821.133.1-312.4=135.1

Malko Productions – Paris,
Aurore noire
© *Gérard de Villiers,*
Pentru versiunea românească:
© TINERAMA 2006
Publicație editată de
S.C. „Ion Cristoiu & Max Banush vă recomandă" SRL

Gérard de Villiers

Aurora neagră

Vol. I

În românește de
Gabriela Porancea

2006

Capitolul I

Sultan Hafiz Mahmud urmărea cu o privire distrată petrolierul *Naftomar* de 120 000 de tone, înaintând cu toată viteza motoarelor lui învechite în direcţia lui şi împotmolindu-se cât mai adânc posibil pe plaja Gaddani. Nisipul fin era deja presărat cu zeci de carcase de nave din toate ţările, demontate pe loc. La vreo treizeci de kilometri la vest de Karaci, Gadanni era unul din cele mai importante şantiere de demolări navale din lume. Pe cei patruzeci de kilometri ai lui de nisip, resturile navelor deja decorticate se aliniau ca nişte meduze triste de oţel, împotmolite acolo pentru eternitate.

— *Look!* îi lansă responsabilul uneia dintre echipele de demolare către Sultanul Hafiz Mahmud, arătând cu degetul spre petrolierul *Naftomar.*

Bătrânul petrolier aproape atinse plaja şi etrava i se înfundă în nisip perpendicular pe ţărm. Timp de câteva secunde, îşi continuă cursa, săpând în nisipul afânat, apoi încremeni în sfârşit, motoarele lui oprindu-se într-un ultim urlet de biele. De îndată ce fu imobilizat, sute de muncitori belucistanezi,

îmbrăcaţi cu ţinute locale maro, înzestraţi cu scări din frânghie, aparate de sudură, materiale heteroclite şi arhaice, se lansară la asaltul petrolierului. Chiar cu mijloacele lor limitate, erau capabili să transforme într-o lună o navă de treizeci de metri înălţime într-un sabot negricios nu mai înalt ca o barcă de pescuit! Prima oară, toate elementele detaşabile erau date jos, sortate şi apoi îngrămădite într-unul din depozitele vecine, construite la marginea plajei, ce se întindeau pe kilometri întregi. Un du-te-vino de camioane le lua apoi la Karaci, o localitate aflată la trei ore distanţă, unde totul era reciclat. Gaddani, cu Cox Bazaar, din Bangladesh, era cel mai mare şantier de recuperare din lume.

Muncitorii belucistanezi treceau deja la atacul bătrânului petrolier, precum năvăleau furnicile pe un animal mort. Câteodată, în graba lor, loveau câte o conductă de gaz care le exploda în faţă îi omora pe câţiva dintre ei, care erau îngropaţi pe loc. Asta nu-i descuraja: veniţi din fundul Belucistanului, stat feudal aflat încă în Evul Mediu, erau foarte mulţumiţi că puteau să lucreze regulat. Seara se retrăgeau talmeş-balmeş în bordeie făcute din plăci de tablă, lemn şi chiar din pânză, construite direct pe plajă.

Scânteile de sudură începeau să împrăştie stele orbitoare pe carcasa petrolierului *Naftomar*.

— Iată cum muncim noi, *Sahib*, lansă mândru şeful de şantier, sprijinit de o tablă triunghiulară ieşită din nisip ca o sculptură suprarealistă – tot

ceea ce mai rămăsese din cargoul *Brooklyn*. Atunci când va sosi nava dumneavoastră, ne vor trebui doar trei săptămâni.

Sultan Hafiz Mahmud bombăni o vagă consimţire, cu capul întors spre nord, unde se ridicau munţii Makran, un masiv de roci negricioase, părând ca de zgură, care se întindea pe mai mult de o sută de kilometri lăţime, aproape până în Iran, puţin la nord de coasta Belucistan, şi care străbătea doar câteva drumuri puţin frecventate. Nu creştea nimic în această zonă complet aridă, un adevărat peisaj lunar ce impresiona prin sălbăticia lui. Totuşi, Sultan Hafiz Mahmud contempla aceşti munţi negricioşi ca şi cum ar fi fost cea mai frumoasă grădină a lui Allah. Urma în gând convoiul ce pleca din satul Ziarat, aflat la sud-vest de Quetta, capitala Belucistanului, ascunsă la 2450 metri altitudine în munţi. Acolo murise proiectul care-l mobilizase de aproape trei ani. Ceva care făcea ca atentatele de la 11 septembrie 2001 din New York să pară ca o simplă gângăveală. O acţiune care lumina cu o lumină strălucitoare zilele apuse ale lui Ossama Bin Laden, pe care Allah îl ţine în Sfânta Lui Grijă.

În picioare pe această plajă din Gaddani, Sultan Hafiz Mahmud se revedea în munţii din Waziristan, acum trei ani, expunându-şi planul Şeicului, cu obişnuita lui ardoare, iar acesta ascultându-l cu un surâs încărcat de scepticism.

Cu ocazia acestei întâlniri secrete, îi oferise şefului

Al-Qaida o cameră video mică digitală, destinată să filmeze secvenţe de propagandă, care să fie puse imediat pe casete şi difuzate pe canalul de televiziune Al Jazeera. Cadou modest care-l impresionase totuşi pe saudit. Propaganda avea un rol important în cadrul activităţilor lui, de când a trebuit să-şi abandoneze bazele din Afghanistan, din cauza invaziei americane. Această cameră video îi permitea, graţie imaginilor ei digitale, să menţină contactul cu partizanii săi din aproape întreaga lume. Camera pe care o folosise până atunci era deja foarte veche şi asta se vedea în calitatea imaginilor filmate.

Înainte să-l părăsească pe Sultan Hafiz Mahmud, Ossama Bin Laden îl luase de-o parte ca să-i spună cu gravitate:

— Frate, dacă proiectele tale se vor concretiza, dă-mi de ştire. Ştii cum să-mi transmiţi un mesaj. În acest caz, mă voi deplasa eu însumi ca să te întâlnesc.

Sultan Hafiz Mahmud se indignă, subliniind că era foarte periculos pentru şeic să se deplaseze, chiar şi pentru un motiv important, dar Ossama Bin Laden, cu obişnuitul lui surâs calm, îi repetă:

— *Inch' Allah*, dacă reuşeşti, asta îmi va da o asemenea fericire în inimă că merită să-mi asum unele riscuri.

Cei doi bărbaţi se întreţinură îndelung şi şeicul îi mulţumi din nou pentru micuţa cameră video, pe care o încredinţase imediat unuia din cei care nu-l

părăsea niciodată. Noor, tânărul *taleb* din satul Kahi din masivul Tora-Tora, era fascinat de cinema. Dacă i s-ar fi cerut părerea, şi-ar fi dorit să-l filmeze pe şeic fără întrerupere, binecuvântându-L pe Dumnezeu că putea să-l urmeze pe acesta ca o umbră.

Bineînţeles că Sultan Hafiz Mahmud simţise că Ossama Bin Laden, în ciuda atitudinii lui călduroase, nu credea în fezabilitatea proiectului său. Înainte de invazia americană din Afghanistan, ei se întâlniseră în secret la Kabul, cu scopul de a studia cum ar putea Al-Qaida să utilizeze arme neconvenţionale şi nu ieşise nimic concret din discuţia lor.

Inginer nuclear extrem de calificat, specialist în îmbogăţirea uraniului natural, creator printre altele al uzinei din Kushab, pragmatic şi muncitor, Sultan Hafiz Mahmud era şi un visător cu convingeri uşor ezoterice, care credea în puterea djinnilor, a spiritelor, a influenţei petelor de soare asupra destinelor oamenilor şi care milita pentru ca toate ţările din Umma (lumea musulmană) să aibă acces la armele nucleare. La aproape şaizeci de ani, convingerile lui erau la fel de vii ca la douăzeci de ani şi, purtat de ideologia lui clocotitoare, era gata să mute munţii pentru a-şi realiza visele. În ciuda hedonismului lui care îl făcea să iubească femeile şi să bea alcool, sau să trăiască într-unul din cartierele cele mai plăcute din Islamabad, îi consacra o admiraţie fără măsură lui Ossama Bin Laden, pe care-l cunoştea de ani buni.

Prin urmare, primise aproape ca pe o jignire simţită carnal ocupaţia Afghanistanului de americani, fuga talibanilor şi fuga lui Ossama Bin Laden şi a fondatorilor Al-Qaida spre ascunzători aleatorii din zona tribală pakistaneză, de la limita Afghanistanului. Era ca şi cum l-ar fi umilit pe el însuşi. Din anul 2000, crease o fundaţie umanitară, Ummah Tameer-e-Nau, destinată în principal să uşureze traiul mizer din Afghanistan. În realitate, acest ONG încerca să procure pentru Al-Qaida mijloace non-convenţionale pentru a extinde Jihadul contra cruciaţilor şi evreilor, Statele Unite fiind natural inamicul numărul unu.

Ocupaţia Afghanistanului pusese capăt activităţii ONG-ului lui Sultan Hafiz Mahmud şi, după ce încasase şocul înfrângerii, concepuse marele lui proiect, cel care va arăta într-o manieră răsunătoare că Al-Qaida era la fel de puternică.

Un proiect cu bătaie lungă, după care cel din 11 septembrie nu era decât o acţiune modestă. Luându-şi energia din lectura propriilor lui scrieri, voia într-un oarecare fel să stăpânească forţa acestor djinni pe care îi regăsim pretutindeni în cultura arabă, ca să facă lumea musulmană stăpâna lumii. El nu ajunsese încă acolo, dar, prin forţa tenacităţii şi graţie ajutorului mai multor prieteni de-ai lui care gândeau la fel ca el, începuse să-şi ţină promisiunea făcută lui Ossama Bin Laden.

La plecare, gândind la rece, proiectul lui părea

imposibil de realizat, dar deopotrivă putea muta munţii din loc. Sultan Hafiz Mahmud se pusese pe treabă cu o răbdare de furnică şi în cel mai mare secret.

I-au trebuit luni întregi înainte să ajungă la un prim rezultat care nu era deloc spectaculos. Totuşi, bomba era amorsată şi el reperase câţiva simpatizanţi plasaţi în posturi strategice care gândeau ca el şi ascultau de aceleaşi motivaţii. Acest proiect nu era o ocazie să câştige bani şi inginerul pakistanez îi îndepărtase din proiect pe toţi cei care au avut tendinţa să ceară bani: cei care se lăsau cumpăraţi puteau întotdeauna să cedeze unei supralicitări.

Nu-i mai rămăseseră decât cei puri care, ca şi el, urmăreau un ideal.

În drumul lui, fusese chiar obligat să stranguleze cu propriile-i mâini un om care ameninţa să-i dezvăluie secretul autorităţilor pakistaneze, dacă Sultan Hafiz Mahmud nu îi dă un milion de rupii. Acesta din urmă îi dăduse întâlnire într-o zonă pustie din Mangalla Hills, la nord de Islamabad. Se dusese cu doi prieteni de încredere şi, în timp ce trădătorul era ţinut de aceştia, el îl strangulase rugându-se lui Dumnezeu.

Se scurseseră mai mult de doi ani de la angajamentul lui: Sultan Hafiz Mahmud menţinea un contact neregulat cu Ossama Bin Laden, dar refuzase mai multe invitaţii ale Şeicului de a-l vizita

într-una din ascunzătorile lui din Waziristan. Nu voia să-şi piardă prestigiul, convins că şeful Al-Qaida trecuse la pierderi şi promisiunea lui, născută probabil din lirismul religios curent în această regiune a lumii. Fără îndoială că acesta n-avea în ochii lui nici o importanţă, Sultan Hafiz Mahmud fiind de altminteri unul din cei mai vechi credincioşi. Dacă se angajase la o treabă imposibilă şi nu putuse să o îndeplinească, asta nu era un păcat. Doar un exces de exaltare.

Autorităţile pakistaneze nu se ocupau de Sultan Hafiz Mahmud. În urma unor descoperiri compromiţătoare în localurile ONG-ului lui din Kabul, americanii, considerându-l ca un susţinător al lui Bin Laden, ceruseră să-l interogheze, dar autorităţile pakistaneze rămaseră surde la cererea acestora. Sultan Hafiz Mahmud ştia prea multe lucruri despre programul nuclear militar secret din Pakistan. De aceea, din anul 2002 îi fusese interzis să plece în străinătate, din cauza unor ameninţări care îl plasaseră în atenţia serviciilor israeliene şi americane. Totuşi, în interiorul Pakistanului se bucura de o mare libertate. Chiar dacă era înconjurat, la Islamabad, de o protecţie discretă, agenţii ISI (Serviciile de informaţii pakistaneze – InterServices Intelligence) nu puteau să-l urmeze pretutindeni, în numeroasele plimbări prin munţi, în zonele tribale pakistaneze. Ceea ce-i permitea inginerului nuclear să facă multe călătorii foarte utile... La Islamabad, îi

inducea în eroare multiplicând aventurile cu femei... Nimeni nu putea bănui adevărata lui ocupaţie.

În sfârşit, într-o zi, putuse să trimită un mesager de încredere la Şeic, fixându-i o întâlnire într-un sat izolat din Belucistanul de nord, Ziarat, foarte aproape de frontiera afgană, acolo unde triburile locale combătuseră dintotdeauna puterea centrală pakistaneză. De aceea, pentru această călătorie, îşi luase măsuri de precauţie extraordinare, ca să fie sigur că nu fusese urmărit de agenţi ISI.

Aceştia debarcaseră în regiunea Dahra, satul unde, de sute de ani, belucistanezii fabricau arme artizanale. Apoi Sultan Hafiz Mahmud putuse să ajungă, prin diferite mijloace, pe jos, pe catâr şi într-un 4 x 4, la locul de întâlnire.

Ajunsese în mod voit cu câteva ore înaintea Şeicului, profitând ca să-şi trimită oamenii să inspecteze împrejurimile, ca să se asigure că nu fusese urmărit. Din fericire, în această zonă pierdută, în afara avioanelor telecomandate americane *Predator*, nu era nici o supraveghere. Ossama Bin Laden se ivi de pe o potecă de capre, pe un cal, escortat de vreo cincizeci de bărbaţi, garda lui personală, în ţinută afgană. De ani întregi nu folosea nici un mijloc electronic de transmisie, recurgând doar la mesageri de încredere.

După ce-l îmbrăţişase de trei ori pe Sultan Hafiz Mahmud, prima lui întrebare a fost:

— De ce mi-ai dat întâlnire aici?

— Şeicule, voiam să vă arăt ceva, răspunse pe un ton misterios inginerul pakistanez.

În timp ce oamenii lui luau poziţie de supraveghere a accesului în sat, Ossama Bin Laden îl urmă pe ghidul lui. Îl însoţeau Ayman Al-Zawahiri, mâna lui dreaptă şi medicul lui personal, un bărbat tânăr, bine făcut, îmbrăcat în djellaba albă, cu privirea arzătoare, Yassin Abdul Rahman, unul din fiii şeicului orb, Omar Abdul Rahman, închis pe viaţă în Statele Unite pentru primul atentat asupra World Trade Center din 1993, şi Noor, *taleb*-ul cineast. Restul oamenilor lui, înarmaţi cu puşti cu lunetă, RPG-uri şi trei SAM 16 cumpărate pe aur (proiectile sol-aer destinate să neutralizeze eventualele elicoptere), erau împrăştiaţi pe o rază de un kilometru.

Pentru Sultan Hafiz Mahmud era cea mai frumoasă zi din viaţa sa! Vocea îi tremura de emoţie atunci când a început vizita condusă într-un mic atelier instalat într-o casă din piatră de la marginea satului, care servise înainte drept depozit unui negustor de fier vechi care străbătea muntele în căutarea de carcase de vehicule militare reutilizabile.

Ossama Bin Laden nu era un tehnician, de aceea Sultan Hafiz Mahmud se rezumase la explicaţii foarte simple. Evident că nu era nimic spectaculos, dar la flama din privirea Şeicului, inginerul nuclear simţise că îl credea. La sfârşitul vizitei, Ossama Bin Laden întrebase simplu:

— Asta va merge?

— *Inch'Allah*, va merge! promise Sultan Hafiz Mahmud. Tu trebuie să-mi spui unde vrei să lovească.

Ossama Bin Laden, Ayman Al-Zawahiri, Yassin Abdul Rahman şi el, se ghemuiseră aproape de cai, în jurul unei tăvi cu ceai, şi discutaseră îndelung. De data asta, Noor fusese ţinut la distanţă. Era vorba de detalii operaţionale pe care nimeni nu trebuia să le cunoască.

Dacă ceea ce-i arătase Sultan Hafiz Mahmud lui Ossama Bin Laden era inima acestui proiect, erau şi alte aspecte aproape la fel de importante, o logistică complicată care trebuia să rămână complet secretă şi să funcţioneze ca un mecanism de ceasornic.

Aceasta privea şi banii. Mai multe milioane de dolari. Recrutarea de oameni de încredere, o organizaţie care să se extindă în mai multe ţări. Ayman Al-Zawahiri fusese cel mai entuziasmat. El vedea acolo, în sfârşit, un proiect pe măsura lui. El fusese cel care organizase minuţios atentatele din 11 septembrie 2001 şi, de atunci, îi rămăsese apetitul pentru acţiune. Această operaţiune, prin complexitatea şi obiectivele ei, îl fermeca. Avea puterea să facă dovada că în ciuda unor înfrângeri, Al-Qaida era la fel de pregătită să organizeze o acţiune care va face să tremure lumea.

Timp de ore întregi, golind ceainice după

ceainice, întorseseră pe toate feţele aspectele acestui proiect îndrăzneţ, scoţând la lumină lacunele şi găsind soluţii. Ayman Al-Zawahiri jurase că într-un an totul va fi gata.

Noaptea se lăsa atunci când aceştia îşi terminară discuţiile, dând un nume acestui proiect: "Aurora Neagră"... născut din spiritul poetic al lui Sultan Hafiz Mahmud.

Nu trebuiau să se mai întâlnească decât o singură dată, atunci când partea încredinţată lui Ayman Al-Zawahiri va fi pusă la punct. Ceea ce îi dădea timp berechet lui Sultan Hafiz Mahmud să-şi termine partea lui de operaţiune.

S-au strâns covoarele, s-au adunat plăcintele şi s-a golit ceea ce mai rămăsese din ceainice, şi Ossama Bin Laden plecă cu oamenii lui.

Nu fusese prevăzut că Sultan Hafiz Mahmud să-l reîntâlnească înainte de îndeplinirea proiectului lui: totul fusese hotărât. Va aştepta vestea bună undeva în munţi. Chiar în străfundul acestei regiuni pustii, veştile călătoreau repede, graţie caravanelor, ciobanilor, a tuturor celor care se deplasau: contrabandişti, negustori sau simpli ţărani.

La despărţire, Ossama Bin Laden fusese deosebit de călduros şi cuvintele pe care le pronunţase îi merseseră drept la inimă lui Sultan Hafiz Mahmud.

— Frate, dacă proiectul tău reuşeşte, vei avea dreptul la recunoştinţa întregii umma (lumi

musulmane) şi Istoria va reţine numele tău ca pe cel al unui mare combatant al lui Dumnezeu.

Sultan Hafiz Mahmud privise micuţa coloană a lui Ossama Bin Laden dispărând în spatele unei culmi. Nu-l întrebase niciodată unde se ascundea. Nu poţi să divulgi niciodată o informaţie pe care n-o cunoşti, şi el era la fel de neîncrezător în ISI ca şi în americani, de acum foarte prezenţi în această regiune.

Vârful statului pakistanez, preşedintele Pervez Musharraf, juca un joc dublu. Pe de o parte îi proteja pe islamişti, dar pe cealaltă, pentru a conserva ajutorul financiar american, era câteodată obligat să le livreze câţiva membri din reţeaua Al-Qaida, deja capturaţi şi care lâncezeau în temniţele ISI. Bineînţeles că toată lumea ştia asta, dar era admis.

Până acum, nu dăduse decât peştişori. Putea să fie determinat, în circumstanţe grave, să meargă mai departe. În consecinţă, absolut nimic nu trebuia să conducă la Şeic.

* * *

Timp de mai bine de un an Sultan Hafiz Mahmud tremurase. Şi, miracol, piesele puzzle-ului lui secret se potriviseră perfect unele în altele. Rolul fiecăruia fusese definit cu precizie.

Ziua binecuvântată, marcând sfârşitul pregătirilor, sosise, în sfârşit, acum cincisprezece zile. Din prudenţă, Şeicul nu se deplasase, lăsându-le lui

Ayman Al-Zawahiri şi lui Sultan Hafiz Mahmud grija de a face sinteza acţiunilor lor respective.

Nu mai rămânea decât să treacă la acţiune.

Totul avea să înceapă în zori. Iată de ce Sultan Hafiz Mahmud nu se interesa decât destul de puţin de demolarea vaporului care, totuşi, fără să ştie, avea locul lui în proiect. De îndată ce luase avionul spre Islamabad, cu o seară înainte, nu se mai gândise decât la momentul în care avea să facă în sfârşit joncţiunea cu grupul plecat din Ziarat şi să le dea binecuvântarea pentru ultima parte a unei călătorii din care nici unul nu avea să se mai întoarcă. Ce conta: numele lor nu va fi niciodată uitat şi vor avea binecuvântarea tuturor adevăraţilor credincioşi până la sfârşitul vremurilor. Allah îi va primi în Sfânta Lui Gardă.

Ei părăsiseră foarte devreme Ziaratul, baza secretă unde li se dezvăluiseră planurile. Dacă Sultan Hafiz Mahmud alesese Belucistanul pentru a-şi dezvălui proiectul, este pentru că această regiune, care reprezenta aproape 40 la sută din teritoriul pakistanez, nu număra decât cinci milioane de locuitori, pentru o ţară care avea o sută patruzeci! Inospitalieră, populaţia, grupată în triburi, vorbind doar limba urdu, limba naţională, mereu răsculată contra puterii centrale, brăzdată de nenumărate drumuri ducând în Afghanistan sau în Iran, era locul ideal. Chiar comandourile şi elicopterele americane nu riscau să se avânte pe acolo. Şi,

pentru câţiva bani, belucistanezii, contrabandişti şi rebeli din naştere, erau gata să ajute pe oricine.

— Deci, când îţi aduci nava? întrebă cu insistenţă responsabilul şantierului.

Plaja din Gaddani era divizată în sectoare în care fiecare patron era responsabil de trei sau patru vapoare. Sultan Hafiz Mahmud aflase numele acestuia de la unul din prietenii lui din Karaci, specialist în metale neferoase.

— Nu ştiu încă, eludă el. Dă-mi numărul tău de mobil şi te voi anunţa cu câteva zile înainte.

— Bine. Ce tonaj are?

— Douăzeci de mii de tone.

Belucistanul se strâmbă.

— Nu e foarte mare...

Sultan Hafiz Mahmud îi aruncă o privire dispreţuitoare.

— Dacă nu o vrei... Merg puţin mai încolo.

Belucistanezul se calmă imediat.

— Ba da, Ba da, voi face treaba. Dar nu trebuie să ceri un preţ foarte mare.

— Vom vedea la momentul potrivit. Te voi anunţa cu cinci zile înainte.

— E puţin. Sunt multe nave în acest moment. O vom ancora.

— Nu, zise sec Sultan Hafiz Mahmud. Vreau să fie luată de îndată ce ajunge aici.

— OK, OK, *Sahib*, consimţi într-un final comerciantul de fier vechi.

Sultan Hafiz Mahmud îi întinse mâna, apoi îl îmbrăţişă de trei ori, cum era obiceiul la pakistanezi.

— Ne vom revedea peste câteva săptămâni, *Inch'Allah.*

Ca o coloană de furnici, muncitorii belucistanezi se îndreptau deja spre camioanele enorme staţionate la liziera plajei, prăbuşindu-se sub greutatea primelor hublouri, lemnărie şi scaune de pe *Naftomar.* O muncă de ocnaş pentru o sută cincizeci de rupii pe zi (în jur de un euro şi jumătate). Nu asigurare, nu pensie, nu îngrijiri medicale.

Sultan Hafiz Mahmud ajunse la Land Rover-ul pe care prietenii lui i-l puseseră la dispoziţie la Karaci, cu un permis de intrare în zona militară unde se afla Gaddani. Toată coasta belucistană, odinioară pustie, de la Hawkas Bay la Tomby, aproape de frontiera iraniană, se dezvolta cu toată viteza, graţie nevoilor militare pakistaneze. Acum mult timp, Karaci fusese singurul port din ţară. De acum, marina pakistaneză crease un port militar la Pasni, aflat la patru sute cincizeci de kilometri la vest de Karaci, cu o bază de submarine. Drumul prăfuit care mergea de-a lungul coastei fusese înlocuit cu o şosea asfaltată şi tot ţărmul fusese declarat zonă militară interzisă. În curând avea să fie la fel şi în Gwadar, aflat şi mai la vest, unde Sultan Hafiz Mahmud avea întâlnire la sfârşitul zilei. Deocamdată nu era decât un mic port civil la o sută şaptezeci de kilometri la vest de Pasni, port de le-

gătură pentru bărci cu pânze ce navigau între Iran, Oman sau coasta africană, la distanţă în jur de două mii de kilometri. La Gwadar nu se făcea încă nici un control asupra negustorilor îmbarcaţi sau debarcaţi. O parte din heroina produsă în Afghanistan se scurgea pe aici.

Sultan Hafiz Mahmud se opri puţin mai departe, în faţa unor bordeie mici care ofereau o chestie specială de băut fără alcool şi mâncare muncitorilor de pe şantierul de pe plajă, se aşeză pe o bancă din lemn şi comandă un Pepsi. O femeie în vârstă se apropie imediat de el ca să-i ofere un pachetel cu pudră, extras de venin de calcan din golful Gaddani presupus a vindeca o grămadă de boli. Pakistanezul refuză, dar se lăsă tentat de o frigăruie din creveţi uriaşi, specialitate din Gaddani. Nu mai voia să se oprească înainte de Gwadar şi ar fi dat o avere să fie mai bătrân cu câteva ore! Adresă tăcut o rugăciune pentru ca totul să se petreacă cu bine.

Odată această fază finală îndeplinită, zarurile erau aruncate şi operaţiunea pe care o urzise de ani întregi îi ieşea complet de sub control. Cel pe care îl va întâlni la Gwadar, Yassin Abdul Rahman, va fi cel care va continua, Allah să-i vină în ajutor!

Contemplă plaja imensă acoperită de pete negre, marea albastră presărată cu nave bătrâne aşteptându-şi rândul să fie tranşate.

Ce calm.

Încercă un brutal acces de euforie gândindu-se la extraordinara putere pe care o deţinea. Dacă totul se petrecea bine, se va reîntoarce a doua zi la Islamabad şi nu se va mai mişca de acolo. Un singur lucru îi lipsea: Aisha, amanta lui, de care era despărţit de când nu mai putea să părăsească Pakistanul. Ori, din motive de nemărturisit, ea refuza să revină la Islamabad. Oficial, ca să nu fie arestată la domiciliu.

Ea îi lipsea foarte mult şi el visa, pe deasupra, la nenumăratele dăţi în care se golise în crupa ei de vis. Nu cunoscuse niciodată o amantă atât de lipsită de inhibiţii şi care să vină întotdeauna în întâmpinarea dorinţelor lui cele mai secrete. Ea mergea să cumpere cele mai frumoase sari din magazinele de lux din Islamabad şi ajungea să se pregătească ore întregi înainte să-l întâlnească. Cu corpul uns cu uleiuri parfumate, machiată ca o sultană, epilată ca o fată abia ajunsă la pubertate, avea un corp admirabil de care se servea cu uşurinţa unei curtezane profesioniste. Doar imaginându-şi buzele ei închizându-se în jurul sexului lui, Sultan Hafiz Mahmud aproape că avu o erecţie.

El se considera un bun musulman, dar Profetul nu interzisese niciodată folosirea femeilor, ci din contră.

Tulburat, privi în jurul lui, ca şi cum o creatură de vis avea să se materializeze pe plajă, ca în poveşti, dar nu o văzu decât pe bătrâna vânzătoare de

băuturi magice şi furnicile încărcate cu fiare vechi. Visase destul. După ce lăsă douăzeci de rupii pe tejgheaua de lemn, reluă drumul care ducea la şosea. Ca să evite zona militară, trebuia să se întoarcă până la Hub Chawki ca să ajungă la Bela, la o sută optzeci de kilometri spre nord, de unde va coti spre vest pe drumul care se strecura între Makranul central şi Makranul de coastă. Un drum care străbătea un peisaj arid, traversând o regiune abia populată. Se aşeză din nou la volanul Land Rover-ului transformat în cuptor. Erau aproape patruzeci de grade Celsius. Cu toate geamurile deschise reluă drumul spre Karaci. După câţiva kilometri, chiar înainte să ajungă la Ghulam Wadera şi să iasă din şoseaua de coastă, remarcă o maşină ce ieşea de pe unul din şantiere pentru a lua aceeaşi direcţie ca şi el. La început nu-i dădu atenţie, dar neîncrederea lui i se deşteptă atunci când coti şi ea în direcţia Hub Chawki.

Ca să aibă inima împăcată, ajuns la Hub Chawki o luă la dreapta, ca şi cum s-ar fi întors la Karaci, apoi se opri după un kilometru la o staţie de benzină. Maşina maro, marcă japoneză, trecu prin faţa lui şi el putu să vadă doi bărbaţi la bord. Cu plinul făcut, făcu stânga-mprejur luând-o din nou spre nord. După un sfert de oră, văzu ivindu-se în oglinda retrovizoare maşina maro, care depăşea un camion făcând semne lungi cu farurile.

Pulsul lui Sultan Hafiz Mahmud se acceleră

brusc. Părăsind locuinţa lui din cartierul F8 din Islamabad, n-avusese impresia că e urmărit. La Karaci nici atât. Totuşi, cei doi bărbaţi din maşina maro nu puteau să fie decât agenţi ISI, care îl supravegheau ca să dea socoteală guvernului pakistanez. Şi nu interveneau atâta timp cât nu încerca să părăsească ţara.

Îi subestimase pe cei de la ISI.

Îi confiscaseră paşaportul, dar pentru a merge la Belucistan nu avea nevoie de el. Îşi spuse cu amărăciune că într-o bună zi îi vor da dreptate şi, ca ghidul lui spiritual, doctorul Abdul Qadeer Khan ("Tatăl" bombei atomice pakistaneze, Pakistanul fiind o putere nucleară din 1998.), îl vor acoperi discret de onoare. Va rămâne alături de toţi cei care contau în Pakistan. Ştia ce se ascunde în inima lor: o ură profundă pentru "aliatul" american şi un respect fără măsură pentru Şeic, Ossama Bin Laden, Spada Islamului. Toate declaraţiile oficiale, cu mâna pe inimă, în favoarea Americii, nu erau decât piese destinate să recolteze câţiva bani, arme F-16 sau transferuri de tehnologie.

Pakistanul va fi întotdeauna de partea Islamului.

Aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Maşina maro rula la o distanţă considerabilă de el, cu aceeaşi viteză. Pentru moment, prezenţa lor nu-l neliniştea. Poate că nu-l vor urmări decât până la Gwadar. Ieşea din discuţie să meargă acolo la

întâlnire cu cei doi agenţi pe urmele lui. Îi era interzis să pună în pericol operaţiunea "Aurora Neagră" printr-o indiscreţie... Conducând, luă telefonul Thuraya (telefon prin satelit) pus pe scaunul pasagerului şi formă unicul număr avut în memorie.

În această regiune, era singurul mijloc de comunicare. Evident, americanii ascultau tot şi puteau localiza apelurile, dar în cazul lui, nu era grav.

O voce se auzi din aparat, cu un uşor zgomot de fond.

— *Aiwa*? (Da?)

— Yassin?

— *Aiwa.*

Egiptean, interlocutorul lui vorbea mai bine araba decât urdu sau patchou. Un bărbat tânăr, care nu se gândea decât să ducă jihadul până la limita lui extremă: moartea. O moarte acceptată cu veselie şi chiar aleasă.

— Eu sunt, zise Sultan Hafiz Mahmud, care nu voia să-şi dea numele pe Thuraya. Aţi plecat la ora stabilită?

— *Aiwa*, confirmă Yassin Abdul Rahman.

— Totul e în regulă?

— *Aiwa.*

— Prietenii noştri sunt acolo?

— *Aiwa.*

Nu era expansiv, neavând nici el încredere în Thuraya.

— Unde sunteţi?

— Vom ajunge la Kalat. Nu mergem foarte repede, deoarece drumul e foarte rău.

De la Ziarat la Kalat, drumul era de fapt înspăimântător, traversând un lanţ muntos pustiu. Apoi, de la Kalat până la Bela, era RCD highway, mult mai bună.

La Bela, cei care erau plecaţi din Ziarat luau ca şi el drumul ce şerpuia printre cei doi Makran, folosit mai ales de microbuze şi de camioanele care mergeau în Afghanistan.

Sultan Hafiz Mahmud prevăzuse că va aştepta la Gwadar până la sfârşitul zilei, asta nefiind o problemă majoră.

— Curaj, lansă el în Thuraya, şi eu sunt pe drum. Pe deseară. *Inch'Allah.*

Tăie comunicarea şi lăsă Thuraya pe scaunul pasagerului. Şoferii ajungeau mai greu la Gwadar, dar totul părea pornit bine. Cea mai periculoasă era traversarea Kalatului, unde trupele de la Corpul de Frontieră erau zeloase, extorcând şoferii de camioane şi arestând câţiva peşti mici din Al-Qaida, pentru ca guvernul pakistanez să poată să-i scoată din rezervele lui de "teroriştі" de fiecare dată când trebuia să-i satisfacă pe americani.

Aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Maşina maro era tot acolo. Sultan Hafiz Mahmud avu timp de câteva secunde o idee nebunească: să se oprească şi să meargă la agenţii ISI să le ceară, în

numele Islamului, să facă stânga-mprejur. Dar dacă dădea peste necredincioşi, n-ar fi făcut decât să le ascută neîncrederea... Încetini: un enorm camion Bedford vopsit într-un verde ţipător, cu acoperişul încărcat cu vreo douăzeci de pasageri agăţându-se de bine, de rău de baloţii lor, ţinea mijlocul drumului, ridicând în spate un nor de praf acru. Era atât de mult aplecat spre dreapta, că Sultan Hafiz Mahmud se întrebă dacă nu se va răsturna în şanţ!

Reuşi să-l depăşească cu claxoane furioase, insultându-l pe şofer în treacăt. Cinci persoane se înghesuiau în cabina ale cărei portiere din tablă fuseseră înlocuite cu uşi din lemn sculptate intens cu desene multicolore. Şoferii de camioane pakistanezi erau eleganţi, camioanele lor – singurul lor bun – decorate ca pomii de Crăciun.

Cu două roţi pe acostament, Sultan Hafiz Mahmud reuşi în sfârşit să revină, atingând botul camionului al cărui şofer nici nu clipi. Timp de câteva secunde crezu că scăpase de urmăritori. Din păcate aceştia făcură aceeaşi manevră şi se iviră din nou în faţa botului camionului Bedford. Sultan Hafiz Mahmud strânse din minţi şi invocă cerul în termeni murdari. Nu putea să ajungă la Gwadar târându-i după el pe cei doi funcţionari încăpăţânaţi.

Cu riscul de a arunca în neant trei ani de eforturi.

Acest grăunte de nisip trebuia îndepărtat.

Doar că, venind cu avionul de la Islamabad la

Karaci, nu era înarmat şi nici nu se gândise să ceară o armă celor care îi dăduseră Land Rover-ul. Desigur, în Belucistan nu era foarte dificil să-şi procure o armă, un Kalaşnikov fiindu-i la fel de indispensabil ca o periuţă de dinţi, dar nu avea nici un contact în regiunea pe care o traversa şi, nefiind belucistanez, ar fi trezit curiozitatea localnicilor dacă ar fi vrut să-şi procure o armă.

Nu-i rămânea decât o soluţie: să-i elimine definitiv pe cei doi agenţi ISI înainte ca aceştia să afle ce anume venise el să facă în acest colţ pierdut de lume. Din nou îl invadă un val de mândrie gândindu-se la convoiul care cobora în acest moment spre Gwadar, ce avea în frunte un adevărat combatant al jihadului, care urma să poarte războiul contra inamicilor lor, cruciaţii şi evreii. Lacrimi de emoţie îi tulburară vederea.

Dacă ar fi avut forţa fizică, i-ar fi sugrumat cu propriile-i mâini pe cei doi urmăritori. A omorî în numele lui Dumnezeu nu era un păcat, ci o acţiune sacră.

Atâţia oameni, infideli şi combatanţi ai lui Allah, vor muri în curând, încât cele două morţi nu vor reprezenta decât o picătură minusculă într-un ocean de sânge.

Capitolul II

Yassin Adbul Rahman, înghesuit între şoferul camionului Mercedes multicolor şi un tânăr belucistanez cu turban alb şi ţinută de camuflaj, *chamiz-charouar*, cu pieptul acoperit cu cartuşiere şi cu o puşcă veche Lee-Enfield pusă vertical între genunchi, privea fix drumul. De la plecarea din Ziarat, nu schimbase nici un cuvânt cu oamenii lui care nu vorbeau decât un dialect belucistan, amestecat cu urdu, o persană iraniană şi patchou. În capul convoiului rula un Land Rover plin ochi cu combatanţi ai *Nawar*-ului (Şefului de trib) Jamil Al Bughti, şeful uneia din cele trei mari triburi din Belucistan.

Acesta din urmă, aşa cum se cuvenea, se afla în acest prim vehicul, pentru cazul în care ar fi întâlnit membri ai triburilor, animaţi de intenţii rele. Pe deasupra, douăzeci de războinici cu armamentul amestecat – neposedând încă Kalaşnikovuri – dar reputaţia de *Nawar*, războinici ai şefului de trib Bughti, le asigura o protecţie eficace. Atletic,

surâzător, vesel, foarte frumos cu mustaţa lui de muschetar şi părul dat pe spate, Jamil Al Bughti nu purta turbanul tradiţional, mulţumindu-se cu o cămaşă albă cu mâneci lungi, asortată cu o vestă verde şi un *charouar* de un alb orbitor. Yassin Abdul Rahman se căsătorise cu o infidelă, o suedeză, fără ca măcar aceasta să se convertească la Islam, şi respecta puţin principiile religioase. Bea, fuma şi îi privea cu un aer ironic pe talibani şi principiile lor riguroase. De altminteri, în Belucistan femeile nici măcar nu-şi ascundeau faţa. Se ferise să-i divulge şefului de trib natura mărfurilor transportate în camionul Mercedes. Chiar dacă era războinic în suflet, ca toţi cei din Belucistan, obişnuiţi cu o viaţă dificilă în această ţară austeră unde se trăia încă mult din vânătoare, nu era un islamist radical. Ca toţi cei din Belucistan, o dată cuvântul dat, se lăsa omorât pentru a şi-l respecta. Contra sumei modice de douăzeci de mii de dolari plătiţi în avans, el acceptase să însoţească două camioane ce se presupunea că ar conţine arme şi heroină rafinată, încărcătură obişnuită în regiune.

Mercedes-ul în care se afla Yassin Abdul Rahman fiind ermetic acoperit cu prelată şi păzit douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, era imposibil de ghicit ce încărcătură avea. Cât despre vehiculul care îl urma, un camion Kamaz, acesta

transporta vreo douăzeci de bărbaţi, înghesuiţi pe bănci din lemn, buimaci de oboseală. Oficial erau emigranţi ce căutau să ajungă într-o ţară mai primitoare. Nu vorbeau nici baloutche, nici pachtou şi nu comunicau cu războinicii din escortă. Nici măcar între ei nu vorbeau. Aproximativ jumătate din ei erau sosiţi din Afghanistan cu Yassin Abdul Rahman. Erau arabi, apropiaţi de Al-Qaida, veniţi din Iordania, din Arabia Saudită sau din Irak. Câţiva fuseseră antrenaţi la Bagdad să conducă maşini încărcate cu exploziv care se aruncau în fiecare zi asupra comisariatelor sau clădirilor oficiale, sau mai plecau în căutarea unui convoi american pentru a exploda în el, în urma unei căutări care dura câteodată ore întregi. Sufletul lor era foarte călit, ei nu se temeau de moarte, ci, din contră, o chemau prin toate legămintele lor, numai ca ea să servească intenţiilor lui Allah, Atotputernicul şi Milostivul.

Atunci când nu dormeau, se rugau ca nişte mori de rugăciune stricate, cu creierul gol. Şeicul le spusese să se supună lui Yassin Abdul Rahman şi ei se supuneau orbeşte ordinelor lui.

Al doilea grup sosea din Pakistan, condus de un fost zidar de douăzeci şi opt de ani, Gul Hasan, membru al grupului extremist pakistanez *Lashkar-e-Jhangvi,* specializat în atacurile moscheilor şiite.

Unii dintre ei luptaseră în Kaşmir şi în Afghanistan pentru eliberarea musulmanilor de necredincioşi. O operaţiune suicidară era considerată pentru ei ca un "bilet pentru paradis".

Grupul lor fiind parţial finanţat de Al-Qaida, ei nu au avut dificultăţi la recrutare, cu atât mai mult cu cât mulţi dintre ei erau căutaţi de autorităţi pentru că participaseră la un atentat contra preşedintelui pakistanez Pervez Musharraf. Aceştia nu ştiau unde mergeau şi ce li se cerea, dar se supuneau. Nevorbind decât urdu şi de abia câteva cuvinte în arabă, ei se închideau într-o tăcere aspră.

În spatele camionului lor, un al doilea Range Rover încheia coloana, echipat cu o mitralieră de 14,5 mm, recuperată de pe un T-72 sovietic cu câţiva ani în urmă. Nu avea decât patru cutii de muniţie, de aceea *Nawar*-ul recomandase să nu se folosească de ea decât cu zgârcenie.

Yassin Abdul Rahman îşi aruncă privirea pe un Rolex fals şi tresări. Pierdut în gânduri, lăsase să treacă o oră de la a treia rugăciune Asr. Desigur că jihadul permitea derogaţii, dar lupta nu începuse încă. Se întoarse spre şoferul belucistanez şi lansă:

— Opreşte! Este ora Asr.

Docil, şoferul apăsă lung pe claxon şi făcu semne cu farurile. Range Rover-ul din capul coloanei încetini. Yassin Abdul Rahman căută din

priviri un loc pentru a se opri. Drumul o lua printre două ziduri de *makran*, un fel de cărbune negru cenuşiu, cu vârfuri la aproape două mii de metri, fără un fir de iarbă, modelat odinioară de natură într-o ţară în care nu mai ploua, cu creste ascuţite ca dinţii unui dragon gigant. Nimeni nu trăia acolo, chiar şi iepurii fugeau din această zonă lipsită de apă şi fără viaţă.

În sfârşit, un refugiu pietruit apăru după o curbă şi Rang Rover-ul din capul coloanei se opri, urmat de celelalte trei vehicule.

Bărbaţii săriră pe pământ, întinseră covoarele de rugăciune, orientându-se în direcţia Mecca. Nu era foarte cald, dar acest ecran negricios era înăbuşitor. Nu se zărea nici măcar o pasăre! Yassin Abdul Rahman îngenunche pe covoraşul de rugăciune cârpit şi găurit pe care nu-l părăsea niciodată şi se prosternă, rugându-se pentru succesul misiunii lui. El ştia despre ce era vorba. Chiar se lăsase fotografiat înainte de plecare în faţa celor care-l escortau. Fotografia rămăsese în posesia lui Ossama Bin Laden. După succesul misiunii lui, ea va fi trimisă familiei sale şi venerată ca o icoană... Proba participarea lui la cea mai spectaculoasă operaţiune lansată de Al-Qaida de la crearea ei.

O operaţiune care-i va face să tremure de groază pe inamicii lor şi care va umple de bucurie

inimile milioanelor de credincioşi. Chiar şi trădătorul Pervez Musharraf va fi obligat să se bucure, aceasta constituind preţul pe care va trebui să-l plătească.

Odată rugăciunea terminată, toţi se ridicară. Unii începuseră să mănânce pepene verde sau să bea apă ronţăind orez. Rulau deja de patru ore. Războinicii *Nawar*-ului, ghemuiţi, cu puştile strânse între genunchi, impasibili sub turbanele lor, păreau nişte statui... Şeful lor, Jamil Al Bughti, se apropie de Yassin Abdul Rahman.

— Mai avem încă mult de mers, anunţă el. Nu trebuie să pierdem vremea.

Şoferii verificară pneurile şi convoiul o porni din nou la drum. Era imposibil să meargă cu mai mult de şaizeci de kilometri la oră pe drumul prăfuit şi plin de gropi. Din când în când se încrucişau cu câte un camion cu frontonul vopsit ţipător, arcurile sale strivindu-se de prea mare greutate, sau cu câte un autobuz din care jumătate din pasageri erau înghesuiţi pe acoperiş cu bagajele lor. Sau cu vreo caravană liniştită de cămile ce înainta pe marginea drumului. În satele rare traversate, câţiva belucistanezi, ghemuiţi, păreau încremeniţi pentru eternitate. Peisajul era de o monotonie sinistră, cu crestele lui ascuţite şi negricioase şi lipsa lui de vegetaţie...

Yassin Abdul Rahman desfăcu o hartă pe genunchi: nu vor ajunge înainte de ora nouă seara la Gwadar.

* * *

Sultan Hafiz Mahmud traversa localitatea Turbat şi se îndrepta acum spre sud. Oboseala făcea să-i zboare volanul între mâinile umede de sudoare. Mai avea ceva mai mult de o sută cincizeci de kilometri până la Gwadar. Avea de ales între două itinerare. Drumul normal până la Suntzar, o acoperire mai bună, sau o scurtătură pe care trebuia să o ia la Piri Chat, un drum care cobora drept spre sud, dar care era foarte prost. Spatele îl făcea să sufere. Conducea ca un robot, cu urmăritorii tot în spatele lui. Şi ei ar fi trebuit să-şi facă plinul la combustibil înainte să apară din nou pe urmele lui.

De câtăva vreme îl obseda o întrebare: aceşti agenţi ISI oare aveau şi ei Thuraya?

Dacă aşa stăteau lucrurile, era aproape prea târziu să-i elimine. Puteau să ceară ajutor la Gwadar unde ISI dispunea cu siguranţă de o antenă. Şi operaţiunea "Aurora Neagră" era în pericol. Convoiul lui Yassin Abdul Rahman ajungea după el, pe acelaşi drum, şi urmăritorilor lui nu le va fi greu să-l repereze. Până acum ei nu ştiau nimic despre intenţiile lui, urmărindu-l automat. Dar de

îndată ce vor zări cele două Range Rover şi cele două camioane, vor raporta descoperirea lor celor de la centru, dacă dispuneau de un mijloc de comunicaţie. Şi asta ar fi catastrofal.

Atunci ar fi fost imposibil să continue a doua parte a călătoriei, prevăzută pe mare. Relevau astfel înmatricularea vaporului şi interogând escorta belucistaneză, vor afla punctul de plecare al caravanei.

În plus, de la baza maritimă din Plasni, marina pakistaneză putea uşor să inspecteze o navă cu pânze ce se târa cu opt noduri la oră. Bucuria de a-l întâlni în curând pe Yassin Abdul Rahman era umbrită de prezenţa obsedantă a celor doi agenţi din spatele lui. Ziua începea să scadă şi Sultan Hafiz Mahmud nu găsise încă o soluţie pentru a scăpa de urmăritori.

Şi dacă aveau şi Thuraya, era deja prea târziu, îşi repeta inginerul, turbând de furie că nu avea la el o armă... Şi-ar fi pus maşina de-a latul drumului şi i-ar fi doborât pe cei doi care-l deranjau.

Deodată, după un viraj, zări marea în depărtare şi inima începu să-i bată mai repede. Mai era lumină încă în jur de două ore. Conducând, începu să construiască un plan.

* * *

Uthai Amirali şi Hussein Aqqani, cei doi agenţi ISI, nemaiputând de oboseală, aşteptându-se în fiecare clipă la ceea ce vehiculul lor înzestrat cu antenă de către ISI la Karachi să-şi dea suflarea de pe urmă. Bineînţeles că colegii lor le dăduseră maşina cea mai coaptă din parcul auto! Ei nu se gândeau că vor ajunge prea departe cu ea. Bărbatul pe care-l urmăreau, Sultan Hafiz Mahmud, nu avea decât o mică geantă de voiaj şi nu avea mare lucru de făcut în Belucistan. Atunci când îl văzuseră oprind la şantierul naval din Gaddani, crezuseră că e la capătul unei călătorii. Pakistanezul venise acolo cu siguranţă ca să încheie o afacere.

Surpriza lor fusese imensă văzându-l plecând din nou spre Bela şi apoi spre vest.

Unde naiba putea să meargă?

Aveau la ei bani doar cât să plătească benzina şi nici o haină de schimb. Şi nici un mijloc de comunicare. Nu se dădea Thuraya decât pentru afaceri serioase şi agenţilor mai mari în grad ca ei. Era pentru prima oară când se deplasaseră atât de departe în Belucistan.

— La Gwadar, avansă Uthai Amirali, vom putea telefona şi să facem o dare de seamă.

Hussein Aqqani, care murea de sete, bombăni:

— Vom putea şi să bem şi să mâncăm! De ce

nu-l depăşim ca să-l arestăm? Are nevoie de permis special ca să vină aici.

Înspăimântat, Uthai Amirali protestă.

— Este un om important... Nu putem face aşa ceva. Ne va conduce undeva.

— Crezi că n-a văzut că-l urmărim? i-o întoarse partenerul lui. Probabil că e suspicios.

— Cu siguranţă că a venit aici pentru o întâlnire, remarcă judicios Uthai Amirali.

Deja şi întrevedea posibilitatea unei prime, dacă se întorcea cu ceva interesant la Karachi. În faţa lor, Land Rover-ul cobora valvârtej spre marea care bara orizontul la sud. Ultimele masive ale sinistrului Makran lăsau loc unui peisaj puţin mai verde. Vor ajunge în curând la Gwadar.

* * *

O baracă mică din lemn, pe marginea drumului, oferea băuturi reci, plăcinte, butelii de combustibil sau gas-oil. Chiar dacă nu era decât la câţiva kilometri de Gwadar, ai fi crezut că te afli în plin deşert. Sultan Hafiz Mahmud privi drumul care o lua printre cele două masive muntoase. Într-o oră se făcea noapte şi deja munţii luminaţi de apusul de soare luau tente magnifice, aproape feerice.

Aşezat pe o bancă, cu gâtlejul uscat, îşi bău Pepsi-ul dintr-o înghiţitură. La două sute de metri

distanță, mașina care-l urmărea se oprise, după ce traversase Gwadar în urmărirea sa. Nici măcar nu fusese până la port, ca să nu dea indicații urmăritorilor lui, oprindu-se numai ca să facă un ultim plin de combustibil. În timp ce umplea rezervorul, îl sunase pe Yassin Abdul Rahman de pe Thuraya și întrebă:

— Unde ești, fratele meu?

— Foarte departe! îi răspunse egipteanul. Poate la încă o oră de mers. Tu?

— Eu am ajuns deja, dar vin în fața voastră. Când drumul iese din munți, e o platformă și, pe dreapta, o cabană din lemn. Mașina mea e oprită în fața ei. Este un Land Rover. Opriți-vă când mă veți vedea.

Yassin Abdul Rahman păru surprins.

— Să ne oprim? Dar nu acolo...

— Îți voi explica, îi răspunse tranșant pakistanezul, înainte să închidă.

Nu te întinzi la conversație la telefonul ascultat. Bineînțeles, grație GPS-ului, îl puteau localiza, la fel și pe interlocutorul lui, dar dacă o anchetă avea loc, va fi prea târziu...

Odată planul făcut o porni din nou la drum, cu cei doi curcani pe urmele lui, luând drumul pe care venise.

Acum număra minutele, cu stomacul strâns,

aşteptându-se fără încetare să vadă maşini de poliţie sosind din Gwadar, sunate de cei doi agenţi ISI.

Era momentul cel mai periculos. Ştia că oamenii *Nawar*-ului Jamil Al Bughti nu se vor opune agenţilor statului pakistanez. Nu fuseseră plătiţi pentru asta. Ori el nu mai putea să dea înapoi. Baza de unde plecase convoiul lui Yassin Abdul Rahman nu mai exista, fiind distrusă de explozibil. De altminteri, începând cu momentul în care convoiul luase direcţia Gwadar, nu se mai punea problema să schimbe *modus operandi.* Diferitele elemente ale operaţiunii "Aurora Neagră" se îmbucau unele în altele ca un puzzle. Cel mai mic contratimp deregla tot mecanismul.

Foarte departe, muezinul unei moschei lansă un strigăt ascuţit şi Sultan Hafiz Mahmud îngenunche imediat pe solul pietruit. Se prosternă spre vest, acolo unde se afla Mecca, rugându-se din tot sufletul.

Atunci când se ridică, un zgomot de motor îl făcu să întoarcă privirea spre ieşirea din defileu. Mai întâi nu distinse cele patru vehicule, într-atât culoarea lor se confunda cu cea a munţilor. Odată soarele apus, muntele îşi reluă tenta negricioasă. Un camion venind dinspre Gwadar trecu prin faţa cabanei, prăbuşit sub un munte de bagaje pe care stăteau

atârnaţi câţiva coate-goale cu turbane. În Belucistan transporturile în comun erau rare. Sultan Hafiz Mahmud privi pentru a suta oară maşina maro, oprită la două sute de metri de el. Ocupanţii ei păreau decişi să nu-l slăbească. Înaintă în mijlocul drumului pentru ca şoferul din Range Rover din capul convoiului să-l zărească. De îndată ce se apropie, distinse în spatele parbrizului barba căruntă a *Nawar*-ului Jamil Al Bughti de lângă şofer. Vehiculul părăsi drumul ca să se oprească, acolo, urmat de două camioane, un Mercedes cu prelată dintr-o pânză groasă verde, cu trei bărbaţi în cabină. Aceştia nu purtau turban, dar aveau bărbi stufoase. Unul din cei trei bărbaţi era Yassin Abdul Rahman.

Erau ei, combatanţii jihadului, cei care juraseră să moară pentru a-i învinge pe inamicii lui Dumnezeu... Yassin Abdul Rahman coborî, cu barba-i neagră cenuşie de praf, şi veni să-l îmbrăţişeze pe Sultan Hafiz Mahmud, ca doi fraţi ce se regăseau după o foarte lungă despărţire.

— Ce se întâmplă, frate? întrebă egipteanul. E vreo problemă? Nu mergem la Gwadar?

— Ba da. Trebuie să vă îmbarcaţi în seara asta, confirmă pakistanezul. Dar am fost urmărit din Karachi.

— Urmărit! De către cine?

Egipteanul pălise şi privirea i se stinse. Sultan Hafiz Mahmud îl linişti punându-i mâna pe umăr.

— Agenţi ISI, dar mă gândesc să rezolv problema. Urcaţi în maşini şi nu mişcaţi.

Nawar-ul belucistanez sări la rândul lui din maşină şi merse spre Sultan Hafiz Mahmud, cu barba în faţă şi trăsăturile trase de oboseală. Trei bărbaţi îl escortau, acoperiţi cu cartuşiere pentru bătrânele lor arme Lee-Enfield. Unul dintre ei purta în tocul de pânză prins de umeri mai multe rachete de RPG7 şi un lansator deja armat cu o rachetă.

Instantaneu, Sultan Hafiz Mahmud întrevăzu soluţia problemei lui.

— Ce se petrece? întrebă Jamil Al Bughti, intrigat de această haltă neprevăzută.

Sultan Hafiz Mahmud întinse braţul spre maşina oprită puţin mai departe.

— Concurenţi, răspunse el sobru. Cred că vor să ne cauzeze probleme. Vreau să-i sperii.

Se apropie de războinicul cu RPG7 şi îi ceru în patchou:

— Dă-mi RPG7 al tău.

Pentru ţăranul frustrat obişnuit să se supună ordinelor, acest bărbat era sub protecţia *Nawar*-ului lui, deci nu era un inamic. Docil, îşi dădu jos de pe umăr lansatorul de rachete armat şi i-l întinse lui Sultan Hafiz Mahmud.

Acesta se îndepărtă puţin, apoi, punând lansatorul de rachete pe spate, trecu arătătorul în

cercul metalic care ţinea cuiul de securitate al rachetei antitanc. Îl smulse dintr-o mişcare scurtă. Apoi fixă tubul pe umăr şi se deplasă încet, pentru ca flama propulsiei să nu ardă pe nimeni. Încadră apoi maşina în vizorul rudimentar, aplecând uţin tubul ca să fie sigur că nu ratează ţinta. Aceste instrumente aveau tendinţa să tragă puţin mai sus.

Jamil Al Bughti îl privea intrigat, convins că nu va trage.

Sultan Hafiz Mahmud ajustă vizorul. Mai întâi se gândise să se apropie de maşină, dar risca să fie văzut de ocupanţii ei şi aceştia să fugă. Şi în Gwadar era imposibil să acţioneze sub privirile celor de pe stradă. Apăsă cu un deget ferm pe detentă, afundând-o complet. Racheta plecă cu un şuier şi o flamă roşie, lăsând o urmă luminoasă în spatele ei. În mai puţin de două secunde, maşina explodă într-o enormă explozie portocalie. Sultan Hafiz Mahmud îi dădu înapoi lansatorul gol războinicului belucistanez. *Nawar*-ul în interpelă furios.

— De ce ai făcut asta?

— Ca să evit problemele, zise pur şi simplu pakistanezul. Pentru tine şi pentru mine.

Scoţând un teanc de bani din buzunar, îi întinse două bancnote de câte o sută de dolari proprietarului RPG7 ca să poată să-şi cumpere o altă rachetă.

Maşina ardea, degajând un fum gros şi negru. Nimeni nu ieşise din maşină şi cele două mii de grade provocate de explozia rachetei nu lăsau nici o şansă ocupanţilor ei.

— Ar fi trebuit să-mi spui să intervină oamenii mei, sugeră Jamil Al Bughti nemulţumit. Ei i-ar fi neutralizat până la plecarea ta.

— Nu voiam să-ţi provoc probleme, răspunse ipocrit Sultan Hafiz Mahmud. Problema este rezolvată. Putem să plecăm. Mergi până în port. La vest de jetela principală e un debarcader din lemn. O barcă mare de douăzeci şi cinci de metri trebuie să fie acolo. Vă voi ajunge foarte repede, *inch'Allah.*

Fără să mai spună vreun cuvânt, *Nawar*-ul se urcă în Range Rover. Pus în faţa faptului împlinit, nu mai putea să reacţioneze. Când trecu prin faţa maşinii, ea continua încă să ardă. Se întâmpla frecvent ca traficanţi de droguri să se răfuiască cu Kalaşnikovuri, dar nu voia să fie amestecat în acest gen de reglări de conturi. De îndată ce va fi îmbarcată încărcătura pe care era însărcinat s-o protejeze, se va întoarce la fieful lui din Dera Bughti.

* * *

Sultan Hafiz Mahmud se apropie de maşina în flăcări şi aţinti stingătorul pe focarul principal. A

trebuit să folosească tot conţinutul stingătorului ca să stingă incendiul. Din bătrâna maşină japoneză nu mai rămăsese decât carcasa înnegrită şi, în interior, două forme răsucite şi carbonizate. Căldura era încă atât de puternică încât ieşea din discuţie să bagi mâna înăuntru... Cu un baston, pakistanezul începu să exploreze în faţă, între volanul redus la un fir de metal şi carcasele scaunelor, căutând ceea ce ar fi putut rămâne din-tr-un Thuraya.

Nu găsi nimic. Sau cei doi bărbaţi nu aveau în dotare aşa ceva, sau fusese topit de flăcări. Abandonându-şi extinctorul gol, se întoarse în Land Rover. Baraca în care-şi potolise setea îşi închisese obloanele din lemn. Nu proprietarul acesteia îi va cauza probleme. Se îndepărtă în direcţia Gwadar. Noaptea căzuse complet şi el se afundă în întuneric îndreptându-se spre port. Ceea ce nu fusese încă, acum cinci ani, decât un minuscul port de pescuit, liniştit, cu un câmp vag amenajat ca să servească drept aeroport, se mărise cu toată viteza graţie portului comercial în construcţie. În curând şi militarii se vor instala acolo, ca şi la Pasni. Cu cât te îndepărtai de India, cu atât erai mai în siguranţă.

Apropiindu-se, zări cele două camioane staţionând pe dig. Cele două Range Rover ale *Nawar*-ului Al Bughti dispăruseră. Sări din maşină

neliniştit. Yassin Abdul Rahman îl întâmpină şi îl linişti imediat.

— *Nawar*-ul este plecat să se odihnească. Va dormi aici. Te invită să-l însoţeşti, dacă vrei. E acolo, la capătul jetelei.

Şi arătă spre un turban, ghemuit în umbră, cu puşca între genunchi.

— Unde este încărcătura? întrebă pakistanezul.

— Aşteptăm o macara, explică Yassin Abdul Rahman. Căpitanul a plecat după ea. De îndată ce încărcătura va fi la bord, ia drumul mării.

Sultan Hafiz Mahmud făcu un calcul rapid. Când soarele se va ridica mâine, barca, chiar dacă mergea doar cu opt noduri, va fi ieşită bine din apele teritoriale pakistaneze unde risca tot timpul un control. După asta riscul era mult mai limitat. În această zonă a Oceanului Indian, erau rareori oprite nenumăratele bărci care circulau între Cornul Africii, Oman, Golful Persic, Iran şi coasta pakistaneză.

Întoarse capul, alertat de un zgomot de şenile. Căpitanul, un mustăcios voinic cu ochii adânciţi în orbite, un omanez foarte credincios care frecventase mult timp moscheile din Sharjah, revenea însoţit de o mică macara montată pe şenile care înainta într-un zgomot infernal. Se apropie de Sultan Hafiz Mahmud şi îl anunţă:

— Vrea treizeci de mii de rupii pentru încărcare. E scump.

— Nu mai discutăm, lansă dintr-o dată nervos pakistanezul. Să înceapă imediat. Eliberează camionul.

Întors spre Yassin Abdul Rahman, ordonă:

— Să scoată prelata exterioară.

Egipteanul dădu ordinul mai departe şi, imediat, mai mulţi bărbaţi dădură la o parte prelata verde a Mercedes-ului, descoperind o paletă de trei metri lungime, pe care se odihnea un paralelipiped înalt de aproximativ un metru, ascuns sub o altă prelată din plastic negru. Căpitanul bărcii fusese avertizat: era vorba de arme pentru fraţii ce luptau contra inamicilor lui Dumnezeu în Cornul Africii. În câteva minute, oamenii lui Yassin Abdul Rahman trecuseră cablurile de oţel pe sub paletă. Motorul macaralei mugi, scuipând un fum albastru, şi cablurile se întinseră. Încet, paleta şi încărcătura ei decolară din Mercedes, balansându-se la doi metri de sol. Fascinat, Sultan Hafiz Mahmud nu putea să-şi dezlipească ochii de la ea. Concretizarea unui vis nebun ce-i luase trei ani să-l realizeze.

Din nou şenilele scârţâiră şi macaraua se apropie de barcă, ducând încărcătura către un panou mare din cala dreptunghiulară deschisă în mijlocul punţii. Mai mulţi bărbaţi coborâră în interior

ca să ghideze încărcătura care dispăru încet în măruntaiele bărcii. Cablurile se ridicară şi macaraua se retrase, ca o insectă stângace. Odată primite cele treizeci de mii de rupii, şoferul macaralei plecă în marşarier şi zgomotul motorului său în doi timpi se îndepărtă în noapte. Un vânt călduţ sufla dinspre mare, stelele străluceau. Echipajul bărcii puse capacul calei, fixând deasupra o prelată impermeabilă.

Sultan Hafiz Mahmud era gâtuit de emoţie. Se apropie de Yassin Abdul Rahman şi zise cu voce joasă:

— Nu ne vom mai revedea, frate. Din păcate ţie îţi revine să îndeplineşti voia lui Dumnezeu.

— O voi face, promise egipteanul cu o voce fermă. Chiar dacă aş mai trăi zece mii de ani n-aş putea să-ţi mulţumesc îndeajuns pentru ceea ce ai făcut.

— Îmi va mulţumi Dumnezeu, îi replică pakistanezul. Prin sângele şi sufletul meu, voi fi întotdeauna alături de voi. Înainte să se îmbarce, aş vrea să-i salut pe martirii noştri.

— Vor fi mândri, replică Yassin Abdul Rahman, îndepărtându-se în întuneric.

Sultan Hafiz Mahmud se plasă lângă pasarela din lemn ce lega barca de chei. Unul câte unul, oamenii lui Yassin Abdul Rahman se iveau din

întuneric, purtând fiecare un balot mic. Unii dintre ei nu puseseră niciodată piciorul pe vreun vapor, ei nu ştiau unde mergeau şi ce vor face.

Primul se prezentă la pasarelă şi Sultan Hafiz Mahmud îl îmbrăţişă îndelung, de trei ori înainte să-i murmure un verset din Coran. Viitorul martir trecu parapetul şi dispăru prin trapa ce ducea în partea din spate.

Şi tot aşa, în liniştea tulburată doar de *teuf-teuf*-ul motorului diesel şi şoaptele pakistanezilor. Bărbaţii pe care-i strângea în braţe erau prea emoţionaţi pentru a-i răspunde. Chiar dacă nu ştiau în ce consta misiunea lor, simţeau că era vorba despre un moment solemn.

Celui din urmă, Sultan Hafiz Mahmud nu putu decât să-i murmure câteva cuvinte indistincte, gâtuit de emoţie. Atunci când Yassin Abdul Rahman se prezentă la sfârşit, cei doi bărbaţi se îmbrăţişară fără un cuvânt. Era prea întuneric ca să li se poată distinge expresia feţei, dar amândoi se gândeau la acelaşi lucru. Era începutul sfârşitului unei aventuri exaltante, despre care se va vorbi încă timp de secole mai târziu.

Yassin Abdul Rahman dispăru prin trapă fără să se întoarcă spre el. Un marinar închise trapa imediat, în timp ce alţi doi ridicau ancora. Timp de

câteva clipe, barca păru că rămâne imobilă, apoi începu să alunece foarte încet pe apa neagră.

În picioare pe chei, Sultan Hafiz Mahmud avea impresia că i se rupe o bucată de carne din el. Rămase pe loc atât cât putu să zărească luminile vasului îndepărtându-se spre sud sub cerul înstelat. Întorcându-se, îl zări pe războinicul belucistanez care încă aştepta ghemuit în umbră.

— Condu-mă la *Nawar*-ul tău.

Voia să se scuze pentru povestea cu RPG7. Era inutil să-şi facă gratuit un inamic.

La trei străduţe de port, intră într-o căsuţă în faţa cărei vegheau doi bărbaţi ai lui Jamil Al Bughti. Bătu la uşă şi o femeie îi deschise, conducându-l imediat într-o încăpere cu tavanul jos, prost luminată şi cu un covor pe jos. Într-un colţ, în faţa unei măsuţe din aramă, îl descoperi pe Jamil Al Bughti, sprijinit pe perne, înconjurat de vreo jumătate de duzină de fete foarte tinere, ce mâncau fistic, fructe uscate şi chiftele din carne condimentată. Platoul din aramă era încărcat cu butelii de Pepsi şi apă minerală, dar o butelie de whisky Defender era pusă în faţa şefului belucistanez.

Acesta îşi ridică paharul pentru a-l întâmpina pe Sultan Hafiz Mahmud.

— Vino şi te destinde!

Conţinutul paharului lui nu avea culoarea laptelui de măgăriţă... Umplu altul, din butelia de scotch, pe care pakistanezul îl goli dintr-o înghiţitură. Toată tensiunea lui nervoasă căzu dintr-o dată când îşi încrucişă privirea cu cea impertinentă şi provocatoare a unei fete, abia ajunsă la pubertate, simţind cum sângele cum îi năvăleşte în artere. Brutal, avu dorinţa de o femeie. Cea care îl fixase cu obrăznicie se apropie de el şi îi întinse un pumn de fistic.

Jamil Al Bughti îi turnă un pahar ras cu alcool, pe care îl bău dintr-o înghiţitură, şi îi murmură la ureche:

— Aici e o casă bună... Sunt virgine care vin din Oman. Îţi ofer una...

Sultan Hafiz Mahmud se indignă şi scoase un teanc de bancnote din buzunar.

— Te lipsesc de respect imediat. *Eu* sunt cel care te invită!

Belucistanezul protestă, dar luă totuşi bancnotele. Una dintre fete începu să danseze pe platoul mare din aramă, după sunetul unui mic player de CD. Sultan Hafiz Mahmud îşi simţi vintrea aprinzându-se la ideea de a o deschide pe această tânără virgină deja dezgheţată.

* * *

Butelia de Defender era goală. Jamil Al Bughti se eclipsase într-o cameră vecină cu două dintre fete. Sultan Hafiz Mahmud, tăvălit pe perne, se lăsa pipăit de favorita lui, așezată călare peste el, ca o adevărată amazoană. Cu rochia ei lungă de bumbac multicoloră care o ascundea până la călcâie, părea foarte pudică, dar privirea ei îndrăzneață dezmințea această aparență foarte cuminte. Brusc, pakistanezul realiză că, sub culoarea de joacă, ea se freca perfidă de el; cu privirea puțin cam vagă. E adevărat că o lăsase să bea scotch... Realiză și că sexul lui, pe sub *charouar*, era dur ca o țepușă.

Cu un gest brusc, o dezechilibră pe fată, eliberându-și membrul masiv și țeapăn. Apoi o prinse de șoldurile subțiri și o ridică peste el. Ea își ridică rochia și el zări fugitiv sexul fără păr și trandafiriu, înainte ca materialul să cadă din nou. Timp de câteva secunde, Sultan Hafiz Mahmud încercă o senzație amețitoare, extremitatea membrului lui înfiptă la intrarea fierbinte a vulvei acestei fete virgine. El n-avu răbdarea să prelungească această senzație delicioasă. Apucând șoldurile înguste cu amândouă mâinile, o trase în țeapă pe copilă, îngropând dintr-o dată jumătate din sexul lui în ea. Cu ochii măriți și gura deschisă, micuța omaneză scoase un strigăt de deznădejde, ceea ce-l excită și

mai mult pe pakistanez. De data asta el îşi ridică bazinul în timp ce apăsa pe şoldurile fetei.

Simţi ceva cedând, membrul lui alunecă şi mai departe şi micuţa omaneză, cu ochii plini de lacrimi, urlă din nou. Ca un nebun, o făcu să urce şi să coboare pe el, până ce un violent jet de sămânţă îi ţâşni din şale. Timp de câteva secunde, încercă o senzaţie de neuitat, apoi excitaţia îi slăbi dintr-o dată.

Fără menajamente, o îndepărtă pe fata ce se afla încă în ţeaţa lui, care căzu pe o parte, dezvăluindu-şi sexul şi coapsele pline de sânge.

Patronul de tripou nu-l minţise: era cu adevărat o virgină. Dintr-un reflex de animal, ea se ghemui ca un câine în cuşcă. Un strigăt ascuţit străbătu din camera vecină: şeful belucistanez profita şi el de tinerele lui prăzi. Sultan Hafiz Mahmud îşi contemplă sexul încă dur înainte de a-l vârî în *charouar*, apoi închise ochii, gândindu-se la vaporul care străbătea Oceanul Indian în direcţia sudică, ducând cu el toate speranţele lumii musulmane.

Capitolul III

Bobbies în uniforme impecabile, ajutaţi de paznicii de la Royal Flower Show, canalizau vizitatorii cu multă greutate către intrarea în grădinile de la Chelsea Royal Hospital, pe Chelsea Embakment, din faţa Tamisei. Această Expoziţie Floralã marca începutul sezonului monden al Londrei şi acest 23 mai era Ziua Reginei, care binevoia să vină să admire grădinile reconstituite şi creaţiile celor mai mari florari din lume. Suverana tocmai sosise, la ora două fix, pentru o vizită care avea să dreneze această după-amiază tot ceea ce Londra socotea VIP-uri şi *beautiful people*.

— Să mergem! îi şopti Richard Spicer la ureche lui Malko, profitând de o breşă în mulţimea înghesuită în faţa grilajului maiestuos.

Acesta din urmă trecu prin faţa lui Gwyneth Robertson care, cu părul ei scurt şi blond, cu aerul său distins temperat de o ţinută la limita indecenţei – o minijupă din blugi, cizme din piele colante şi un pulover galben canar extrem de mulat – nu părea un *field officer* CIA, ceea ce era totuşi.

Fluturând cele trei invitaţii ale lor, Richard Spicer, înalt şi elegant, cu părul lui cenuşiu dat pe spate, se opri la intrarea în parcul imens, care putea primi aproape zece mii de persoane. Doar două zile erau rezervate publicului şi locurile erau atât de preţioase că se trăgeau la sorţi. Dar, în această zi de luni, numai *happy few* aveau acces la expoziţie. Malko privi oamenii care se înghesuiau în jurul grădinilor reconstituite în marele parc, în jurul a patru imense corturi care-i primea pe grădinarii propriu-zişi.

— Aţi avut şansa de a avea locuri! remarcă el.

Richard Spicer, şeful agenţiei CIA din Londra, surâse discret.

— Nu e vorba de şansă, ci de *organizare*, sublinie el. Am un contact la Royal Horticultural Society, unde membrii primesc evident multe invitaţii gratuite. Unii preferă să le revândă. La preţ de aur...

— În ce direcţie mergem?

— Acolo, zise americanul, arătând spre unul din cele patru corturi albe. Persoana care ne caută trebuie să vină la standul trandafirilor Delbar, care e finanţat de un miliardar pakistanez, *Sir* Anwar Berbez. El a făcut avere cu pret-à-porter.

Se îndreptară spre fundul parcului, mergând în zigzag între grădinile expuse admiraţiei publicului. Erau de toate: copia grădinii creatorului de modă

Yves Saint Laurent la Marrakech alături de creaţia *convicts*-ilor uneia din închisorile Foarte Graţioasei Maiestăţi. Chiar dacă oamenii nu erau *foarte* pretenţios îmbrăcaţi, în afara câtorva femei cu pălării de soare care se credeau la Ascot, se simţea că toţi cei care se aflau acolo aparţineau aceleiaşi clase sociale: *upper class*. Prin priviri rapide, ei încercau să-l situeze pe vecinul lor, schiţând de nevoie un surâs de recunoaştere.

Cu cât te apropiai de careul magic unde se afla regina Elizabeta a II-a, cu atât trebuia să dai mai mult din coate. Pentru a obţine invitaţii la numeroasele serate şi cocktailuri care aveau să se succeadă toată vara, era imperios necesar să fii văzut aici.

Gwyneth Robertson, Richard Spicer şi Malko reuşiră în sfârşit să se strecoare sub imensul cort unde trona o căldură tropicală. Era cel de trandafiri şi fiecare specie prezenta pătratul său de creaţie.

Evident că aici mirosea foarte bine.

Cu Richard Spicer ca ghid, înaintau lent dar sigur. Zgomotul conversaţiilor era asurzitor. Lumea se atingea, îşi surâdea, schimba priviri. Malko îşi încrucişă privirea, îndrăzneţ şi direct, cu a mai multor tinere femei care, pentru a fi bine crescute, nu-i apreciau vizibil pe bărbaţii. Ca să se distreze, atinse uşor crupa tensionată de mătasea bleu a unei tinere blonde care îi expediase o privire de

cobră. Dar departe să se ofuscheze, ea se întoarse cu un surâs carnasier şi îşi îndreptă ochii de un albastru de porţelan asupra lui, întrebând cu un minunat accent "oxbridge" (contracţie între Oxford şi Cambridge).

— *Don't we know each other?* (Nu cumva ne cunoaştem?)

Malko n-avu timp să răspundă. Richard Spicer îl trase ferm de braţ. Nu era momentul să facă zburdălnicii. Zburdalnică, Gwyneth Robertson se aplecă la urechea lui Malko.

— Toate aceste netrebnice în floare, abia ieşite din *finishing school*, au chiloţii uzi de îndată ce întâlnesc un celibatar apetisant.

Ea ştia despre ce vorbeşte, ieşind ea însăşi din unul din aceste instituţii. Unul din motivele recrutării ei de către CIA.

Ajunseră în sfârşit la standul trandafirilor Delbar, în faţa căruia era instalat un bar abundent unde ospătari cu mănuşi albe serveau şampanie invitaţilor. Cartoane întregi de Taittinger, îngrămădite în spatele lor, arătau prevederea organizatorilor. Gwyneth Robertson se strecură până la bar şi se întoarse cu două cupe cu şampanie, întinzându-i una lui Malko.

— *Cheese!*

Richard Spicer se apropie de ei.

— Îl vedeţi pe mustăciosul lipit de bruneta în sari? Este *Sir* Anwar Berbez. Miliardarul pakistanez.

Cu trăsăturile grele, nasul puternic şi grăsimea care-l înconjura ca un strat protector, *Sir* Anwar Berbez semăna cu un pakistanez, dar nu cu un lord... Două inele grele erau înfipte în degetele lui groase şi privirea lui piezişă se puse pe femeile prezente cu o expresie gurmandă. Se opri la Gwyneth Robertson, care îi lansă imediat un surâs strălucitor. Pakistánezul se aprinse ca un foc din Bengal şi străbătu imediat mulţimea de invitaţi, venind să se încline ceremonios în faţa tinerei britanice.

— *Would you accept a glass of champaign?* (Acceptaţi o cupă cu şampanie?)

Gwyneth Robertson îşi accentuă surâsul şi răspunse fără ezitare:

— *With great pleasure. May I introduce you to my friends, the prince Malko Linge and sir Richard Spicer.* (Cu plăcere. Vi-i prezint pe prietenii mei, prinţul Malko Linge şi domnul Richard Spicer.)

Pakistanezul întinse mâna lui grăsuţă şi se înclină şi mai mult.

Încântat. Sunt *Sir* Anwar Berbez. Locuiesc în Birmingham şi vin în Londra doar pentru ocazii foarte speciale. Ca cea de astăzi. Sunt născut în Pakistan şi în ţara mea avem trandafiri magnifici. De aceea am fost fericit să sponsorizez o parte din această expoziţie.

În siajul lor, ajunseră la barul unde un ospătar

deschise ceremonios o butelie de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de. Blancs 1996 şi umplu patru cupe.

Un nou toast. *Sir* Anwar Berbez nu se putu împiedica să se holbeze la vârfurile sânilor foarte vizibili ai lui Gwyneth Robertson, care uitase aparent să-şi pună sutienul. Cu toată evidenţa, Birminghamul nu ascundea asemenea comori...

Malko zări brusc o pată roşie în mulţime. O brunetă înaltă şi zveltă străbătea mulţimea în direcţia standului lor.

— *Himmel*, ce frumoasă e, zise el fără să o scape din ochi pe necunoscuta în roşu care nu era mai departe de câţiva metri de el.

Rochia ei cu un decolteu adânc şi ascuţit sublinia doi sâni grei, strangula talia fină, oprindu-se la mijlocul gambelor subţiri şi bronzate. O mică poşetă Chanel şi sandale aurii de o eleganţă discretă completau ansamblul, incarnaţia *gentry* britanice. Totuşi, faţa ei n-avea nimic englezesc. Ai fi putut-o încadra în publicitate pentru parfumul Shalimar. Părul pana corbului, sprâncenele groase, gene lungi şi întoarse ce puneau în valoare ochii ei imenşi şi negri, senzualitatea gurii groase dar bine conturate, totul respira Orient şi femeia în roşu, senzualitatea. Te aşteptai să înceapă să se onduleze într-un dans oriental. Lui Malko i se uscă gura. Privirea necunoscutei trecu la el, oprindu-se

câteva fracţiuni de secundă şi imobilizându-se apoi asupra lui *Sir* Anwar Berbez ce-i făcea curte lui Gwyneth Robertson.

— *Anwar, my friend!* lansă ea cu o voce groasă, care ar fi dat o erecţie şi unui mort.

Corpolentul pakistanez ridică privirea spre ea, scoase un grohăit de porc mistreţ care naşte şi o abandonă instantaneu pe Gwyneth Robertson, prinzând mâna lungă şi fină a necunoscutei într-a lui, vorace, ca şi cum ar fi vrut s-o devoreze.

— *Darling! You are so beautiful!*

Era vizibil topit după ea. Gwyneth Robertson se apropie de Malko şi, fără să înceteze să surâdă, îi strecură discret:

— Este Aisha Mokhtar. *Pretty woman, isn't she?* (Frumoasă femeie, nu-i aşa?)

Nou-venita stătea acum din profil şi Malko putu să aprecieze admirabila arcuire a spatelui, subliniată de materialul curgător al rochiei.

— *Very pretty,* întări el.

Această brunetă somptuoasă era "ţinta" lor, cea pe care el avea misiunea să o "agaţe" pentru CIA! Amanta unui bărbat despre care americanii se interesau mult de ani întregi: Sultan Hafiz Mahmud. Asupra căruia, totuşi, sexi Gwyneth Robertson, însărcinată să-l seducă, îşi rupsese dinţii.

De trei ani CIA încercase totul, însă fără succes, înainte să se decidă să facă o ultimă încercare, prin

intermediul acestei femei care părea să deţină un loc important în viaţa lui: Aisha Mokhtar.

Pentru această nouă manevră, Malko avea profilul ideal. Nici un *case officer* de la CIA sau agent MI6 britanic nu putea să se mândrească de titluri autentice ca ale lui şi de posesia unui castel istoric, desigur într-un stadiu nu tocmai perfect, dar ridicat acum mai multe secole. *Sir* Anwar Berbez ar fi dat un sfert din averea lui pentru un asemenea pedigri.

Terminând să-i sugă degetele subţiri nou-venitei, *Sir* Anwar Berbez se îndreptă cu toată înălţimea lui redusă şi umflat de orgoliu anunţă cu o voce de stentor:

— V-o prezint pe cea mai frumoasă femeie din Pakistan, Aisha Mokhtar. O prietenă foarte apropiată.

Malko fu primul care veni să-i sărute mâna parfumată, păstrând-o într-a lui câteva secunde mai mult decât buna-cuviinţă o cerea, şi îi sfredeli cu privirea-i aurie cele două lacuri negre ale pakistanezei.

— *Küs die Hand,* zise el în germană. (Vă sărut mâna.) Rochia dumneavoastră este magnifică.

— *Thank you!*

Se dădu apoi la o parte ca să-i facă loc lui "Sir" Richard Spicer, care se mulţumi cu o strângere de mână însoţită de o înclinare din cap.

Strângerea de mână dintre Gwyneth Robertson şi pakistaneză fu net mai rece...

Malko o privea pe Aisha Mokhtar. Probabil că nu era o musulmană radicală, căci îşi golise cupa cu şampanie Taittinger dintr-o înghiţitură, ca o pisică bolul cu smântână...

Corpolentul pakistanez o luă apoi de braţ pentru a o conduce să admire straturile cu trandafiri. Richard Spicer se apropie imediat de Malko.

— E momentul, îi şopti el. Trebuie *neapărat* să o agăţi. Dacă ai şti cu câtă greutate am realizat acest prim contact. Ea e foarte greu de acostat...

— Nu pot totuşi să-i smulg chiloţii, protestă Malko. Dar am o idee. Răbdare.

* * *

Malko a avut timp să golească patru cupe cu şampanie Taittinger Comtes de Champagne. În sfârşit, "ţinta" lui, superba pakistaneză, reapăru, escortată de lordul ei. Căldura de sub cort era din ce în ce mai îngrozitoare. Malko se strecură până la bar, de unde luă o cupă cu şampanie pe care i-o întinse lui Aisha Mokhtar cu un surâs care făcea să-i cadă rochia de pe ea.

— Probabil că muriţi de sete!

Tânăra luă cupa cu şampanie şi o goli dintr-o înghiţitură.

— Cum ați putut ghici că ador șampania? zise ea torcând ca o pisică.

— Toate femeile *foarte* frumoase sunt așa, afirmă Malko. Chiar și în îndepărtata mea țară, Austria.

— A, nu locuiți în Londra? remarcă ea cu un oarecare regret în voce.

— Vin frecvent aici, afirmă Malko. Este un oraș care îmi place foarte mult. Mai schimb puțin atmosfera castelului meu pierdut în păduri...

O sclipire fascinată trecu prin ochii negri ai lui Aisha Mokhtar.

— Locuiți într-un castel? Am mulți prieteni, în această țară, care posedă și ei castele, dar ambianța nu e foarte festivă. În plus, tinerii se interesează *mai ales* de caii lor.

— Prietenii noștri britanici adoră rasa cabalină, confirmă Malko, dar nu e și cazul meu...

De data asta, privirile lor se lipiseră bine. Aisha Mokhtar părea că-i soarbe cuvintele și privirea îi revenea fără încetare la pupilele aurii ale lui Malko, detaliu anatomic rar întâlnit în țara ei. Era momentul să plaseze estacada. Chiar dacă era atrasă de el, Aisha Mokhtar avea nevoie de un pretext care să știrbească rezerva unei autentice lady...

— Încă puțină șampanie? propuse Malko.

— Cu plăcere.

Ospătarul atacă o nouă butelie de Taittinger

Comtes de Champagne Blanc de Blancs şi întinse o cupă ce clocotea de bule lui Malko, ce se întoarse puţin cam brusc. Cotul lui izbi umărul lui Aisha Mokhtar şi jumătate din conţinutul cupei se vărsă pe frumoasa rochie roşie.

Gestul calculat la milimetru, urmat de o privire aprobatoare a lui Richard Spicer.

— *My God!* exclamă Malko, scoţând imediat o batistă din buzunar şi începând să şteargă petele. Îmi pare teribil de rău. Ce stângăcie!

— Nu face nimic! afirmă tânăra. Şampania poartă noroc.

— Da, dar pătează! completă Malko. Această rochie trebuie dusă la curăţătorie. Pot să trimit pe cineva la dumneavoastră ca să o ducă?

— Mă voi ocupa eu de asta, îl linişti tânăra cu un surâs graţios. Sunteţi iertat.

Privirea ei râdea. Lordul pakistanez o trase bombănind de braţ:

— Dragă, trebuie *neapărat* să mergem să o salutăm pe Maiestatea Sa Regina.

Malko luă o carte de vizită de-a lui şi scrise câteva cuvinte pe ea, întinzând-o imediat pakistanezei.

— Sunt la *Lanesborough* până la sfârşitul săptămânii. Trimiteţi-mi factura de la curăţătorie.

— Nu e cazul, răspunse surâzând Aisha Mokhtar.

Puse totuşi cartea de vizită în poşeta ei Chanel şi întinse mâna lui Malko să i-o sărute înainte să se topească în mulţime, escortată de ghidul ei. Reverenţa în faţa reginei valora mai multe puncte în clasamentul celor *happy few* invitaţi la toate seratele.

Abia dispăru ca Richard Spicer ieşi euforic.

— *Well done! Well done!* (Bine jucat!) aprobă el.

Malko ridică uşor din umeri.

— Mingea e în terenul ei. Eu nu-i ştiu nici măcar adresa, nici numărul de telefon. Dacă ea nu mă sună, nu vă rămâne altceva decât să provocaţi o a doua întâlnire.

— Va suna! lăsă să-i cadă lui Gwyneth Robertson.

— De unde ştiţi? întrebă uimit americanul.

— Pentru că sunt femeie... Am văzut în ochii ei că îşi doreşte să vă revadă.

— OK, concluzionă şeful agenţiei CIA. Să ne încredem în soartă. Vă invit să cinăm în seara asta cu Gwyneth. Ca să vă punem la curent cu misiunea dumneavoastră. La ora nouă la *Lanesborough.*

— Până aici e suportabil, recunoscu Malko, cu un minunat sens de *understatement.*

* * *

— Sultan Hafiz Mahmud e un prieten apropiat al lui Ossama Bin Laden, explică cu voce joasă

Richard Spicer. Noi ne interesăm de el de multă vreme. De altminteri, el n-a făcut niciodată un mister din opiniile lui şi a scris frecvent că lumea musulmană ar trebui să posede arme nucleare pentru a-i învinge pe inamicii lui Dumnezeu. Este un fanatic.

— Mulţi oameni gândesc ca el în Pakistan, remarcă Malko.

Richard Spicer surâse amar.

— Da, dar nu sunt ingineri nucleari, experţi în îmbogăţirea uraniului...

Un înger traversă uşor sala solemnă a restaurantului *Lanesborough,* luminată de enormele lampadare ajutate de spoturi discrete. Cel puţin, graţie meselor îndepărtate unele de altele, se putea vorbi în linişte. Malko privi gânditor coasta lui de vită facturată la preţul unei vite adulte, întregi.

— Spuneţi-mi mai multe despre asta.

— Sultan Hafiz Mahmud a muncit enorm de mult la instalaţia nucleară din Kahuta, o localitate nu departe de Islamabad, acolo unde se transformă uraniul 235 îmbunătăţit pentru arme nucleare, după ce a cooperat la programul nuclear militar pakistanez, explică americanul. În 1998 a demisionat de la Pakistan Atomic Energy Commision pentru a protesta împotriva semnăturii Pakistanului la Comprehensive Test Ban Treaty. După el, Pakistanul trebuia să-şi continue încercările militare

şi el era partizanul transmiterii către celelalte state islamice a mijloacelor tehnice care să le înlesnească să dispună de arme nucleare... În acel moment am început să ne interesăm de el.

— Un bărbat de încredere, remarcă ironic Malko.

— Nu s-a limitat la cuvinte, sublinie americanul. În iunie 2000 a creat o fundaţie pentru reconstrucţia Afghanistanului: *Ummah Tammer-e-Nau,* al cărui sediu e la el acasă, pe strada Nazzin Uddin, în sectorul F8 din Islamabad.

— Aici am fost frecvent, preciză Gwyneth Robertson. O casă foarte luxoasă, cu baie turcească, piscină şi sală de sport.

— UTN-ul avea şi un birou la Kabul, reluă şeful agenţiei CIA. Sultan Hafiz Mahmud pleca foarte des în Afghanistan. Unul dintre vizitatorii regulaţi ai lui Ossama Bin Laden, la Kandahar. Am vorbit despre asta cu prietenii noştri pakistanezi în acea vreme şi aceştia ne-au jurat că nu era vorba decât de ajutor umanitar. Noi i-am crezut. Până în noiembrie 2002. De când am intrat în Kabul, am descoperit în birourile UTN din Kabul documente în limba urdu privind răspândirea bacilului de antrax.

Un înger trecu din nou, într-un zbor greu, din cauza bombelor agăţate de aripile lui. Ospătarul le turnă puţin vin de Bordeaux în cele trei pahare. Gwyneth Robertson era deosebit de sexi într-o rochie scurtă neagră ce-i ajungea până la o treime din coapse.

— Ce s-a petrecut pe urmă? întrebă Malko, care nu-şi terminase încă coasta de vită foarte delicioasă.

— Ne-am supărat foarte tare! spuse simplu Richard Spicer. Prietenii noştri pakistanezi l-au plasat pe Sultan Hafiz Mahmud într-o reşedinţă supravegheată şi ne-au jurat că era un nebun, un iluminat care credea în puterea djinnilor.

— Pe scurt, un fel de savant Cosinus, concluzionă Malko. Dar totuşi un specialist nuclear...

— Am obţinut autorizaţia pakistanezilor de a-l interoga atunci când l-au transportat într-o *safe-house* administrată de ISI. Şi chiar de a-l trece printr-un detector de minciuni. Tehnicienii noştri i-au pus o grămadă de întrebări: dacă a vorbit cu Ossama Bin Laden *numai* despre religie, dacă a căutat să procure pentru Al-Qaida arme radioactive, dacă a creat uzine pentru fabricarea antraxului. Răspunsurile lui au fost perfect satisfăcătoare...

Gwyneth Robertson, care părea uimită, îşi turnă un pahar plin ochi cu vin de Bordeaux şi Malko nu se putu împiedica să nu remarce:

— Richard, ştii bine că detectorul de minciuni nu merge decât la americani, care nu sunt obişnuiţi cu minciuna...

Richard Spicer lăsă capul în jos şi bâigui:

— Pe scurt, am fost obligaţi s-o lăsăm baltă! Pakistanezii l-au ţinut ceva timp în reşedinţa

supravegheată, dar l-au lăsat să plece apoi în locuința lui din Islamabad. Era sfârșitul anului 2002.

— Știți cumva dacă s-a mai întâlnit cu Bin Laden? întrebă Malko.

— Sincer să fiu, nu. Pakistanezii ne-au jurat că nu. În orice caz, n-a mai ieșit din țară. Numele lui a fost comunicat tuturor companiilor aeriene care deservesc Pakistanul...

Malko nu se putu împiedica să nu zâmbească.

— Ossama Bin Laden nu e născut nici la Miami, nici la Paris. Nu e nevoie de avion ca să-l întâlnești acolo unde se află el.

— OK, dar noi nu l-am slăbit din ochi pe Sultan Hafiz Mahmud. Toată agenția din Islamabad s-a mobilizat pentru a-l supraveghea. El și-a reluat în aparență viața liniștită, mergând frecvent să călărească pe malurile lacului Rawal, la marginea orașului și participând la o viață mondenă foarte activă. Pleca frecvent în zona tribală pakistano-afgană, oficial pentru a face *trekking car,* căci este un împătimit al muntelui. Și, la Islamabad, frecventa regulat serate unde whisky-ul curgea în valuri.

— Nu e o viață foarte islamistă, remarcă Malko.

Gwyneth Robertson, ușor amețită, izbucni în râs.

— Pot să stau martoră! Bea ca un spart. Uneori nu mai putea nici să...

Richard Spicer ridică din sprâncene și completă:

— Cum nu reușeam să obținem informații, am

pus Divizia Operativă la treabă... Gwyneth a ajuns anul trecut la Islamabad, ca să facă aşa-zise studii arheologice. Graţie unuia din stringersi-ii noştri pakistanezi, am putut să o punem în contact cu Sultan Hafiz Mahmud. În cursul unei serate la *Marriott*... O las pe ea să-ţi povestească mai departe.

— S-a aruncat practic pe mine! mărturisi Gwyneth Robertson pufnind în râs. Evident că am făcut ceea ce trebuia... Când i-am spus că şi eu călăresc, a fost nebun de fericire. A doua zi dimineaţa a trimis o maşină la *Marriott* ca să mergem să călărim pe malul lacului Rawal. El e un călăreţ excelent. Chiar în acea seară, am luat cina cu prieteni de-ai lui la el acasă. O cină occidentală, şampanie şi whisky. Mi-a jurat că s-a îndrăgostit de mine... De altfel, era plăcut să-l priveşti, în ciuda celor şaizeci de ani ai lui. Mare, zvelt, cu părul scurt dat pe spate, inteligent şi cu mult şarm. Un bărbat de gust. De a doua zi, a ţinut să-mi ofere un colier în lapislazuli şi mi-a propus să plecăm trei zile la Peshawar şi în împrejurimi.

— Noi am sfătuit-o să accepte, precizează pudic Richard Spicer.

— A fost nebun de fericire, continuă Gwyneth Robertson. Am petrecut prima noapte la Peshawar, într-un loc straniu, *Khan Club*, un hotel ciudat, în care fiecare cameră purta numele unei bijuterii.

Apoi am plecat în zona tribală. A procurat fără probleme acte pentru mine. La Landicoal, pe vârful Khyber Pass, m-a dus la un negustor de pietre prețioase și mi-a cerut să-mi aleg tot ceea ce vreau...

Meseria de *case officer* avea uneori și părți bune.

— Când ne-am întors, după trie zile, continuă Gwyneth Robertson, mi-a propus să mă instalez în vila lui, dar am refuzat... Totuși am continuat să ne vedem în fiecare seară.

— Și Aisha Mokhtar era acolo? întrebă Malko.

— El mi-a vorbit mult de ea. Părea să fie femeia vieții lui. Avea fotografii cu ea pretutindeni. În sari sau în haine occidentale,

— De ce nu era ea acolo?

— Aparent, ea se plictisea la Islamabad și el i-a cumpărat o casă la Dubai unde locuiește și acum. Se pare că i-a dat mulți bani. Înainte, mergea frecvent să o întâlnească la Dubai dar, de când guvernul pakistanez i-a interzis să părăsească țara "din prudență", i-a fost imposibil să mai meargă la ea. Într-o seară, după ce a băut mai mult, mi-a mărturisit că i-a încredințat lui Aisha Mokhtar documente compromițătoare pentru guvernul pakistanez și că, dacă acesta din urmă continua să-i refuze dreptul de a merge să o vadă, le va face publice...

— Vă gândiți că se referă la Al-Qaida?

— Nu știu.

— Nu v-a vorbit niciodată de Bin Laden? întrebă Malko.

— Puțin. Numai ca să-mi spună că era un om extraordinar și că le-a redat demnitatea musulmanilor.

— E curios că admiră astfel un wahhabite, partizan al mișcării politico-religioase puritane a musulmanilor din țările arabe, obiectă Malko, căci el nu pare un fervent practicant.

— E adevărat, recunoscu Gwyneth Robertson, că îi plac femeile și bea alcool, dar se roagă frecvent și se gândește că doar Coranul este sursa a tot.

— Cum s-a terminat idila voastră? întrebă Malko cu un imperceptibil ton de ironie.

Gwyneth Robertson îi susținu privirea și răspunse fără să clipească!

— Într-o dimineață, agenți ISI au venit să-mi spună că trebuia să părăsesc imediat țara. M-au condus la aeroport și nu l-am mai revăzut niciodată pe Sultan Hafiz Mahmud. A fost imposibil să dau de el la telefon. Mi se răspundea tot timpul că lipsește.

Ospătarul veni și le aduse cafelele. Malko se întoarse spre Richard Spicer.

— Și Aisha Mokhtar? Ce știți despre ea?

— Ea e tot timpul în legătură cu Sultan Hafiz Mahmud. Comunică mult prin email și prietenii

comuni le aduc scrisori. Până acum opt luni, ea trăia la Dubai, într-o vilă imensă în Jumeira Beach II. A închis-o ca să vină să locuiască la Londra, unde şi-a cumpărat o casă în cartierul Belgravia, pentru mai mult de două milioane de lire (în jur de trei milioane de euro).

— De unde are bani?

— Din Dubai. De la Royal Bank. Contul e aprovizionat prin viramente din alte conturi total opace. Ne gândim că Sultan Hafiz Mahmud e cel care le alimentează.

— Totuşi, ei nu s-au mai întâlnit de trei ani, remarcă Malko. Sau e îndrăgostit nebuneşte, sau e un alt motiv. Poate că vrea să evite ca ea, în lipsa banilor, să nu caute să comercializeze secretele pe care le deţine.

— E foarte posibil, recunoscu Richard Spicer. Iată de ce Aisha Mokhtar este o ţintă *foarte* interesantă.

— De ce aţi fost dintr-o dată interesaţi de ea?

— Din mai multe motive, răspunse şeful agenţiei CIA. Mai întâi pentru că la Londra ea este mai uşor de acostat decât la Dubai. Pe urmă, că acum câteva luni un fapt nou ne-a alertat asupra Pakistanului. În urma reconcilierii cu colonelul Khadafi, acesta din urmă ne-a mărturisit că tatăl bombei atomice pakistaneze, Abdul Qadeer Khan, i-a vândut pentru o sută de milioane de dolari

tehnologia de îmbogăţire a uraniului. Şi, în urma acesteia, am aflat că acelaşi Abdul Qadeer Khan, eroul Pakistanului, a cedat aceeaşi tehnologie Coreei de Nord şi Iranului.

— Iranului înţeleg, remarcă Malko, sunt musulmani. Dar Coreei de Nord?

— A fost un schimb, explică americanul. Pakistanezii n-aveau rachetele teleghidate de la distanţă care să le ducă bomba. Atunci au schimbat cu nord-coreenii tehnologia rachetelor lor Nodong contra celei de îmbunătăţire a uraniului prin centrifugare. Cât despre Iran, el a participat, la fel ca Arabia Saudită, la finanţarea costisitoare a programului nuclear militar pakistanez. În schimb, pakistanezii le-au comunicat tehnologia centrifugării... Evident, Abdul Qadeer Khan a strâns mulţi bani din asta. Trăieşte ca un prinţ la Islamabad, nu se deplasează decât într-un Mercedes blindat, posedă o avere imensă în străinătate şi colecţionează femei. Cireaşa de pe tort: el a jurat, cu mâna pe inimă, că guvernul pakistanez n-a fost niciodată la curent cu "donaţiile" lui, ceea ce e imposibil. Dar preşedintele Musharraf s-a grăbit să-i ierte greşelile şi l-a pus la adăpost. N-am putut niciodată să stăm de vorbă cu el.

— O cunoaşte pe Aisha Mokhtar?

— Puţin. Lucrează de ani buni cu Sultan Hafiz Mahmud. Nu putem să ajungem la nici unul din

aceşti doi bărbaţi. De aceea ne-am hotărât să ne concentrăm eforturile asupra lui Aisha Mokhtar care, după spusele lui Gwyneth, va fi depozitara unui oarecare număr de secrete de stat.

Malko se cam îndoia.

— N-are profilul unei spioane. Mai degrabă al unei tipe mondene superficiale. Dacă era atât de îndrăgostită de Sultan Hafiz Mahmud, ar fi fost acum la Islamabad cu el.

— Poate că ai dreptate, recunoscu Richard Spicer, dar poate că merită să încercăm. Dacă e interesată, poţi să o ispiteşti. Vom fi gata să plătim *foarte* scump acest gen de informaţii despre pakistanezi.

Capitolul IV

Malko ceru o altă cafea. Era aproape băubilă. Britanicii se deschideau în sfârşit lumii exterioare.

— Va lua ceva timp, căci mă îndoiesc că Aisha Mokhtar se confesează unui complet necunoscut, reluă el apoi.

Richard Spicer dădu la o parte argumentul cu un surâs încrezător.

— E sigur. Dar e un *long shot*. O afacere pentru mai multe luni. Trebuie să intri în intimitatea ei, ca ea să fie determinată să aibă încredere în tine. În plus, informaţiile pe care le-ai putea obţine de la ea, poştă, telefon, fax – ne vor servi pentru a activa mijloacele noastre tehnice. Trebuie să lucrăm ca ruşii. De la distanţă.

— Să nu vindem pielea ursului... îl temperă Malko. Chiar dacă am admite că o voi seduce pe această răpitoare pakistaneză, eu nu sunt în ochii ei decât un aristocrat fără avere, mai ales că ea e condusă vizibil de aur. Numai ceea ce a purtat ea ca bijuterii în seara asta mi-ar permite să-mi întreţin castelul mai mulţi ani.

Gwyneth Robertson pufni în râs.

— Eu găsesc că ai fi un gigolo perfect! Am văzut în ochii ei că-i place de tine. Acest gen de persoane *adoră* titlurile şi aristocraţii... Şi pe urmă...

— Şi pe urmă ce? întrebă Richard Spicer.

— Nimic, nimic... îl linişti tânăra femeie.

Şi, ca să dea consistenţă spuselor, chemă ospătarul şi comandă un Defender "vechi de 5 ani". Richard Spicer îşi privi discret ceasul.

— Trebuie să fug, zise el. Am o întâlnire mâine dimineaţă la ora şapte.

— Apropo, insistă Malko. Ce paşaport deţine Aisha Mokhtar? Poate să se deplaseze uşor?

— *British passport,* lăsă să-i cadă şefului agenţiei. Graţie unui mariaj îndepărtat cu un preasupus al Foarte Graţioasei Maiestăţi. Decedat în urma unui stop cardiac.

— Dumnezeu aranjează bine lucrurile, concluzionă Malko.

De îndată ce Richard Spicer fu plecat, Gwyneth Robertson îi adresă un surâs înflăcărat lui Malko, care remarcă:

— Voiai să spui ceva?

— Da. Eu m-am culcat cu Sultan. Ştiu ce-i place. Îi plac femeile foarte senzuale. Asta înseamnă că Aisha trebuie să fie la înălţime pentru că el e înnebunit după ea... De altminteri, asta se vede în ochii ei. E o deştrăbălată.

Probabil că din cauza vocabularului n-a zis o "târfă".

— Tu ce crezi?

— Ai putea să o interesezi...

El se simţi flatat în sinea lui. Reputaţia lui îl urmărea categoric. Singuri în sala restaurantului devenea o situaţie, sinistră, aşa că el propuse:

— Ai timp să bem ceva la bar?

— Cu plăcere.

* * *

The Library, barul de la *Lanesborough*, n-a fost schimbat chiar dacă hotelul îşi schimbase recent stăpânul, răscumpărat pentru ruşi de Sultan Brunei. Amestecând armonios latura britanică, cu lemnăriile sale sumbre, rafturile de cărţi, imensul bar şi focul din şemineu cu o tuşă "jet set" simbolizată de maiestuoasa ladă de ţigări pusă între cele două părţi ale barului, la fel şi prin prostituatele de clasă şi de toate culorile atrase de clientela rusă. Intrând acolo, Malko fu atins uşor de o creatură siliconată şi tratată cu toxina botulinică, generos strânsă într-o rochie de vinil neagră care cuprindea cel puţin o duzină de mini fermoare permiţând accesul în părţile cele mai interesante ale corpului ei fără să o dezbraci. O evaluă din priviri pe cea care câştiga mii de lire sterline.

Gwyneth Robertson se instală într-un fotoliu adânc din piele, își încrucișă picioarele atât de sus încât minijupa i se ridică permițându-i lui Malko să admire un fermecător slip roșu. Ospătarul, care părea ieșit dintr-o gravură din secolul al XVIII-lea, se apropie de ei. Malko comandă o Stolychnaya "Cristal", Gwyneth Robertson rămase fidelă coniacului Defender. Aici, alcoolul curgea în valuri și fumul de țigări era atât de gros că abia se zărea fundul barului.

Nu departe de ei, un grup de arabi stropeau o aniversare cu valuri de Taittinger dintr-o sticlă de doi litri, degustată în lanț.

— Crezi în ipoteza lui Richard Spicer? întrebă Malko.

Gwyneth Robertson dădu din cap afirmativ.

— E posibil. Sultan are mulți bani și arde ca un nebun. Mi-a spus că Aisha cheltuia banii cum bea apă. Pentru moment părea amărât că nu putea să profite de investiția lui datorită rezidenței lui supravegheate la Islamabad. Dar el e foarte discret asupra originii averii lui. Agenția se gândește că a participat la sistemul clandestin de transfer de tehnologie a șefului lui, Abdul Qadeer Khan, spre Libia, Iran și Coreea de Nord. Libia singură a plătit o sută de milioane de dolari... Toți banii tranzitați prin Dubai și organizatorii, Abdul Qadeer și Sultan Hafiz Mahmud, păstrau cât voiau pentru ei. Cum

Aisha locuia în Dubai şi îl cunoştea pe Sultan de şapte ani, ar trebui să ştie multe lucruri.

— Deci merită, concluzionă Malko.

— *Of course,* zise Gwyneth reprimându-şi un căscat.

— Obosită?

Ea întoarse spre el ochii de porţelan plini de inocenţă.

— Nu, dar fumul acesta mă indispune. De ce n-am merge la tine pentru a te pune la curent cu cea mai bună manieră de a o ataca pe frumoasa Aisha?

* * *

Gwyneth Robertson practica felaţia aşa cum era predată în *finishing schools* britanice: reţinută, delicată, tehnică şi perseverentă.

Abia închise Malko uşa camerei că îl străpunse cu o limbă autoritară în străfundul gâtului, unduindu-şi bazinul cu arta unei dansatoare orientale. Nu-şi întrerupse sărutul profund decât pentru a spune:

— *This is stricly business.* Richard mi-a cerut să te ajut să pui toate şansele de partea noastră...

Apoi, lăsându-se să alunece silenţioasă pe sol, trecuse la stadiul următor, până când Malko şi-a simţit sămânţa gata să-i ţâşnească din rărunchi. Gwyneth l-a ghicit. Îşi smulse gura de-acolo şi se ridică, spunând simplu:

— *Ei* nu-i place să-i juisezi în gură.

Un învechit rest de educaţie religioasă, probabil. Gwyneth continuă imediat:

— Acum, sărută-mă. *Ea* adoră asta.

Se ridică, îşi scoase rapid slipul şi i se postă în faţă lui Malko, ironică. Acesta simţi că avea o jenă. Zări biroul, o prinse pe Gwyneth de talie şi o curbă peste birou. Ea se prinse cu amândouă mâinile de birou şi se cabră, oferindu-i crupa. N-a avut decât să-i ridice fusta pentru a i-o pune dintr-o dată. Gwyneth contră âtacurile lui scurte din şale până când îi explodă în vintre. Prima lecţie era terminată. Spre satisfacţia generală. Tânăra *case officer* merse şi se întinse pe pat şi lansă pe un ton zburdalnic:

— Nu e rău, dar dacă ajungi în acest stadiu cu prietena noastră, nu trebuie să procedezi în acest fel...

— A, da?

Ochii albaştri scânteiau de inocenţă. Cu o voce precisă, Gwyneth anunţă pe tonul confidenţei:

— Nu e decât un lucru care îi place cu adevărat lui Aisha. Să o faci să sară pe pereţi...

Ea se aplecă la urechea lui Malko şi îi zise. În ciuda experienţei cu femeile, tresări uşor.

— Prima dată?

— *Mai ales* prima dată.

— De unde ştii tu asta?

Gwyneth Robertson își etală din nou surâsul plin de inocență.

— Ți-am zis că Sultan era îndrăgostit nebunește de Aisha. El a făcut dragoste cu mine așa cum făcea cu ea. Te provoc să profiți de experiența mea...

Malko o privi, întrebându-se dacă era o târfă înnăscută sau viața ei profesională i-a revelat-o. Deja ea se ridicase. Își ridică slipul ce-i atârna pe la călcâi și suspină.

— Auzisem de tine la agenție. Sunt mândră de această întâlnire. Dacă vrei să ne întâlnim, uite numărul meu de mobil.

După un sărut cast, ea dispăru, lăsându-l pe Malko perplex. Această pregătire a obiectivului era demnă de Divizia de Operațiuni. Nu mai avea decât să spere că se va putea apropia suficient de ținta lui ca să o pună în execuție.

* * *

Încă adormit, Malko ridică pe pipăite receptorul telefonului care suna. Limbile luminoase ale ceasului lui Bretling arătau ora nouă și zece minute.

— Prince Malko Linge?

Vocea gravă și senzuală de femeie îi expedie un jet de adrenalină în artere, trezindu-l instantaneu.

— Da.

— Aisha Mokhtar. Vă amintiţi, aţi vărsat şampanie pe rochia mea ieri după-amiază...

Ca şi cum ar fi putut să o uite...

— Sunt încântat că m-aţi sunat. Voiam...

— V-am sunat să vă spun că pata a dispărut *complet*. Cu siguranţă că a fost şampanie foarte bună. Aşa că n-am avut nevoie de curăţător...

Prin urmare n-avea oficial nici un motiv să-i telefoneze. Malko plonjă în această oportunitate.

— Lăsaţi-mă cel puţin să vă invit să luăm masa împreună, propusé el, ca să fiu iertat.

— Astăzi?

— Da, bineînţeles.

Ea oftă.

— Bine, voi contramanda întâlnirea cu un admirator al meu. Nu este prea gentil din partea mea: a venit din capătul celălalt al Angliei ca să mă vadă.

— Eu vin din celălalt capăt al Europei, argumentă Malko. Am prioritate.

Ea râse.

— *Well*. Trec să vă iau la ora unu de la *Lanesborough*. Vă place *Dorchester?*

— Ador, jură Malko care nu mai pusese piciorul acolo de zece ani.

— Şi eu ador localul, confirmă Aisha Mokhtar.

Se avântă euforic spre duş. Sfaturile aprinse ale lui Gwyneth Robertson riscau să-i servească.

* * *

Chawkat Rauf se strecură discret pe una din aleile de la Bara Market, una din cele mai mari pieţe de contrabandă din Peshawar, care se întindea pe vreo zece kilometri pătraţi de-a lungul lui Jamrud Road, ducând la Khyber Pass, chiar înainte de începutul zonei tribale. Găseai acolo toate produsele sosite din Afghanistan, fără taxe, plus numeroase mărfuri contrafăcute şi o piaţă de hoţi de unde puteai procura arme, droguri şi aproape orice.

După ce se strecură prin faţa televizoarelor, a bicicletelor, a cuverturilor chineze şti, tobelor de eşapament, pneurilor, Chawkat Rauf ajunse în faţa modestei dughene a unui bătrân sikh cu turban impecabil, care era specializat în Rolexuri false. Toate erau venite din China, funcţionau perfect şi puteau fi achiziţionate pentru suma modică de douăzeci de dolari... Cei doi bărbaţi se salutară: Chawkat Rauf era un client fidel. Nu pentru ceasuri, acest sikh avea şi o altă specialitate. Din 2001, nenumăraţi hăitaşi din zona tribală pakistaneză şi din Afghanistan îi aduceau tot ceea ce triburile sau oamenii din Al-Qaida abandonau în fuga lor sau în deplasările lor.

Bineînţeles că diferiţi reprezentanţi ai serviciilor

de informaţii prezente în Pakistan nu-l ignorau şi veneau regulat să-şi facă piaţa la el, cumpărând la preţ de aur documente, obiecte diverse, arme găsite în ascunzători. Acesta mergea de la manual de război chimic la organigramele de celule Al-Qaida. Unele n-aveau nici o valoare, altele puteau da informaţii preţioase, dar bătrânul sikh vindea totul clientului, încasând sute de dolari. Neutru, fiind dedicat religiei lui, se mulţumea să facă afacerea şi nimeni nu se gândea să se ia de el. Sikh, o comunitate foarte unită, ţinea aproape toate dughenele din Bara Market.

După ce schimbă amabilităţile uzuale cu negustorul, Chawkat Rauf întrebă dacă avea mărfuri nou sosite...

Sikhul îl pofti atunci să intre în spatele buticului lui şi scoase dintr-un sac uzat o cameră video mică puţin turtită.

— Am asta, îl anunţă el. Face patru sute de dolari.

Chawkat Rauf tresări în faţa enormităţii preţului.

— Eşti nebun, zise el. Sunt sigur că nu funcţionează...

Sikhul surâse lung în barbă.

— Poate. Dar tu ştii de unde provine? I-a aparţinut unui tânăr foarte apropiat lui Ossama Bin Laden, un oarecare Noor, fost *taleb* care şi-a părăsit satul din masivul Tora-Bora de mai mulţi ani.

S-a întors acum câteva săptămâni pentru înmormântarea mamei lui, Dumnezeu să-i ia sufletul. Or, în acest sat, se afla un denunţător de la ISI. El a anunţat Frontier Corps. Soldaţii au venit să-l aresteze. El s-a apărat şi a fost omorât. Soldaţii i-au scotocit casa şi au găsit această cameră în sacul lui. Unul dintre ei a furat-o şi a venit să mi-o vândă, foarte scump.

Chawkat Rauf rânji în interior. Meschin ca un şobolan, bătrânul sikh probabil că a plătit douăzeci de dolari pe ea, mai ales că era turtită. Totuşi, dacă această cameră a aparţinut cu adevărat unui apropiat al lui Bin Laden, ea valora mulţi bani. O examină şi descoperi că avea în interior o casetă digitală. Inima începu să-i bată repede: un film cu Bin Laden putea să se negocieze în jurul sumei de o sută de mii de dolari. I se învârtea capul...

— Îţi dau cincizeci de dolari, îl anunţă el. Pentru că suntem prieteni buni.

Fără să spună vreun cuvânt, sikhul îşi recuperă camera şi o puse la loc în sac. Chawkat Rauf nu se tulbură.

— Este un preţ bun! Insistă el. Cine ţi-o va cumpăra?

Sikhul îl privi rece.

— În fiecare săptămână vine să mă vadă un străin. Este în *chamiz-charouar*, dar cred că este american. El mi-ar da o mie de dolari fără discuţii...

Chawkat Rauf scoase un oftat adânc.

— Arată-mi-o din nou.

Se făcu că examinează camera Sony din nou şi dădu din cap.

— Două sute de dolari, e un preţ mare, dar ştiu că ai nevoie de bani.

Ceea ce era total fals, căci Sikh-ul era bogat ca o fântână... Acesta luă camera înapoi.

— N-o dau cu mai puţin de cinci sute de dolari! zise el tranşant.

După douăzeci de minute, se puseră de acord asupra sumei de trei sute de dolari, o sumă enormă în rupii: patruzeci şi cinci de mii de rupii. Ceea ce câştigau pe an unele familii, dar nu cele sărace.

Chawkat Rauf o şterse atunci la agenţia de la Barclay's Bank de pe GT Road, căci evident că nu avea o asemenea sumă asupra lui. Oficial lucra ca predicator la moscheea lui *Pir* Hamza Shinravi, puţin mai departe pe Jamrud Road, chiar înainte de punctul de control pakistanez de la Bab-e-Khyber materializat printr-un arc uriaş ce trecea peste şosea. Dincolo de acest arc, poliţia pakistaneză era neputincioasă. Chawkat Rauf locuia într-una din clădirile alăturate moscheii. *Pir*-ul Hamza Shinravi, chiar dacă era sofist, era un partizan îndârjit al lui Ossama Bin Laden, şi la acest demnitar era găzduit Chawkat Rauf. De fapt acesta afişa aceleaşi convingeri şi, regulat, pleca în Marea Britanie să

recolteze fonduri pentru madrasa (universitate sub autoritate religioasă la musulmani) lui, vărsând apoi discret o parte la Al-Qaida.

Evident că nimeni nu ştia că acest partizan al lui Ossama Bin Laden fusese recrutat de MI6, Serviciul de informaţii externe britanic, şi că el culegea pios toate informaţiile despre Al-Qaida, pe care le transmitea apoi prin diverse mijloace la angajaţii lui, fie cu ocazia călătoriilor lui, fie prin mesaje transmise prin curieri de încredere. Avea un cont la Barclay's Bank sub un nume fals, care îi permitea să facă faţă acestui gen de situaţii.

Întors la Bara Market, el schimbă camera pe patruzeci şi cinci de mii de rupii şi plecă cu sacul din plastic în mână. Faptul că această cameră conţinea fotografii digitale înăuntru îi dădea o valoare sigură. Ezita asupra felului în care să o ţină: dacă transmitea această cameră la antena MI6 din Islamabad, nu atrăgea nici un profit. La Londra, nu se va cunoaşte proveniența. Trebuia să aştepte şi să o ducă chiar el în capitala britanică, ceea ce îi aducea cu siguranţă o primă...

Se plimbă încă puţin prin Bara Market apoi luă un autobuz până la University Tower unde locuia unul din verii lui. Îi încredinţă acestuia camera. Nu intra în discuţie să o ducă la madrasa. Oficial el nu avea decât un venit lunar de câteva rupii pentru trai, fiind găzduit şi hrănit de aceştia.

* * *

Kuldip Singh închise cu grijă dugheana potrivind panourile din lemn cu lacăte enorme şi se îndepărtă pe aleile prăfuite în direcţia GT Road. Ajunse apoi la o cafenea lângă cinema Shummar unde bărbaţi de diferite etnii – la Peshawar erau de toate neamurile – aveau obiceiul să fumeze narghilea jucând domino şi bând ceai foarte tare. Se plasă la masa cea mai îndepărtată, afară, şi comandă un ceai. El nu fuma narghilea.

După o jumătate de oră, îl văzu sosind pe cel pe care îl aştepta. Un pachtoun cu barbă lungă şi mătăsoasă de un negru strălucitor, care militase odinioară în rangurile miliţiei lui Gulguddine Hekmatiar, un fundamentalist feroce, antiamerican şi care servea de atunci drept cutie cu scrisori pentru partizanii Al-Qaida repartizaţi între Afghanistan, Waziristan şi o parte din Belucistan. Ei nu-şi telefonau niciodată, nu-şi dădeau niciodată întâlniri, dar se vedeau în fiecare seară în această cafenea. Uneori pur şi simplu pentru a discuta politică, alteori, Kuldip Singh, care ţinea să se pună bine cu toată lumea, îi transmitea interlocutorului lui pe care nu-l ştia decât sub numele de Pervez, informaţii susceptibile să intereseze Al-Qaida. Pervez nu-i dădea bani, doar o protecţie invizibilă. Însărcinat cu

serviciul de informaţii al Al-Qaida la Peshawar, sau mai degrabă din ceea ce mai rămăsese din el, avea mâna lungă şi putea să facă să fie asasinat oricine printr-un singur semn din degete. După ce-şi recuperase cei trei sute de dolari, Kuldip Singh şi-a spus că această poveste îl interesa sigur pe Pervez.

Pachtounul îl ascultă efectiv cu atenţie, punând numeroase întrebări despre camera video, la care sikh-ul fu incapabil să răspundă: nu citea caracterele latine. Dar furniză indicaţii preţioase despre cumpărătorul ei. Chiar dacă nu-i ştia numele, ştia că locuieşte la madrasa de pe Jamrud Road şi că circula frecvent în străinătate ca să adune fonduri.

Relatarea lui păru să-l intereseze în mod special pe Pervez, care îi reproşă gentil lui sikh că nu-i vorbise despre această cameră înainte să o revândă.

— Dar tu n-ai bani! protestă comerciantul din Bara Market.

— Aş fi găsit! afirmă pachtounul, înainte să plece oferindu-i ceaiul lui.

Capitolul V

Pe Sultan Hafiz Mahmud nu-l prindea somnul, chiar dacă era trecut de ora două dimineaţa. Ieşi din living-room-ul dotat cu climatizare pe terasa ce dădea în grădina casei, înconjurată de verdeaţă, ca toate casele din cartierul F8, unul din cartierele rezidenţiale din Islamabad. Aerul era călduţ. Peste zi temperatura ajungea la 40 de grade Celsius şi în sud, spre Karachi, ajungea la 50 de grade Celsius! Privi linia întunecoasă a Margalla Hills, care o lua spre nordul oraşului, când un zgomot de frunze strivite venit din grădină îl făcu să tresară.

Din cauza apropierii de Fatima Jannah Park, intrau frecvent animale sălbatice în grădinile caselor din cartier. De altminteri, Islamabadul, decupat în pătrate, cu bulevarde interminabile tăiate în unghi drept, semăna cu un parc. Se omorau frecvent porci mistreţi, vulpi şi chiar mici feline rătăcite...

Numai că nu erau doar animalele sălbatice. Prudent, Sultan Hafiz Mahmud merse să-şi ia din rastelul de arme un Kalaşnikov, îl armă şi se instală

pe terasă, scrutând obscuritatea grădinii. Zgomotul nu se mai auzea, dar el nu ignora faptul că Mossadul şi CIA erau pe urmele lui. Americanii ar fi vrut să-l răpească, dar Mossadul s-ar fi mulţumit cu o eliminare fizică... Din fericire, casa era supravegheată zi şi noapte şi o linie directă telefonică îl lega de Cartierul General al ISI, care putea să intervină foarte repede în caz de nevoie.

Luă o butelie de Defender Succes "vechi de 12 ani" din bar şi îşi turnă un pahar cu multă gheaţă, pe care o făcea apoi să se învârtească uşor în pahar.

Se scursese o săptămână de la expediţia lui din Belucistan. După două zile de la întoarcerea lui, primise vizita unui colonel de la ISI care îl dojeni aspru pentru că fusese la Karachi fără autorizaţie, atunci când el era consemnat la domiciliu. Sultan Hafiz Mahmud pretinsese că nu ştiuse că nu avea dreptul să se deplaseze în Pakistan. Colonelul de la ISI îi pusese apoi întrebarea pe care acesta se aştepta să i-o pună.

— Pentru ce aţi mers acolo?

Îi servise atunci povestea cu Gaddani Beach. Unul din prietenii lui, armator, voia să trimită vapoare la fier vechi. Şi el a mers acolo să se informeze.

— Asta e tot?

— Nu. Aveam întâlnire cu un vechi prieten la

Gwadar, *Nawar*-ul Al Bughti, ca să probăm virgine omaneze pe care i le trimisese un prieten de-al lui.

Colonelul ISI surâse, complice.

În lumea musulmană, virginele erau o obsesie curentă. Aceste explicaţii justificau o călătorie de câteva sute de kilometri. Colonelul de la ISI nu-i pusese nici o întrebare despre cei doi poliţişti asasinaţi cu RPG7. Cu siguranţă că îl bănuiau, dar nu aveau dovezi, şi Jamil Al Bughti nu va vorbi despre asta. Colonelul de la ISI nu insistase. Serviciul lui anchetase deja la Gwadar şi la Gaddani şi nu găsise nimic. Acolo toate gurile se închideau de îndată ce se zărea un poliţist...

Sultan Hafiz Mahmud bău puţin din Defender, fixând cerul înstelat. Nava plecase din Gwadar şi ajunsese la destinaţie după aproximativ două zile, dar trebuiau încă săptămâni de aşteptare înainte ca Sultan Hafiz Mahmud să-şi culeagă rezultatele anilor lui de eforturi. Suferea că fusese redus, de acum, la un rol pasiv. Nu rămânea pe teritoriul pakistanez nici o urmă din operaţiune. Clădirea folosită pentru faza finală fusese dinamitată, ocupanţii ei fuseseră dispersaţi. Chiar dacă, astăzi, autorităţile pakistaneze ar pune mâna pe o urmă tangibilă, aceasta nu-i va duce nicăieri. În plus, putea să parieze că nu vor sufla un cuvânt despre descoperirea lor, ruşinaţi pentru ei. De pe partea asta, Sultan Hafiz Mahmud putea să doarmă liniştit.

Ca să evite să se gândească fără încetare la ce avea să se întâmple, reluă scrisoarea pe care un mesager de încredere ce sosise de la Londra i-o înmânase în acea dimineaţă. O scrisoare de mână de la Aisha Mokhtar. Ea îi cerea pur şi simplu un vărsământ de o sută de milioane de dolari pe contul scris de ea. Scopul era, după spusele ei, să nu mai fie nevoită să cerşească... Această netrebnică se plângea că nu-l mai văzuse de mult şi îl întreba când puteau să se revadă, vorbindu-i de casa pe care ea şi-o cumpărase la Londra.

Ca şi cum ea nu ştia că el nu putea să părăsească Pakistanul...

Sfârşitul scrisorii era mai ambiguu, făcând aluzie la documentele preţioase pe care i le încredinţase şi asigurându-l că veghea asupra lor şi ţinea la ele ca la ochii din cap.

Pakistanezul mototoli furios scrisoarea. Era un şantaj deghizat. Desigur că Aisha nu ştia totul despre operaţiunea lui, dar în euforia lui, a fost suficient de nebun ca să o ţină la curent cu lansarea ei şi ea ştia în linii mari despre ce era vorba. În afara marii lui intenţii, la acea vreme, îşi concentra toate forţele ca să facă dragoste cu ea, pretutindeni. De când se apropia de el, nu se mai gândea decât la asta.

Somnul începea să-l câştige. Decise să lase pe a doua zi măsurile pe care le avea de luat.

* * *

Malko ieşi din *Lanesborough,* îl salută pe portar şi zări imediat maşina Bentley verde pal staţionată pe marginea drumului. Şoferul, un voinic mustăcios ce semăna cu un luptător de bâlci, sări de pe scaun ca să-i deschidă portiera din spate.

Aisha Mokhtar îl primi cu un surâs fermecător. De data asta purta un taior de mătase albastru închis, descheiat, peste o cămaşă alb opac. Picioarele îi erau strânse cu ceva ce păreau a fi ciorapi. Malko nu-şi putea imagina că o femeie ca ea ar purta colanţi... Ea îi întinse mâna şi el putu respira parfumul greu cu care se înconjurase...

— Aţi fost amabil că m-aţi invitat la masă, se fandosi ea. Mă văd doar cu oameni plictisitori.

— Păreţi că sunteţi foarte căutată, remarcă perfid Malko. Acel pakistanez este fermecător.

Ea se strâmbă dezgustată.

— E un porc! De când pune mâinile umede de sudoare pe mine, mă fac toată piele de găină... A câştigat miliarde cu blugii lui, dar ar face mai bine dacă ar rămâne la Birmingham.

— Şi aspirantul dumneavoastră din capătul Angliei?

Ea surâse uşor, tocmai când maşina Bentley părăsea Park Lane ca să se oprească în faţă la

Dorchester, înaintea unui lanţ de Ferrari, Porche şi de Rolls-Royce. Un Lamborghini plat ca o ploşniţă era parcat în faţa intrării. Malko rezervase o masă în fundul restaurantului, în dreapta faţă de intrare.

— Se va consola! De fapt cred că ceea ce îşi doreşte este să-l însoţesc la Ascot ca să-şi uimească prietenii. Nu-i plac cu adevărat decât caii lui...

Un pianist cu coadă de cal angrena cu note melancolice salonul de ceai care ocupa o bună parte din *lobby*, acolo unde "săracii" ciuguleau ceva pe canapele scumpe, schimbând ultimele bârfe din Londra. Malko privi sala restaurantului. Nu erau multe cupluri. Câţiva bogătani englezi rezervaseră o încăpere ca să-şi ducă cuceririle după cafea. La şase sute de lire, orgasmul trebuie că era inclus în preţ... Aisha Mokhtar comandă stridii fripte cu crustă, oribilă specialitate britanică, şi o copită care, după preţ, ar fi trebuit să fi crescut într-un colegiu foarte bun.

Atunci când veni magnumul (sticla de doi litri) de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs, anul 1996, adusă ceremonios de un ajutor urmat de ospătar, ea scoase un adevărat strigăt de bucurie.

— E minunat! *Ador* şampania.

— Şi eu, o asigură Malko.

Gheaţa fusese spartă. Aisha Mokhtar se aplecă spre el.

— Vorbiţi-mi de dumneavoastră. Ce faceţi la Londra?

— Îmi place Londra. Am prieteni aici. Mă scoate din atmosfera Austriei şi din viaţa la ţară.

— Locuiţi într-un castel...

— Oh, e un castel străvechi aflat într-un stadiu nu tocmai bun... Dar familia mea îl are de mai multe secole.

— Înseamnă că nu lucraţi, ca toţi prietenii mei englezi?

— Din păcate, da, suspină Malko. Administrez averea altora la Volkische Bank, din Viena.

— E pasionant. Înseamnă că puteţi să-mi daţi sfaturi, se fandosi Aisha atacând stridiile care păreau ieşite dintr-o pubelă publică...

Mâncarea britanică era de-a dreptul infectă.

* * *

Nu mai rămăsese decât un gât din magnumul de Taittinger din care Aisha băuse cea mai mare parte. Cu obrajii roşii şi privirea arzătoare, era din ce în ce mai volubilă. Malko ştia câte ceva despre ea. Născută în India, musulmană şi săracă, îl întâlnise pe primul ei soţ, un gentleman britanic cu treizeci de ani mai vârstnic, care o luase la Londra după ce se căsătorise cu ea. Smulsă, din păcate, prematur din braţele afecţiunii lui trei ani mai târziu... Apoi îşi împărţise viaţa între Pakistan – cu cel de-al doilea

soţ al ei – şi Dubai. Divorţată, întâlnise în sfârşit bărbatul vieţii ei, al cărui nume nu i-l dădu lui Malko. Reţinut de afaceri la Islamabad, a neglijat-o... Din fericire avea viaţa mondenă, cocktailurile, seratele...

În ciuda gurii ei cărnoase, a surâsului ei senzual şi a privirii arzătoare, Malko simţea animalul de pradă, experta în luptele vieţii. Şi obişnuinţa de a câştiga...

Privirile li se încrucişară şi ceea ce el crezu că citeşte în a ei părea să verifice analiza lui Gwyneth Robertson.

— Vreţi să-mi vedeţi casa? Eu am decorat-o!

După cinci minute se aflau în Bentley. Graţie unei manevre bruşte, Malko putu să verifice că ea purta ciorapi... Aterizară într-o mică intrare prost pavată, Belgrave Mews North, nu departe de Belgrave Square, locul cel mai şic din Londra. Pentru a accede la marele parc din cartier, era nevoie de o cheie pe care o deţineau doar rezidenţii caselor învecinate...

Aisha Mokhtar făcea parte dintre aceşti *happy-few.*

Şoferul opri maşina Bentley în faţa unei case cu două etaje, vizibil refăcută arătând ca nouă. De altminteri pe acea intrare foarte selectă era singura casă. În interior se simţea tămâia şi un minunat snop de trandafiri se lăfăia la intrare. Pakistaneza îl

conduse pe Malko până într-o încăpere cu pereții lăcuiți în roșu, cu un bar și gravuri erotice pe pereți. Ea se îndreptă direct spre frigider, și el din lac roșu, și scoase o butelie de Taittinger pe care i-o întinse lui Malko.

— Să sărbătorim prima dumneavoastră vizită aici... Nici nu știți cât îmi place șampania†! Am impresia că bulele mă fac să zbor.

Atunci când sări dopul buteliei, ea pusese deja muzică, o melodie orientală lentă și ritmată.

De fapt ea bea șampania ca pe apă.

— Locuiți singură aici? întrebă Malko.

— Din păcate da. N-am găsit încă bărbatul care să-mi țină companie, în afară de Chaury, șoferul meu.

Acesta din urmă, din ordinul stăpânei lui, rămăsese afară ca să lustruiască mașina. Cu coatele pe bar, Aisha îl fixa pe Malko cu un surâs bizar, jucându-se cu paharul ei gol. Atmosfera se încărcă brusc de electricitate. Privirile li se încrucișară, rămânând agățate. Fără să stea pe gânduri, Malko făcu un pas înainte. Aisha fu cea care-și înclină ușor capul pentru ca gura ei să ajungă exact în fața gurii lui.

Ea săruta ca o adevărată femeie. Din tot corpul. Cu tresăriri bruște, un balet furios al limbii care părea că absorbise toate bulele din șampanie atât de tare vibra. Atunci când Malko îi atinse pieptul,

pakistaneza își apăsă și mai tare bazinul în întâmpinarea lui. El prinse curaj, mângâind un șold apoi vintrea puțin bombată, mai jos. Atunci când degetele i se puseră pe umflătura sexului, Aisha tresări, dar nu se feri. Malko începu să i-l maseze, în timp ce limba ei se învârtea ca un titirez în gura lui. Ea fu gata să cadă și se prinse de un taburet.

Aisha își ridică fusta de la costum și îi atinse vintrea. Nu pronunțaseră nici un cuvânt. Malko dovedi o delicioasă surpriză simțind cum degetele lui Aisha îi descheiau fermoarul, strecurându-se în pantalonii lui și prinzându-l. Nici măcar nu realizase cât de excitat era. Cât ai clipi, femeia îngenunche în fața lui și îi înfundă membrul până în fundul gâtului... Felația ei nu semăna deloc cu cea a lui Gwyneth Robertson, chiar linsă, dacă se poate spune așa, domesticită. Aceea era mult mai dezordonată, sălbatică, cu mișcări bruște, plonjări de pasăre vorace. În aceasta se simțea soarele, exotismul, pasiunea sexuală. Într-un cuvânt, Aisha sugea ca o nebună, pentru plăcerea ei.

La acest ritm sălbatic, lui Malko îi veni repede să se descarce. Aisha i-o luă însă înainte. Se ridică brusc, se debarasă de slipul negru cu un gest rapid, se sprijini de bar cu picioarele ușor depărtate, întorcându-i spatele lui Malko. Acesta îi zări în oglindă trăsăturile încordate de așteptarea plăcerii.

— Așa! lansă ea.

Cu pantalonii în vine, îi ridică fusta, dezvelindu-i crupa goală. Se înfipse în ea atunci când își aminti de recomandările lui Gwyneth Robertson. Aisha fremătă și scoase un geamăt dificil de interpretat atunci când, neglijând vintrea, el își apăsă sexul direct contra intrării în șalele ei. Fără se ezite, se împinse în ea cu toată greutatea și își simți membrul înfundându-se în crupa pakistanezei și dispărând în întregime, înghițită de corola brună. Aisha scoase un fel de strigăt de agonie și urlă:

— Nu, nu, doare!

Încrezându-se în sfaturile mentorului lui, Malko o prinse pe tânără de șolduri, se retrase aproape în întregime și apoi reveni în forță, smulgându-i un nou urlet lui Aisha, agățată cu amândouă mâinile de bar. El continuă totuși, simțind teaca primindu-l și devenind mai destinsă progresiv. Șoldurile lui Aisha se balansau și ea începuse să dea ușoare contre pentru a veni în întâmpinarea membrului înfipt în ea. Într-un final, ea începu să-l implore pe Malko.

— Te rog, juisează în fundul meu!

Nu mai era deloc *finishing school*. Malko se supuse, golindu-se în ea cu un strigăt sălbatic. Diagnosticul lui Gwyneth Robertson era exact. Aisha Mokhtar adora să fie sodomizată...

Abia retras din ea, că se și lăsă să alunece pe jos, cu dosul sprijinit de lacul barului, gâfâind.

Ridică spre Malko o privire de femelă fermecată, cu ochii cerniţi şi buzele umflate...

— *My God! Was so good! murmură ea. You are a beast...*

O ajută să se ridice şi îi turnă puţină şampanie. Aisha Mokhtar se apropie de el, atingându-i faţa cu tandreţe.

— Sunt puţini bărbaţi care înţeleg femeile, zise ea. Simt că ne vom înţelege bine...

* * *

Aisha Mokhtar, din nou foarte "ladylike", stătea cu Malko la taifas pe canapeaua din piele roşie. Şoferul primise în sfârşit autorizaţia să intre în casă şi se ocupa de bucătărie.

— E un uriaş, remarcă Malko atunci când acesta le adusese gheaţă. Poate servi ca pază de corp.

— Asta poate fi în fond un lucru util, lăsă Aisha să-i cadă.

Londra era totuşi unul din oraşele cele mai sigure din lume. Malko trecuse de primul cerc... Aisha îşi puse capul pe umărul lui.

— Când pleci?

— La sfârşitul săptămânii.

— Mă vei invita la castelul tău?

— Cu plăcere. Când vrei tu!

Era suficient să găsească un dulap destul de

mare şi destul de solid ca să o închidă în el pe Alexandra...

— Săptămâna viitoare? Mai încolo. Am mai multe serate aici.

Cel puţin era directă.

— Te aştept! Voi veni după tine la Viena. Spune-mi în ce zi şi voi da o mare cină în cinstea ta.

— Magnific!

Aisha Mokhtar iradia de fericire. Mai târziu, adăugă:

— După cină, mă vei lua pe masă, ca astăzi, la lumina lumânărilor.

Încă un vis de fată tânără.

— Dacă este un ordin, îl voi executa, promise Malko sărutându-i mâna.

Manipulatorul de la CIA era într-o bună dispoziţie. În orice caz, în ceea ce privea contactul. S-ar fi putut să nu meargă aşa de uşor.

Îi rămânea să stoarcă secretele lui Aisha Mokhtar. Ceea ce avea să fie mult mai dificil.

Capitolul VI

Chawkat Rauf, încă ameţit de zborul de unsprezece ore Islamabad-Londra, trecu pasarela avionului Boeing 747 de la Pakistan Airlines ca să ajungă la terminalul 4 al aeroportului din Heathrow. Câteva culoare şi se trezi la coada din faţa ghişeelor de imigrare. Privind în jurul lui, reperă o cabină telefonică şi formă un număr pe care-l învăţase pe dinafară, deoarece nu putea să-l scrie nicăieri, căci îşi risca viaţa. O voce de bărbat răspunse imediat, repetând simplu numărul.

— "Fox". Am ajuns, anunţă pakistanezul.

Vocea deveni imediat mai caldă.

— *Good*! Aţi călătorit bine?

Ca şi cum o călătorie putea să fie bună în clasa eco, strânşi ca sardelele, cu genunchii sub bărbie... Britanicii aveau întotdeauna simţul umorului.

— Excelent, *sir,* răspunse totuşi pakistanezul.

— *Some interesting news?* întrebă pe un ton detaşat corespondentul său, John Gilmore, Agent de la MI6, care "trata" cu el de acum doi ani, după

ce-l recrutase la Peshawar, în Pakistan, atrăgându-l într-o supărătoare poveste de trafic de droguri...

Vorbind perfect urdu şi pachtou, John Gilmore se descurca în Pakistan ca un peşte în apă. Un capriciu administrativ l-a desemnat la Londra, în hidoasa şi futurista clădire ce grupa de acum toate secţiile de la MI6, pe malul sudic al Tamisei, în Albert Embankment, un incredibil castel fort de science-fiction, dotat cu geamuri verzi reflectorizante care îl făceau să pară o creaţie de bandă desenată. Acest straniu aspect era voit. Guvernul britanic, convins că pentru lumea întreagă arhetipul spionului era James Bond, decisese să creeze la Londra o nouă atracţie turistică, asupra schimbării gărzii la Buchingham sau Turnul din Londra, puţin depăşite. "Cartierul General" al lui James Bond, spionul Maiestăţii Sale. Pariu câştigat. Mii de turişti japonezi se năpusteau în fiecare dimineaţă să fotografieze această monstruozitate arhitecturală. Din păcate, bugetul construcţiei fiind rapid depăşit, amenajările interioare fuseseră reduse la strictul necesar! Prin urmare agenţii de la MI6 regretau amar fotoliile lor din piele şi lemnăriile din ale lor safe-houses odinioară ascunse aproape pretutindeni în oraş. John Gilmore regreta Pakistanul, plictisindu-se a redacta întreaga zi sinteze asupra sub-continentului pe care nu le citea nimeni. Singura lui adevărată sarcină interesantă

era să "trateze" cu Chawkat Rauf de două ori pe an...

— *Very interesting news, sir,* confirmă cu o voce plină de exaltare cârtiţa de la MI6. Am putut să procur pentru o sumă importantă un obiect ce a aparţinut unui apropiat al lui Bin Laden, anunţă Chawkat Rauf. O cameră video, *sir.*

John Gilmore şimţi vântul victorios de Trafalgar atingându-l, dar i-l tăie cu vioiciune lui Chawkat Rauf. El nu avea încredere în telefon şi această linie nu era securizată.

— *Well,* zise el. Vorbim despre asta în direct. Unde vă veţi caza?

— La moscheea de pe Green Street.

Această moschee era considerată de către MI6 ca o bază Al-Qaida.

John Gilmore nu ezită.

— Înainte să mergeţi acolo, cred că ar fi o idee bună să luaţi un taxi şi să veniţi pe 33 Queen Ann's Gate.

— *Very well, sir,* promise Chawkat Rauf. Voi fi acolo într-o oră.

Încheie convorbirea şi reveni să se plaseze la coada de la ghişeele Imigrări. Cu paşaportul lui pakistanez în mână, înzestrat cu o viză bună eliberată de consulatul britanic din Penshawar. În aceste vremuri era practic imposibil pentru un pakistanez "ordinar" să vină în Marea Britanie, chiar

şi pentru îngrijiri. O singură categorie scăpa de la regulă: colectorii de fonduri, care veneau să caute bani în diaspora pakistaneză, pentru ajutoare umanitare sau religioase. De comun acord cu "şefii" lui, Chawkat Rauf alesese această categorie. De două ori pe an venea să facă chetă în Londra sau la Birmingham, adunând patru sute de mii sau cinci sute de mii de lire sterline, o sumă colosală în rupii...

Islamic Relief Fund, ONG-ul de care aparţinea el şi care vărsa în secret o parte din fondurile sale mişcării Al-Qaida, era fermecat de prestaţiile lui şi îl lăsa să vină în Europa. Bineînţeles, la consulatul din Peshawar, numele lui era precedat de o bulină roşie, ce semnifica faptul că niciodată nu trebuia să i se refuze o viză...

Practica era curentă pentru colectorii de fonduri, şi bănuitorii islamişti nu vedeau decât ardoarea.

Nu doar din pură bunătate sufletească Foreign Office britanic proceda astfel. Aceasta permitea să urmărească în parte finanţarea islamiştilor radicali şi această atitudine întărea toleranţa afişată a guvernului britanic pentru islamul non terorist. Din toate timpurile, guvernele succesive ale Marii Britanii deciseseră că nu puteau înfrunta două riscuri în acelaşi timp: IRA şi terorismul islamist.

Au făcut atunci un *gentleman's agreement.*

Chawkat Rauf întinse deci paşaportul la

Immigration Officer fără cea mai mică neliniște. Atunci când britanicul tastă numele lui pe computer, apăru imediat o stea pe ecran. Semn că nu trebuia să-i pună nici un fel de întrebare. După cinci minute, călătorul, aflat încă în ținută pakistaneză, *chamiz-charouar* și vestă uzată, ieșea în holul de la sosiri, unde o mulțime colorată pândea pasagerii zborului de la PIA.

Chawkat Rauf se îndreptă spre taxi atunci când zări o față cunoscută în mulțime. Un bărbat ce purta aceeași ținută ca și el, o șapcă plată pe cap: Sambal Chahan, responsabilul moscheii de pe Green Street unde trebuia să se cazeze, din cartierul de la Upton Park, East End Indonien. Sambal Chahan îl întâmpină călduros, îmbrățișându-l de trei ori ca pakistanezii, și îl anunță:

— Frații din Peshawar ne-au anunțat prin e-mail de sosirea ta. Am vrut să te întâmpin personal.

Chawkat Rauf, puțin surprins, nu putu decât să-i mulțumească interlocutorului lui pentru grija pe care i-o purta. Îl deranja faptul că trebuia să transporte camera video la moschee, dar n-avea de ales. Trebuia, de îndată ce îi era posibil, să reușească să dispară.

La Peshawar, recuperase prețiosul obiect în ultimul moment, înainte să ia autobuzul pentru Islamabad.

Ajunseră la staţia Heathrow pentru linia Northem şi se instalară în primul vagon. Cu schimbare la West Kensington, aveau de mers o oră, traversând toată Londra. Şi acum metroul nu mai avea pene interminabile... Chawkat Rauf privi pe furiş o reclamă la Barclay's Bank. Acolo vărsa MI6 în fiecare lună două sute de lire într-un cont deschis pe numele Fox. La momentul potrivit, putea să-şi cumpere un butic, să-şi aducă familia în Marea Britanie şi să-şi trăiască liniştit zilele. Numai că, de fiecare dată când vorbea cu perceptorul lui să-i ridice, i se cerea un mic serviciu în plus. În realitate, era, fără să o ştie, cea mai bună sursă pentru MI6 din apropierea organizaţiei Al-Qaida. Şi prin urmare nu era aproape vremea în care avea să se retragă.

Metroul se puse în mişcare şi el închise ochii ca să se destindă. Cel cu care trata el se va nelinişti când nu-l va vedea sosind la întâlnire. Numai să nu ia vreo iniţiativă stângace.

* * *

John Gilmore ridică linia directă care îl lega la MI5 şi ceru la Divizia D, însărcinată cu urmăriri în Londra şi cu protecţia "prietenilor". Era prânzul şi Chawkat Rauf nu dăduse nici un semn de viaţă. Nici un motiv normal nu putea să explice o asemenea întârziere. John Gilmore procedase la o verificare rapidă în serviciile de urgenţă ale

aeroportului şi în spitalele situate pe traseul presupus al agentului lui, însă fără nici un rezultat. Asta însemna că apăruse ceva neprevăzut care îl împiedicase pe Chawkat Rauf să vină la MI6. John Gilmore nu se agita încă, dar trebuia să acţioneze. Atunci când i se făcu legătura, o voce neutră întrebă:

— Cu cine doriţi să vorbiţi?

— Mike, sunt John, anunţă John Gilmore. Am nevoie de un mic serviciu.

— E urgent?

— Da.

— Vii să luăm prânzul la City Cafe? La ora unu.

— *Very well.*

După ce puse receptorul în furcă, îşi privi ceasul. Era ora douăsprezece şi patruzeci şi cinci de minute. Avea timp să meargă pe jos la *City Café,* pe Thorney Street, chiar în faţa intrării la MI5. Serviciul de contraspionaj britanic ocupa o clădire enormă dublă fără nici un semn distinctiv pe Millbank, de cealaltă parte a Tamisei. Traversând Vauxhall Bridge şi parcurgând o sută de metri pe jos, John Gilmore ajunse exact la timp. Ideea de a lua prânzul la *City Café* îi lăsa gura apă: adora să mănânce, dar restaurantele bune londoneze nu intrau în obiceiurile unui şef de serviciu din MI6... De data asta, putea să facă o notă de cheltuieli justificată prin cererea oficială a colegului de la

Serviciul interior. MI5 administra tot ceea ce se petrecea pe teritoriul britanic, MI6 având în sarcină operaţiunile externe. Câteodată, mai ales cu islamiştii, activităţile celor două servicii se suprapuneau. Totuşi, MI6, neavând dreptul să lucreze pe teritoriul britanic, era obligat să apeleze la MI5.

John Gilmore îşi deschisese seiful şi scosese din el dosarul lui Chawkat Rauf, selectând o fotografie din care putea să fie recunoscut. Încuiase biroul cu cheia, îşi luase ziarul *Times* pentru cazul în care colegul lui ar fi întârziat, şi coborâse, ieşind prin uşa laterală de pe Thames Path, mai discretă ca monumentala ieşire de pe Albert Embakment. Cu costumul lui negru, cămaşa fără cravată, silueta lui greoaie – pentru un metru optzeci, cântărea exact în jur de o sută douăzeci şi cinci de kilograme – şi cadoganul lui ce îi strângea la spate părul blond, John Gilmore părea mai mult un muzician "hip" decât un agent de informaţii. Înconjură clădirea prin spate ca să ajungă la Vauxhall Bridge. O femeie în vârstă hrănea porumbei şi nişte îndrăgostiţi de culoare flirtau, pe jumătate alungiţi pe o bancă, cu faţa la Tamisa, având în spatele lor zgomotul plăcut al jeturilor de apă ce cădeau în bazinul care înconjura castelul-fortăreaţă, fără să bage în seamă ceea ce se petrecea în spatele geamurilor verzi ale acestei stranii clădiri cu linii agitate. Un drapel

foarte modest al Union Jack flutura între turnuri, pe partea cu Tamisa, dar se vedea cu greu de la sol.

Traversând Vauxhall Bridge, John Gilmore aruncă o privire în direcţia acoperişurilor aurii de la MI5. Această clădire era mai discretă decât cea a serviciului MI6. Fără drapel, nici o uşă pe Millbank, ferestre închise tot timpul, cu cadre metalice care dădeau impresia că aveau toate zăbrele...

După trei sute de metri, o coti pe Thorney Street, care dădea în Millbank făcând o curbă, mergând de-a lungul Thames House, sediul serviciului MI5. Restaurantul se găsea chiar după curbă şi Mike Turnball se afla deja în faţa unui pahar cu scotch având frumoasa culoare a chihlimbarului. Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile călduros şi John Gilmore comandă la rândul lui un Defender "vechi de 5 ani".

În cadrul ei foarte modern, *City Café* oferea o mâncare excelentă. Cei doi luară meniul. John Gilmore se lăsă tentat de *roast loin of suckling pig,* puţin cam greu, dar delicios, precedat de o *mixed beans salad.* Mike Turnball se mulţumi cu un *halibut fillet,* specialitatea casei. Totul stropit cu vin sud-african de 14,5 grade.

— *Well,* atacă Mike Turnball. Care e problema?

John Gilmore scoase din buzunar fotografia lui Chawkat Rauf şi i-o arătă agentului de la MI5.

— Este cel mai bun agent al meu din Pakistan. A

sosit în această dimineaţă din Islamabad. Ne-am înţeles să ne întâlnim într-o seif-house din Queen Ann's Gate şi n-a ajuns.

— O explicaţie?

— N-am. Poate că a intervenit ceva neprevăzut, dar nu se ştie. Mi-a vorbit de informaţii foarte *hot*.

— Unde trebuia să meargă în Londra?

— Se cazează întotdeauna la moscheea de pe 88 Green Street.

— A, înţeleg! suspină Mike Turnball. Acolo sunt oameni periculoşi: L-am închis pe unul timp de două luni, dar am fost obligaţi să-l eliberăm. Ce aşteptaţi de la noi?

— Să-i fiţi "baby-sitter", răspunse John Gilmore. Să vegheaţi asupra lui, atât cât să ştiu ce se întâmplă cu el. Trebuie neapărat să recuperez acele informaţii.

— *Well*, sugeră agentul de la MI5, poate că am putea proceda la o mică punere în scenă. Un control pe stradă, ca urmare a unui incident provocat... Sau o verificare de paşaport. Ai putea să vii să-i iei informaţiile într-un comisariat.

John Gilmore se strâmbă. Nu era nebun. Colegul lui voia să împartă informaţiile cu el.

— E riscant, zise el. Mai bine să aşteptăm să reuşească să-i lase cu buzele umflate.

— Nu e uşor să lucrezi pe Green Street, remarcă Turnball. Nu sunt acolo decât "bronzaţi".

Această stradă lungă de patru kilometri, punctul de regrupare a pakistanezilor în Londra, cu moscheile ei cu magazine de sari, era supranumită Little Karachi. Practic nici un englez de origine nu locuia aici. John Gilmore surâse mâncându-şi purceluşul.

— Şi voi aveţi câţiva "bronzaţi" la voi...

— Nu mulţi, mărturisi Mike Turnball. Dar mă voi descurca. Pentru cât timp ai nevoie de mine? O săptămână?

— Ar trebui să fie suficient.

— OK, să-mi trimiţi o *request* oficială.

Îşi terminară masa în linişte, comandând coniac, după cafea. Chiar era un restaurant bun. Se despărţiră la ieşirea din *City Café* şi Mike Turnball se îndreptă spre una din micile uşi situate pe Thorney Street aflate de-o parte şi de alta a marii intrări a vehiculelor apărată prin porţi glisante din fier, ploturi de acces escamotabile şi de merloane. IRA era inamicul public numărul unu al MI5 care îşi murdărise puţin mâinile în Irlanda de Nord. De unde proasta sa reputaţie. Totuşi, în mod bizar, membrii IRA au tras o rachetă asupra imobilului MI6, imediat după inaugurarea sa... Fără să facă însă stricăciuni mari.

John Gilmore plecă cu pas lent, ca să digere, întrebându-se ce i se întâmplase oare lui Chawkat

Rauf, informatorul lui care era de obicei foarte punctual.

* * *

Întins pe un *charpoi* adânc care ocupa aproape întreaga suprafaţă a camerei minuscule în care locuia, deasupra moscheii de pe Green Street, Chawkat Rauf pândea zgomotele de pe stradă. Era foarte neliniştit. De la sosirea lui din acea dimineaţă, nu fusese lăsat singur nici măcar o secundă. Se găsise tot timpul cineva care să vrea să vorbească cu el, să întrebe de noutăţi din Pakistan.

La început, interceptarea lui de către Sambal Chahan nu-l alarmase. Dar acesta din urmă cumulase funcţiile de responsabil al moscheii şi de şef al organizaţiei clandestine islamiste locale, şi acum neliniştea îi creştea pe măsură ce constata că toţi cei care se învârteau în jurul lui erau membri... Această grijă extremă, oare nu ascundea bănuieli în ceea ce-l privea?

Preţioasa cameră video cumpărată din Bara Merket era învelită cu grijă în hainele de schimb, în fundul sacului care îi servea drept pernă. Dacă o descopereau, ar fi avut de răspuns la întrebări foarte jenante. Pentru prima oară de când lucra pentru MI6, murea de frică. Supravegherea căreia îi era el obiectul era anormală... Chiar şi ca să

meargă să cumpere fructe de la magazinul de peste drum, unul din "fraţii" de la moschee îl însoţea. Nici vorbă să se apropie de telefonul public situat pe peretele de la moschee.

Se aplecă pe fereastra din camera lui şi privi circulaţia de pe Green Street. Timp de câteva clipe, se gândi să sară afară, luând cu el camera video. Clădirea nu avea decât două etaje, era suficient apoi să sune la numărul la care răspunde cineva douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Doar că se dădea de gol şi "ei" aveau să se răzbune imediat pe familia lui rămasă în Pakistan. Scara scârţâi şi un cap zbârlit apăru, cu un surâs larg.

— Vii să împărţim masa noastră, frate?

Chawkat Rauf se ridică, uşurat de această digresiune. Ei mâncau la parter, într-o cameră alăturată sălii de rugăciune. Hrana era deja pe masă: mazăre, bucăţi de pui într-un lighean, orez cu şofran şi fructe. Cinci bărbaţi erau deja acolo, printre care şi Sambal Chahan, responsabilul moscheii, care i se adresă pe un ton călduros.

— Când începi să recoltezi bani? Am să-ţi dau câteva adrese.

— Mâine, dacă vrea Dumnezeu, răspunse Chawkat Rauf devorând o bucată de pui. Nu trebuie să pierd timpul.

În sfârşit avea ocazia să se debaraseze de camera video.

Sambal Chahan aprobă cu un semn viguros din cap.

— E bine. În acest timp aş vrea să-l formezi pentru această sarcină dificilă pe tânărul nostru frate Awaz.

Şi arătă spre un tânăr atletic, cu tenul foarte închis, îmbrăcat într-un pulover bleu. Avea trăsături fine, o barbă bine tunsă şi sprâncene groase care aproape că se uneau.

— Cu plăcere, răspunse mecanic Chawkat Rauf, îngheţat pe dinăuntru.

— Te va însoţi de mâine şi tu îl vei învăţa cum să obţină bani pentru Dumnezeu.

Awaz făcea parte din organizaţie şi nimeni nu îl însoţise niciodată în turneele lui. De data asta, nu mai era nici o îndoială: îl bănuiau că e trădător. Responsabilul moscheii continua să surâdă călduros dar puiul din gura lui Chawkat Rauf avea gust de cenuşă. Nu-l vor slăbi din ochi până la plecarea lui din Londra. Şi acolo, la Peshawar, îl vor duce în deşert şi îl vor omorî după ce-l vor face să vorbească...

Masa se termină rapid şi ridicându-se, Sambal Chahan sugeră:

— Vrei să iei aer? Îţi va face bine. Îţi voi arăta tot ce s-a schimbat de când ai fost ultima oară.

Încadrat de Sambal Chahat şi de Awaz, Chawkat Rauf se angajă pe Green Street. Era multă

animație. Femei în sari, cu voal, se grăbeau către numeroasele bijuterii. Zări un bobby în intersecție, dirijând circulația. Un pakistanez sau un indian. Îi veni să fugă spre el, dar se abținu: în Anglia, polițiștii nu au arme și cât timp i-ar fi explicat acestuia că lucra pentru MI6, însoțitorii lui i-ar fi tăiat gâtul. Era sigur că aceștia purtau arme albe pe sub *camiz*. Trecură prin fața stației de metrou, apoi se întoarseră după piață. Chawkat Rauf era obsedat de o singură idee: cum să scape mâine de compania lui Awaz, însoțitorul lui? Nimic nu se petrecea cum prevăzuse... Dacă ar fi avut măcar un telefon mobil! Dar numai responsabilul de la moschee avea unul și conexiune la internet exista doar în biroul lui, care era totdeauna încuiat.

Fu aproape ușurat să regăsească clădirea verde a moscheii: tensiunea nervoasă îl epuiza.

După îmbrățișările uzuale și ultima rugăciune, urcă direct în cameră și se aruncă pe vechiul charpoi, luând mașinal sacul ca să-și pună capul pe el. Imediat simți ceva ciudat: sacul era în mod straniu ușor... Îi desfăcu febril șiretul și își băgă mâna în sac. Își reținu cu greu un strigăt: camera video dispăruse.

Degeaba scotoci ca un nebun, uitându-se chiar și în charpoi, căci nu găsi nimic. Cineva venise în timpul plimbării lui și îi furase camera video. Ori, o onestitate scrupuloasă trona printre membrii acestei

comunități religioase, și nici unul din membrii ei nu folosea acest gen de obiect. Cu inima bătându-i nebunește, Chawkat Rauf se așeză pe pat, cu capul în mâini.

De data asta totul era limpede! Supravegherea lui nu era o întâmplare. Nu știa cum, dar oamenii de la Al-Qaida aflaseră că el era în posesia aparatului. Și asta nu putea să se știe decât din Peshawar. Își aminti de bătrânul sikh care i-o vânduse. Probabil că el fusese cel care vorbise.

Chawkat Rauf începu să tremure convulsiv. Se ridică și se apropie de ușă, cu urechea ciulită. O deschise ușor și inspectă scara. Dacă cobora cu pas de lup, putea să reușească ajungă în stradă și să fugă. Coborî câteva trepte și se opri, cu inima bătându-i nebunește. Cineva, căruia nu i se vedea decât jumătate de corp, dormea pe o saltea la capătul scării.

Se întoarse în cameră și se lungi în întuneric, cu ochii deschiși, tresărind la fiecare zgomot. Îi era imposibil să-l prindă somnul, repetându-și că nu avea cum să iasă viu din această moschee. Deschise fereastra, dar era chiar prea înaltă. Avu brusc o idee. Smulgând o pagină din carnețelul lui, mâzgăli rapid câteva cuvinte în engleză. *"Help me. Call 911. I am prisoner în the mosque, 88 Green Street. My name is Chawkat Rauf."*

Căută apoi în jur un obiect greu şi găsi o piatră care servea drept pres-papier. O îmbrăcă cu bileţelul scris de el, deschise fereastra şi se aplecă în afară: Green Street era pustie, magazinele erau închise. Îşi lansă din toate forţele proiectilul improvizat de cealaltă parte a străzii şi îl văzu aterizând în şanţ.

Merse apoi să sé culce, rugându-se din răsputeri să îi vină cineva în ajutor înainte să fie omorât.

Capitolul VII

Jonathan Hood se învârtea la ora şapte dimineaţa prin cartierul Upton Park pe ciclomotor, cu o hartă rutieră fixată pe ghidon. Se oprea frecvent, lua notiţe, răsfoia un atlas al străzilor londoneze şi pleca din nou la drum. În fiecare zi Londra era parcursă astfel de către şoferii de taxi ucenici, care îşi pregăteau un examen în care trebuiau să cunoască un număr incalculabil de străzi.

Părăsind Neville Road, o coti pe Green Street, la un bloc de moscheea situată la numărul 88 şi se opri pe marginea trotuarului, verificând ceva pe planul oraşului, chiar în faţa unui magazin de legume.

Nimeni nu-i dădea atenţie, periplul şoferilor de taxi ucenici fiind obişnuit, şi totuşi Jonathan Hood era un agent de la divizia D a MI5 în misiune. O puternică staţie radio era ascunsă într-una din sacoşele de pe ciclomotor, legându-l la un "submarin", o camionetă a unei întreprinderi de instalaţii care se

învârtea şi ea în cartier şi dădea raportul la centrala din Millbank. În mod excepţional, Jonathan Hood era înarmat. Avea un pistolet automat Glock de 9 mm ascuns sub puloverul de lână bleu. Plecă şi se opri puţin mai departe, aproape în faţa moscheii de la numărul 88, o clădire cu două etaje situată pe colţ cu străzile Green Street şi Strudley Road. Un pakistanez îmbrăcat în *chamiz-charouar* dădea un telefon de la un taxiphone instalat pe peretele moscheii şi crezu mai întâi că era "clientul" lui. O privire rapidă pe fotografia pusă pe harta rutieră îi confirmă că nu era el. De altfel, acel număr – 02084707808 – fusese pus sub ascultare încă de aseară. Rolul lui Jonathan Hood era simplu: să observe moscheea şi împrejurimile şi, eventual, să-i dea ajutor "clientului" desemnat, un informator al MI6 căruia nu-i ştia numele.

Îşi propti ciclomotorul de perete şi intră în cafeneaua vecină, comandând un kebab şi o Coca. Cu coatele pe tejghea, putea să supravegheze intrarea în moschee în oglinda de la bar. Prevedea o zi plictisitoare: acest gen de pândă nu ducea de obicei la nimic concret...

* * *

Chawkat Rauf nu închisese ochii toată noaptea. După o toaletă succintă, se hotărî să coboare, prefăcându-se pentru moment nepăsător faţă de

camera video. Decizia lui era luată: de îndată ce va ajunge afară, va scăpa de compania învăţăcelului lui şi va fugi până când va întâlni un bobby.

Cu barba bine pieptănată, la fel ca şi părul şi mustaţa, se îndreptă spre scări. Bărbatul care dormise pe palierul de la parter dispăruse, la fel şi salteaua. Apăru la parter. Uşa de la sala în care se lua masa era deschisă şi trei "fraţi" se aflau deja acolo împreună cu Sambal Chahan, responsabilul moscheii. Aceştia îl întâmpinară călduros pe Chawkat Rauf care se aşeză la masă şi îşi umplu un bol de lapte în care aruncă cereale.

— Ai petrecut o noapte bună, frate? întrebă afectuos Sambal Chahan. Dorm în camera de sub tine şi am auzit fâşâind toată noaptea charpoi-ul în care dormi. Eşti bolnav?

— E din vina decalajului orar, replică Chawkat Rauf. În curând va fi mai bine.

Apoi îşi plonjă nasul în bol, aşteptându-se ca în fiecare secundă să i se vorbească de camera video. El îşi pregătise o explicaţie: vărul lui i-o dăduse ca să o repare în Londra.

Aproape terminase de mâncat când Sambal Chahan îşi plonjă mâna în buzunarul de la *charouar* şi scoase un obiect pe care îl puse în faţa lui.

— Un frate ne-a adus aceasta de dimineaţă, zise el cu o voce egală. A găsit-o pe partea cealaltă a străzii.

Chawkat Rauf rămase fără grai recunoscându-şi apelul de ajutor ce învelea piatra aruncată pe fereastră. Se simţi inundat de sudoare în câteva secunde, incapabil să articuleze vreun cuvânt. Avea impresia că o mână invizibilă îi ţintuia picioarele de podea. Scoase un fel de croncănit fără să reuşească să arţiculeze un răspuns normal. Încrucişându-şi privirea plină de ură cu cel de vizavi, tânărul Awaz, reuşi în sfârşit să-şi regăsească vocea şi întrebă:

— Ce este?

— Priveşte, fratele meu...

Chawkat Rauf despături foaia de hârtie, cu creierul făcut varză. Liniile scrise de mâna lui îi dansau în faţa ochilor. Puse foaia pe masă, păstrând piatra în mână. Întorcând capul, zări uşa deschisă, dând în sala de rugăciune, din care se ieşea în stradă. Între prima uşă şi el nu se afla decât Sambal Chahan. Fără să stea pe gânduri, îi aruncă cu toate forţele piatra în faţă. Proiectilul greu îl lovi pe bărbos în gură, spărgându-i buza superioară, şi căzu apoi pe jos. Acesta duse amândouă mâinile la gură strigând de durere.

Chawkat Rauf trecuse deja peste bancă, îl atinse pe Sambal Chahan, năvăli în sala de rugăciune încă goală şi o traversă în fugă, deschise uşa ce dădea în Green Street şi fugi ca un iepure.

* * *

Jonathan Hood era gata să se urce pe ciclomotor când zări un bărbat ivindu-se din moschee, chiar în faţa lui, pe cealaltă parte a străzii, şi îndepărtându-se în fugă în direcţia staţiei de metrou Upton Park. Chiar înainte să-l compare cu fotografia pe care o avea, ştiu că acela era clientul lui.

Acesta se îndepărtă, fugind mâncând pământul, ca şi cum îl avea pe diavol pe urme! După câteva secunde, trei bărboşi ţâşniră la rândul lor din moschee pe aceeaşi uşă. Cel care fugea în frunte flutura un cuţit de bucătărie de treizeci de centimetri, vociferând blesteme.

Sângele agentului de la MI5 nu făcu decât un tur. Înşfăcă ciclomotorul şi începu să urce pe Green Street în urmărirea clientului lui, strecurându-se printre maşini. În acelaşi timp, lansă un apel grăbit în microfon:

— Cod unu. Începem.

Code one semnifica faptul că va avea loc o intervenţie fizică periculoasă. Jonathan Hood nu ştia unde se afla „submarinul" şi nu putea să conteze pe el într-o primă fază. Cei trei bărboşi se apropiau de fugar, vociferând într-una. Din păcate pentru Jonathan Hood, vorbeau în urdu.

Brusc, doi trecători care veneau din sens invers, alertați de strigăte, barară drumul fugarului.

Acesta din urmă se zbătu scăpându-le și văzându-i pe bărboși apropiindu-se, dădu buzna într-un magazin de sari. Un minut mai târziu, urmăritorii intrară și ei în același magazin. Jonathan Hood își abandonă ciclomotorul pe marginea trotuarului, scoase pistoletul ținându-l pe verticală, după cum cerea regulamentul, și intră în fugă la rândul lui în magazin, lansând în microfon:

— Magazin de îmbrăcăminte, numărul 67. Trei bărbați înarmați.

* * *

John Gilmore își termina al lui *early morning tea* atunci când văzu clipind lumina de la telefonul legat la MI5. Ridică receptorul și o voce tensionată anunță:

— *Sir,* avem o problemă pe Green Street. Clientul dumneavoastră a fugit de la moschee și e urmărit de trei bărbați înarmați cu arme albe.

John Gilmore își simți pulsul explodându-i și lansă:

— *My God!* Trimiteți oameni acolo. Ajung și eu. Înconjurați moscheea. Să nu iasă nimeni. Faceți imposibilul ca să-l protejați pe acest om. Sosesc.

Ieși apoi din birou în trombă și se năpusti în sala de operațiuni. În timpul în care explică situația

echipei de permanenţă, ajunse în garajul de la parter la un Rover albastru, echipat cu girofar. Ţâşni pe la intrarea din Albert Embankment şi se înfundă de-a lungul Tamisei, cu sirena urlând, cu mai mult de o sută douăzeci la oră. Lângă şofer, John Gilmore, cu telefonul mobil la ureche, încerca să dea de submarinul de la MI5. Fierbea pe dinăuntru. Green Street se găsea la celălalt capăt al Londrei şi, chiar şi conducând ca un nebun, făcea până acolo cel puţin o jumătate de oră. Numai să scape informatorul lui...

Apelă branşa antiteroristă de la Scotland Yard care coopera frecvent cu ei şi ceru o intervenţie masivă şi imediată asupra moscheii de pe Green Street. Ei dispuneau de unităţi speciale capabile să intervină rapid. Apoi, în timp ce şoferul de serviciu înghiţea străzile din Londra într-o manieră infernală, încercă să-şi păstreze sângele rece, binecuvântându-se că se gândise să organizeze o protecţia clientului său.

* * *

Atunci când Jonathan Hood intră în magazinul de sari, avu impresia că intră într-o colivie! O duzină de cliente şi de vânzătoare, îngrozite, ţipau în mai multe limbi năpustindu-se spre uşă. Înghesuit, el se trezi practic singur în magazin, cu excepţia unui grup vociferând în jurul casieriei, în fundul

magazinului. Îl zări pe clientul lui, refugiat în spatele casieriei, folosind drept scut casieriţa pakistaneză în sari, care se zbătea scoţând strigăte ascuţite. Unul din bărboşi, a cărui faţă sângera, o prinse de sari şi o aruncă la pământ, lăsându-l pe Chawkat Rauf fără apărare, încolţit la perete. Îngrozit, Jonathan Hood îl văzu pe bărbos ridicând enormul cuţit de bucătărie şi înfigându-l în burta fugarului cu un urlet de nebun. Când lama fu înfiptă aproape douăzeci de centimetri, bărbosul, ţinând mânerul cuţitului cu amândouă mâinile, îşi spintecă victima aproape treizeci de centimetri. Chawkat Rauf se prăbuşi instantaneu, sângele ţâşnind în valuri din rana oribilă.

— Poliţia! urlă Jonathan Hood, care nu se aflase niciodată în faţa unei asemenea situaţii şi nu încercase să se servească de armă ca să nu o rănească pe casieriţă.

Bărbosul cu gura plină de sânge care îl înjunghiase pe Chawkat Rauf se întoarse şi, în loc să lase cuţitul din mână, se năpusti spre poliţist.

— Lasă cuţitul jos! strigă Jonathan Hood.

În loc să se supună, bărbosul, dintr-un singur elan, îi plonjă cuţitul în inimă. Cu pieptul străpuns, Jonathan Hood îşi simţi picioarele lăsându-l şi se prăbuşi pe jos, fără să fi putut să tragă un singur foc de armă. În spatele casieriei, ceilalţi doi bărboşi se îndârjeau asupra bărbatului căzut la pământ,

lovindu-l la rândul lor cu cuţite mai mici, vociferând injurii. Unul dintre ei sfârşi prin a-i tăia gâtul, gest complet inutil căci inima acestuia încetase să mai bată. De altfel, foarte puţin sânge mai ţâşni din această nouă rană.

— *Allah o akbar!* Dumnezeu e mare! urlă bărbosul care îl înjunghiase pe poliţist.

Se năpustiră apoi afară din magazin, urmat repede de ceilalţi doi acoliţi. În picioare lângă cele două cadavre, casiereţa urla ca o sirenă.

* * *

Graţie ecranului video legat la reţea de miile de camere fixate să supravegheze străzile din Londra, echipa de pe submarin în drum spre Green Street urmărea evenimentele, ştiind că o *task force* de la Scotland Yard era pe drum. Văzură pe ecranul lor trei bărbaţi ieşind năvală din magazinul de sari şi urcând pe Green Street fugind în direcţia moscheii, fără ca măcar să-şi ascundă cuţitele.

— *Suspects going north, Green Street!* lansă unul din agenţii de la dispeceratul central de la MI5.

Urletele unei sirene se apropiau. Şoferul submarinului văzu în oglinda retrovizoare un Rover albastru cu girofar care intra pe Green Street cu toată viteza, cu farurile aprinse. Ea îi depăşi, continuă puţin şi se opri chiar în faţa moscheii.

* * *

John Gilmore sări din Rover-ul oprit de-a lungul Green Street, blocând un autobuz roşu. Nici un poliţist nu se afla încă în jurul moscheii, dar sirenele se apropiau: *Special Squad* al antiterorismului de la Scotland Yard. După câteva minute, din trei furgonete coborâră vreo douăzeci de poliţişti în ţinută de luptă, cu căşchete şi înarmaţi până în dinţi, bineînţeles că aveau şi lansatoare de grenade. O femeie în sari se apropie de ei şi lansă:

— Sunt înăuntru. I-am văzut...

Bărboşii începeau să se îngrămădească în jurul moscheii, supravegheate de poliţişti. Toată circulaţia era întreruptă pe Green Street. John Gilmore merse spre şeful de la Special Squad, scoase legitimaţia de la MI6 şi ordonă:

— Înconjuraţi moscheea. Să nu iasă nimeni.

O femeie ajunse în fugă, isterică, şi se agăţă de un poliţist în uniformă.

— Sunt doi morţi, acolo, în magazin.

John Gilmore o luă la fugă spre magazin, împreună cu patru poliţişti. Un grup tăcut era comasat în faţa magazinului de sari. I se deschise un culoar printre bărboşi şi intră, lovindu-se aproape de un cadavru lungit în mijlocul unei bălţi de sânge, având încă un pistolet automat în mâna

dreaptă. Un Glock, deci era un agent de la MI5, concluzionă John Gilmore.

Descoperi şi cel de-al doilea cadavru în spatele casieriei, cu gâtul ciopârţit şi hainele îmbibate de sânge. Îl recunoscu pe Chawkat Rauf.

Se ghemui lângă el şi scotoci prin toate buzunarele, fără să găsească nimic. După ce îi închise ochii, ieşi din magazin şi se îndreptă spre moschee. Doar el ştia de ce fusese asasinat Chawkat Rauf. Trebuia să găsească cu orice preţ camera video. Ieşirile din moschee erau blocate, circulaţia deviată, tot cartierul era în fierbere. Pe trotuarul din faţă militanţi islamici începeau să împrăştie banderole, stigmatizând represiunea...

— Unde sunt? îl întrebă John Gilmore pe şeful de la Special Squad.

— S-au retras în clădire. Trebuie să cer ordine pentru a ataca. E vorba de un loc de cult. E o situaţie extrem de sensibilă, *sir*...

John Gilmore i-o tăie cu voce rece.

— Acei oameni din interior sunt susceptibili de a distruge probe interesante pentru Apărarea naţională. Faceţi somaţii, cereţi-le să iasă şi, dacă refuză, intraţi în forţă în clădire. Eu îi anunţ pe cei de la Home Office.

După câteva clipe, vocea puternică a unui portavoce acoperi rumoarea din mulţime, cerându-le ocupanţilor moscheii să iasă. Însă fără nici un

rezultat. Clădirea părea abandonată. Dintr-o dată, flăcări ieşiră de la o fereastră dintr-o parte: ocupanţii moscheii dăduseră foc clădirii...

Câteva secunde mai târziu, un berbec mânuit de poliţiştii de la Scotland Yard sparse uşa din lemn de la sala de rugăciune şi oamenii cu caschete năvăliră înăuntru.

Întors în maşina lui, John Gilmore dădea raportul şefului de la MI6, *Sir* George Cornwell.

* * *

Sultan Hafiz Mahmud se întinse pe charpoi pentru siesta lui obişnuită. Afară erau mai mult de 45 de grade. Verile în Islamabad era fierbinţi.

Ameţit de şuierul climatizării, încercă să adoarmă, fără să reuşească. Era obsedat de numărătoarea inversă pe care n-o stăpânea el. Din motive de securitate, convenise cu grupul însărcinat ca până în momentul în care era pusă la punct "mica minune" să nu trimită nici un mesaj şi el ştia că avea încă mult de aşteptat.

* * *

Primul poliţist de la *Special Squad* se pregăti să urce scara de la moschee, când o siluetă se ivi pe palierul de la primul etaj. Un bărbos cu hainele şi

barba pline de sânge, flutura un cuţit care i se păru enorm. Poliţistul aţinti asupra lui arma MP 5 şi urlă:

—Stai pe loc!

Ca şi cum nu l-ar fi auzit, bărbosul coborî treptele, cu cuţitul ridicat, vociferând cuvinte de neînţeles. Poliţistul aşteptă până în ultima clipă înainte să apese pe detenta armei. O primă rafală de cinci proiectile plecă, străpungând pieptul bărbosului. Tras de greutatea proprie, acesta îşi continuă coborârea şi se lovi de poliţist. Căzură amândoi pe spate, dar numai bărbatul de la Scotland Yard se mai ridică.

Şocat, trebui să se sprijine de perete. Ajunşi la primul etaj, poliţiştii începură să deschidă uşile unele după altele. De pe una dintre ele se ivi un alt bărbos care avu timp să-şi înfigă cuţitul într-un poliţist, înainte să fie doborât. Prudenţi, oamenii de la *Special Squad* continuară să exploreze clădirea, scoţând un al treilea militant islamist, care fugise pe o scară până în pod.

De acolo, se sui pe acoperiş şi, ascuns pe jumătate de panoul pe care scria: NEWHAM NORTH ISLAM ASSOCIATION, începu să vorbească mulţimii din jurul moscheii, împroşcând injurii în engleză şi urdu, cuvinte de profanare şi despre războiul sfânt... Mai mulţi poliţişti, folosind o scară de pompieri, îl ajunseră pe acoperiş şi îi ordonară să se predea. Acesta nu părea a fi

înarmat. Şeful de la *Special Squad* de la Scotland Yard înaintă în persoană pentru a-l convinge. Bărbosul îi aruncă o privire halucinată, urlă *Allah o akbar!*, fugi până la marginea acoperişului şi sări.

Aruncarea lui fu filmată de o jumătate de duzină de camere de televiziune. Toate televiziunile prezente la Londra se îndreptau spre Green Street. Un strigăt îngrozitor se ridică din mulţimea de gură-cască atunci când bărbatul se zdrobi de asfalt.

* * *

John Gilmore, asistat de mai mulţi agenţi de la MI5, dintre care doi citeau urdu şi arabă, scotoceau moscheea în toate ungherele. Scotland Yard-ul trimisese specialişti antiteroriști să caute arme şi explozibil. Însă nu găsiseră nimic până acum. Descoperiseră doar într-un birou documente ce explicau cum otrăveau cu ricin o reţea hidraulică. Evident că această moschee servise drept bază islamiştilor radicalişti, ca acea din Finsbury Park curăţată acum câteva luni de Scotland Yard... Agentul de la MI6 hoinărea din încăpere în încăpere, furios şi frustrat. Sacul de călătorie al lui Chawkat Rauf n-avea nimic interesant în el şi camera video era de negăsit. John Gilmore turba de furie, cu atât mai mult cu cât era sigur de valoarea ei. Trebuia să fie o miză prea mare pentru ca, în mod deliberat, aceşti militanţi islamişti să-şi

sacrifice acoperirea lor pentru a lichida cârtiţa de la MI6.

John Gilmore ieşi să-şi ia o cafea atunci când un bărbat de la Scotland Yard, care primise instrucţiuni să-i predea lui tot ce găseşte, se apropie cu un obiect în mână.

— *Sir,* îl anunţă el, am găsit asta pe podeaua din sala de rugăciune.

Era o micuţă cameră video Sony, un model digital obişnuit, cu o casetă în ea. John Gilmore l-ar fi îmbrăţişat de bucurie!

— Mulţumesc, zise el. Aţi făcut treabă bună.

Cu camera video în mână, se sui în Rover-ul albastru. Moscheea, scotocită de sus până jos, nu mai avea secrete de descoperit. Nenumărate servicii tehnice de la Scotland Yard ridicau toate indiciile. Mulţimea începea să se împrăştie şi rămăseseră doar echipele de la televiziuni care interogau vecinii ca să reconstituie drama care costase viaţa a cinci persoane, printre care şi un poliţist.

Lucru rar în Londra, unde doar oamenii veghind asupra Scotland Yard-ului şi cei care protejau ambasada americană de pe Grosvenor Square erau dotaţi cu pistolete-mitralieră.

* * *

Alexandra şi Malko îşi făceau planul pentru

dineul în cinstea lui Aisha Mokhtar, prevăzut pentru săptămâna următoare, când Elko Krisantem veni să-l anunţe pe Malko că avea un telefon pentru el în bibliotecă. Plecă spre bibliotecă. Era Richard Spicer.

— Te-ai uitat la televizor astăzi? întrebă şeful CIA din Londra.

— Nu, replică Malko. Pregătesc venirea ţintei voastre, frumoasa Aisha Mokhtar. De ce?

— A avut loc un incident foarte grav, în East End, un cartier pakistanez. Am aflat despre asta de la omologul meu de la "6". Unul din agenţii lui veniţi din Peshawar a fost asasinat de militanţii dintr-o moschee. El sosise, se pare, cu informaţii preţioase.

— Are vreo legătură cu Aisha Mokhtar?

— La prima vedere, nu. Voiam numai să te ţin la curent.

— Mulţumesc, zise Malko.

După ce puse receptorul în furcă, se întoarse la Alexandra, căreia îi explicase că acest dineu era o "comandă" de la CIA pentru a agăţa o "sursă". Fără să-i precizeze, evident, că mai sus amintita sursă era o bombă sexuală din care gustase deja puţin. După prima lor îmbrăţişare, urmată de orgia de Taittinger la *Dorchester,* o mai revăzuse de două ori pe Aisha, ca să ia cina. O dată în compania unui gentleman-farmers dintre care marea majoritate

erau homosexuali şi a doua oară într-un téte-à-tête care se terminase printr-o arzătoare partidă sexuală.

N-a aflat decât un lucru: Aisha era o dură, închisă ca o stridie şi, foarte evident, în gardă. A vrea să o seducă cu orice preţ, îşi risca sănătatea fără să fie sigur că-i va smulge cea mai mică informaţie.

Alexandra terminase planul mesei. Ridică spre Malko o privire vag bănuitoare.

— Apropo, nu mi-ai spus cum arată "sursa" ta.

La o întrebare directă, un răspuns direct. Cât să câştige timp.

— Are mult şarm, replică Malko.

Privirea Alexandrei îl străpungea.

— Te-ai culcat *deja* cu ea, sau intenţionezi să o faci?

— Nu vorbi prostii, doar pe tine te iubesc, îi jură el.

În acel moment, era adevărat... Privirea furibundă a Alexandrei îl excită. Se apropie de ea şi începu să-i mângâie pieptul prin caşmirul purtat direct pe piele. Foarte repede i-l descheie, malaxându-i sânii magnifici. Atunci când o aşeză pe masa de marmură, ea nu mai rezistă. Adora pulsiunile spontane. Malko, penetrând-o, îşi spuse că Alexandra se afla exact în locul pe care-l va ocupa Aisha Mokhtar. Îmbrăţişarea lor fu scurtă,

delicioasă şi violentă... Atunci când picioarele Alexandrei reluară contactul cu solul, îi spuse pur şi simplu:

— Dacă te culci cu ea *aici,* te omor.

* * *

După o oră, într-o liniştе mormântală, statul major al MI6 viziona caseta găsită în camera video, în sala de audiţii de la subsol. O încăpere izolată fonic cu treizeci de scaune confortabile.

De la primele imagini, toţi îşi ţinuseră răsuflarea văzându-l pe Ossama Bin Laden aşezat pe o pânză trasă spre spatele unui 4x4, în compania egipteanului Ayman Al-Zawahiri şi al unui al treilea bărbat, neidentificat încă, în ţinută tradiţională pakistaneză. Filmul era color, dar filmarea era făcută vizibil de un amator. Singura problemă era că nu avea sonor!

Scena fusese turnată într-un decor montan, în Afghanistan sau Pakistan. Împrejur se zăreau vreo douăzeci de bărbaţi înarmaţi, aparent garda personală a Şeicului. Era timp frumos şi aceştia nu păreau să sufere de frig. Bin Laden arbora o ţinută afgană cu tradiţionalul pacol şi un Kalaşnikov pus lângă el.

În secvenţa următoare, îl descoperiră pe Ayman Al-Zawahiri discutând, în faţa unei hărţi despăturite, cu un tânăr bărbos părând foarte agitat. Harta

reprezenta aparent o coastă, dar imaginea nu era suficient de clară ca să poată fi identificată.

Apoi, cameramanul a filmat un mic grup condus de pakistanezul în *chamiz-charouar* intrând într-o clădire ce semăna cu un hangar, aflat în mijlocul sălbăticiei, în acelaşi peisaj montan. Imaginile următoare erau subexpuse. Pakistanezul dădea explicaţii invitaţilor lui în mai multe decoruri. Mai întâi, o clădire ce conţinea mai multe obiecte. La stânga, un fel de inel metalic, în care se înfunda un tub închis la una din extremităţi cu o placă de metal.

Tubul se termina la cealaltă extremitate prin ceea ce părea un obuz de mortier care fusese încastrat în el.

Secvenţa următoare arăta un fel de carcasă de metal, groasă de douăzeci de centimetri, separată în două părţi identice, care păreau că îmbracă strâns contururile primului instrument. Micul grup se deplasă apoi într-un alt colţ al acestui atelier straniu, ca să se oprească în faţa a ceea ce părea a fi un creuzet gol pentru topit metal. Ultima imagine îl arăta pe tânărul bărbos ţinând un telefon mobil legat la o cutie neagră, care putea să fie un detonator electric. Pentru a termina vizita, camera filma ceva ce părea a fi o topitorie artizanală, cu teancuri de lingouri dintr-un metal care putea fi plumb. În final, se vedea Ossama Bin Laden, împreună cu Ayman Al-Zawahiri, însoţit într-un

peisaj de pietriş de grupul de bărbaţi din escorta lui. Ei se îndepărtau apoi călare şi ultima imagine a filmului era un apus de soare dispărând în spatele unei creste.

Se aprinse lumina şi *Sir* George Cornwell se întoarse spre colaboratorii săi.

— Când putea fi datată această casetă?

— E greu de spus, răspunse specialistul în cinema, dar camera video a vorbit graţie unei etichete lipite pe interior. A fost cumpărată la Dubai şi după numărul de serie, ar trebui să identificăm suficient de repede vânzătorul.

— Locul filmării?

Specialistul în geologie ridică mâna.

— La prima vedere, după examenul rocilor, suntem într-un masiv din sudul Afghanistanului sau din nord-vestul Pakistanului, Wakiristan sau Belucistan. Nu putem spune mai multe. Altitudinea nu este ridicată, căci toţi par să respire normal.

— Putem noi să identificăm această construcţie?

John Gilmore, care cunoştea bine ţara, suspină:

— *Sir,* sunt sute de felul acesta: pereţi din piatră, acoperiş din tablă, un hangar mare. Bineînţeles că vom supune fotografia omologilor noştri pakistanezi...

Nu era încurajator.

— I-aţi identificat pe participanţi, în afară de Bin Laden şi de Al-Zawahiri?

— Tânărul bărbos ar putea fi Yassin Abdul Rahman, unul dintre fii şeicului orb care a scăpat cu greu de închisoare pe viaţă în Statele Unite pentru că încercase să facă să sară în aer *World Trade Center* în 1993. Ştiam că acesta se află cu Bin Laden, zise din nou John Gilmore.

— Cel care pare că a organizat această vizită?

Responsabilul de la secţiunea Orientul Mijlociu zise timid:

— Mi se pare că l-am recunoscut pe unul pe care l-am avut deja în atenţie. Omologii noştri de la CIA au un dosar gros despre el. Se numeşte Sultan Hafiz Mahmud. Este un inginer nuclear care a lucrat sub ordinele lui Abdul Qadeer Khan, tatăl bombei atomice pakistaneze. Este de notorietate publică, un apropiat al lui Bin Laden. El a recunoscut de altfel că l-a întâlnit în mai multe rânduri, după cum pretindea, pentru conversaţii religioase. Doar că el conducea un ONG instalat în Afghanistan în localurile în care am găsit manuale de război chimic, în noiembrie 2001. E un înflăcărat, care vrea ca întreaga Umma să profite de descoperirile Pakistanului...

— Unde se află el?

— La Islamabad. Sub presiunea americanilor, guvernul pakistanez l-a fixat la domiciliu, ca şi pe

Abdul Qadeer Khan, care a livrat centrifuge Libiei, Coreei de Nord și Iranului. Cei doi bărbați sunt, de altfel, foarte legați.

— Deci, concluzionă *Sir* George Cornwell, prezența lui în compania lui Bin Laden se explică. ISI ar trebui să fie la curent cu această întâlnire... Dar ei nu ne-au vorbit despre asta.

John Gilmore riscă să intervină.

— Sir, după spusele lui Hamid Gul, fostul șef la ISI, ISI este infectat de islamiști radicaliști. Și pe urmă, agenții lor operează cu greu în zonele tribale, controlate de triburi favorabile lui Bin Laden și talibanilor.

— Ce poate face un inginer nuclear în acel atelier artizanal, de care părea foarte interesat Ossama Bin Laden? La ce ar putea servi obiectele arătate? Ar putea fi o rachetă artizanală. *Any idea*?

Un bărbat așezat în ultimul rând, bărbos, corpolent, ce purta ochelari, ridică mâna.

— *Sir,* poate că am o idee. Să spunem că e un instrument rudimentar asemănător celor descoperite în Africa de Sud, în timpul apatheidului.

Sir George Cornwell ridică din sprâncene.

— Poți să vorbești engleză, Mark? Ieși puțin din jargonul tău științific. Nu suntem la congres.

Mark Lansdale era consilierul MI6 pentru tot ce

reprezenta arme nucleare, atomice şi biologice, după ani întregi petrecuţi în programul nuclear britanic.

Puţin vexat, el lăsă să-i scape:

— *Sir,* ar putea fi vorba de un instrument nuclear artizanal. De o putere cuprinsă între zece şi douăzeci de kilotone, cred.

Capitolul VIII

Liniştea care urmă îi făcu să le ţiuie urechile, ca şi cum participanţii acestei reuniuni fuseseră subit loviţi de afazie. Totuşi, meseria tuturor era să prevină imprevizibilul şi să-i facă faţă. *Sir* George Cornwell îşi regăsi primul cuvintele.

— Mark, zise el, vorbeşti *serios*?

Întrebare idioată. Mark Lansdale era orice numai o persoană care face glume proaste nu. El fusese însărcinat de ani întregi să lupte contra proliferării nucleare militare. Blând, şters, puţin dezlânat, era un om de ştiinţă de nivel înalt care îşi petrecea zilele devorând tot ceea ce i se părea legat de subiect. Se mulţumi să surâdă în barbă şi să explice:

— Sir, ceea ce aţi văzut pe această casetă seamănă cu ceea ce au realizat sud-africanii, plecând de la modelul primei bombe atomice, cea de la Hiroshima. Aceea, numită de americani "Little Boy", era extrem de simplă: un cilindru de uraniu îmbogăţit 235 se închidea perfect într-un al doilea

cilindru scobit, tot din uraniu 235. Greutatea totală a celor doi cilindri trebuia să depăşească cu 20% masa critică pentru a crea o explozie nucleară. Îmbinarea celor două părţi este provocată de deflagraţia unei explozii clasice suficient de puternice ca să proiecteze prima parte în interiorul celei de-a doua. Cursa ei este oprită pe o placă de oţel unde se găsesc încorporate câteva elemente de poloniu 210 şi beriliu. Acestea, sub şoc, degajă neutroni care vor "amorsa" instantaneu explozia nucleară. Tot acest mecanism a fost descris complet în Proiectul Manhattan şi aparţine domeniului public. Sud-africanii au miniaturizat ansamblul ca să-l poată transporta într-un Mirage IV. Acest concept este descris de vreo cincisprezece ani în cărţi ca acea a lui Hansen, apoi reluat pe mai multe situri de internet anglo-saxone. Dimensiunile esenţiale sunt furnizate la fel ca numeroase detalii, dar un singur bărbat priceput este susceptibil de a decela anumite incoerenţe care figurează în descrieri şi de a furniza detaliile esenţiale care permit să se obţină o explozie nucleară. Prezenţa sa în acest proiect criminal constituie paradigma indispensabilă, căci el este în stare să furnizeze şi să controleze elementele indispensabile pentru o funcţionare corectă.

— Deci, concluzionă *Sir* George Cornwell, uluit,

acest film arată cu adevărat o bombă nucleară artizanală, în stare de funcţionare.

— Trebuie ca ansamblul să fie închis într-un container de metal pentru a comprima un timp foarte scurt explozia, dar nu este decât un soi de carcasă asamblată cu uşurinţă. Mi s-a părut că recunosc pe acest film bucăţile unui asemenea asamblaj.

— Şi acei neutroni, provoacă obligatoriu explozia?

— Bineînţeles! Chiar dacă nu e decât unul, acela e suficient, căci se multiplică rapid.

— Ce numeşti "rapid"?

— În jur de o microsecundă, preciză Mark Lansdale.

Se lăsă din nou liniştea. Şeful MI6 nu reuşea să-şi imagineze ceea ce i se descria.

— Vrei să spui, insistă el, că, cu câteva kilograme de uraniu 235, puţin exploziv şi o carcasă se poate fabrica o bombă atomică ce funcţionează?

— De fiecare dată, sir, confirmă specialistul în nucleare. E vorba de o reacţie automată foarte simplă. Aş spune că ansamblul cântăreşte mai puţin de o tonă. Bineînţeles că puterea acestei bombe nu e colosală...

— Adică?

Mark Lansdale îşi mângâie barba blondă.

— Să spunem că pe o rază de două sute de metri, totul e vaporizat de căldură. Pe o rază de o mie de metri, căldura e atât de mare încât hainele se inflamează spontan. Până la o mie două sute de metri, victimele mor ca urmare a radiaţiilor şi totul este pustiit de foc. Până la o mie cinci sute de metri, doza de iradiere va fi mortală pentru aproximativ jumătate din oamenii expuşi. Particulele se împrăştie pe o rază de trei mii de metri, dar asta depinde de vânt.

O linişte mormântală se instală în urma expunerii lui. Toţi cei care se aflau acolo aveau, în principiu, nervii tari. Dar, de la sfârşitul războiului rece, pericolul nuclear trecuse pe planul doi al preocupărilor. Mai întâi pentru că nu mai existau înfruntări între cele două puteri nucleare, apoi, contrar temerilor, ţările care posedau armament nuclear şi material fuzibil din fostul bloc sovietic, au stabilit controlul asupra acestora. Din 1990, nu a mai existat nici un caz de contrabandă de material nuclear militar, cu excepţia unor cantităţi de câteva grame, în general destinate etalonării aparatelor. Desigur că era periculos, mai ales pentru cei care le manipulau...

Către anul 1995, se vorbise mult despre "mercurul roşu", un misterios material care părea că permite fabricarea de arme nucleare, care nu era, în realitate, decât o pudră inofensivă. Câţiva escroci

au câştigat mulţi bani de pe urma unor politicieni arabi creduli, înainte ca fitilul să fie inventat.

De atunci, problemele proliferării rămâneau, desigur, la ordinea zilei, dar era vorba de ţări ca Libia, Coreea de Nord sau Iran, care căutau să se doteze cu arme nucleare. La fel cum, înaintea lor, procedaseră China, India şi Pakistanul. Fără să mai vorbim de Israel, singura putere nucleară din Orientul Mijlociu, graţie ajutorului Africii de Sud şi a susţinerii tacite a Statelor Unite. Totuşi, o armă nucleară, chiar în mâinile unei ţări precum Coreea de Nord, nu producea multă îngrijorare. Începând din momentul în care autorul eventual al unui bombardament nuclear era identificat, putea să fie obiectul represaliilor cvasi instantanee. Ceea ce descuraja evident eventualele intenţii...

Deocamdată, terorismul nuclear, în ciuda previziunilor catastrofice, n-a prins niciodată formă. Doar odată, atunci când un membru Al-Qaida a reuşit, plecând din Canada, să introducă în Statele Unite o mină nucleară sovietică vândută iniţial unor ceceni printr-un ofiţer rus. Din fericire, bomba a putut fi interceptată la timp. Ţările care posedau această armă mai întâi voiau să o păstreze pentru ele, apoi şi-au dat seama că se putea ajunge la eventualii vinovaţi... Spontan, americanii şi ruşii au distrus arme nucleare miniaturizate – mine sau "valize" – care ar fi putut să cadă în mâini rele.

Desigur, se știa că Al-Qaida avea cele mai rele intenții cu privire la Occident, dar organizația nu avea mijloacele să-și potolească ura. Acest film părea să dovedească faptul că Ossama Bin Laden a găsit în sfârșit ce căuta... Membrii MI6 erau amețiți de ceea ce descoperiseră.

Ca un disc stricat, *Sir* George Cornwell reluă:

— Mark, după tine, e vorba de o bombă nucleară în curs de montare?

— În întregime, sir.

— *Well*, înțeleg perfect sistemul. Dar cum au putut acești oameni să procure combustibilul nuclear indispensabil la fabricarea acestei bombe? Presupun că nu se cumpără de la băcănie, nu?

Urma lui de umor o dădu în bară. Nimeni n-avea chef să râdă. Mark Lansdale își luă tonul profesoral.

— Sir, mărturisi el, eu nu pot să spun cum și le-au procurat. În schimb știm că Pakistanul posedă în jur de două mii șase sute kilograme de uraniu 235 îmbogățit și că acesta continuă să fie fabricat prin procedeul de centrifugare. E deci o sursă posibilă.

— Dar acest material trebuie să fie păzit cu strictețe, nu? obiectă șeful MI6.

— Sigur, recunoscu savantul, fără să se compromită, dar eu nu pot să mă pronunț asupra acestui punct. Ar trebui să ne adresăm specialiștilor militari.

— Cum se prezintă acest uraniu îmbunătățit?

— În general se conservă sub formă de lingouri de câteva kilograme.

— Sunt radioactive?

— Foarte slab. Un detector Geiger nu le poate detecta dacă sunt protejate de o teacă de plumb. În acel stadiu sunt complet inerte.

— Uraniul e uşor de prelucrat?

— E suficient să ai un creuzet încălzit la gaz care poate furniza o căldură de 1300 de grade. Temperatura lui de fuziune este în jur de 1143 grade. Apoi se toarnă în formă, ca orice alt metal...

Răspunse cu adevărat la tot. *Sir* George Cornwell insistă:

— Care este volumul unei încărcături nucleare necesar pentru această bombă?

Mark Lansdale îşi mângâie din nou barba. În fond, el jubila regăsindu-se în postura de vedetă.

— În jur de trei butelii de bordeaux pentru inima bombei, sir. Uraniul este un metal foarte greu: 18,5 masa specifică.

— Trei butelii de bordeaux... repetă *Sir* George Cornwell.

În spiritul oamenilor, forţa nucleară era ceva enorm şi complicat. În nici un caz trei butelii de bordeaux. Încurajat, Mark Lansdale preciză:

— Am discutat cu Sud-Afs acum câţiva ani despre tehnologia acestor bombe. Fabricarea lor e foarte simplă: e suficient să torni uraniul şi se poate

utiliza aproape imediat după topitorie, după o singură şlefuire, pentru a elimina asperităţile care ar putea împiedica asamblarea... Carcasa nu e acolo decât pentru a reţine căldura câteva microsecunde.

— Şi ce se poate face cu o bombă ca aceea? întrebă John Gilmore.

Savantul răspunse din nou cu vocea lui calmă:

— E puţin probabil că se poate utiliza cu un lansator clasic, stil rachetă, căci este vorba de o tehnologie mult mai complicată. Dar se poate transporta în camîon, în vapor, chiar şi în avion până la locul în care se doreşte explozia. Cum această masă de uraniu 235 este nedetectabilă, decât prin mijloace foarte sofisticate, riscul este slab. Volumul – el încape pe o paletă de şapte picioare lungime pe două înălţime – îl face în mod particular uşor de mânuit. E suficient să-l depozitezi undeva şi să provoci apoi explozia de la distanţă, declanşând încărcătura de exploziv prevăzută pentru acel scop. Asta se poate realiza în orice loc din lume, plecând de la un telefon mobil, sau chiar un telefon prin satelit. Poliţişti albanezi au descoperit recent la Tirana, într-o ascunzătoare a Al-Qaida, schema unui telefon folosit ca declanşator. Teroriştii de la IRA sau de la ETA îl folosesc frecvent.

John Gilmore era înnebunit de furie. Dacă agentul lui nu s-ar fi lăsat prins, ar fi putut obţine de

la el informaţii preţioase cu privire la originea acestei camere video.

Sir George Cornwell, după un moment de reflexie, reluă iniţiativa, agăţându-se de orice.

— Este posibil ca ceea ce am văzut noi în acest film să fie o machetă, o manieră de a-l face să viseze pe şeful Al-Qaida?

Mark Lansdale îşi permise să surâdă.

— Sir, nu cred că se deplasează Ossama Bin Laden pentru o simplă machetă... Cred mai degrabă că i s-a oferit să vadă această bombă înainte ca ea să fie îndreptată în altă parte.

Sir George Cornwell meditä câteva clipe şi îşi spuse că era copilăresc să încerce să disimuleze ceea ce era aproape evident.

— *Well*, admise el, presupunând că e cu adevărat vorba de o bombă nucleară. De unde poate veni combustibilul şi despre ce combustibil e vorba?

Se întoarse din nou spre Mark Lansdale, care răspunse imediat, ca un computer bine programat.

— Sir, cred că trebuie eliminat plutoniul. Mai întâi pentru că Pakistanul îl posedă în cantitate foarte mică şi, de la sfârşitul războiului rece, n-a mai fost confirmat niciodată un caz de furt de plutoniu din instalaţiile ruseşti. Sau doar în cantităţi infinitezimale... Se spune că KGB-ul a pregătit valize nucleare destinate acţiunilor clandestine în

caz de război... Generalul rus Lebed le-a menţionat. Prietenii noştri de la CIA au confirmat şi ei acest lucru. Acele valize au existat, dar prezentau mai multe defecte. În primul rând, puterea foarte redusă, de ordinul a o sută de tone până la o kilotonă. Apoi, punerea lor în funcţiune implica folosirea mai multor coduri succesive. Bineînţeles că, distrugându-le, teroriştii ar fi putut obţine material fuzibil, dar nu suficient pentru fabricarea unei bombe serioase.

— Şi capetele nucleare din Kazakstan? întrebă *Sir* George Cornwell.

— În 1993, recunoscu Mark Linsdale, s-a spus că, la demolarea instalaţiilor nucleare din republicile musulmane de la periferia URSS, două capete de rachete intercontinentale au dispărut în Kazakstan. Nimeni n-a mai vorbit de atunci de asta. Am discutat cu colegii mei ruşi şi ei sunt convinşi că a fost vorba de o eroare administrativă. Fie, la rigoare, dacă aceste capete au fost cu adevărat furate, ele au fost revândute la traficanţi care le-ar fi putut ceda Iranului.

— De ce Iranului?

— Ca să le demonteze, sir, şi să le inspecteze tehnologia. Iranul este în curs să descopere vectori... Dar pentru asta eu nu văd încă utilitatea de a recupera combustibilul. Cu siguranţă plutoniu.

— Deci acest uraniu 235 va fi provenit din Pakistan, concluzionă *Sir* George Cornwell.

Prudent, Mark Linsdale preciză imediat:

— Să spunem că este ipoteza cea mai plauzibilă.

John Gilmore interveni:

— Sir, una din persoanele filmate pe acest document, Sultan Hafiz Mahmud, a participat la programul nuclear militar pakistanez. Este pista care trebuie explorată...

Încă o litotă.

Şeful de la MI6 lansă pentru final:

— Nimic nu trebuie să răzbată din această reuniune, nici măcar în interiorul serviciului. Mike şi John, ne vedem într-o oră la mine în birou, ca să decidem măsurile imediate care se cer luate. Îi voi alerta imediat pe Veri (colegii de la CIA). Trebuie să reacţionăm foarte repede; John, felicitări pentru calitatea informaţiilor tale.

* * *

Sultan Hafiz Mahmud îşi făcea joggingul pe Siachin Road, în faţă la Mangalla Hills, la extremitatea nordică a Islamabadului, zona rezidenţială a oraşului, un triunghi de vile bogate între Kopyaban-e-Iqbal şi Siachin. Îşi impusese ca

în fiecare dimineaţă să meargă până la marea moschee Sha Faisal şi înapoi.

În spate, alergau după el doi membri ISI, gărzile lui de corp care nu-l părăseau nici o clipă. Chiar şi seara, atunci când primea sau când mergea el în vizită la una din amantele lui din oraş, ei erau acolo, aproape invizibili dar eficienţi.

În timp ce alerga, era frământat de gânduri sumbre. Aseară primise vizita unui pachtoun membru Al-Qaida ce locuia în Penshawar, care îi servise în mai multe rânduri ca ghid, ca să-l întâlnească pe Şeic. Un oarecare Sayed. Acesta din urmă îi adusese o veste foarte rea: în urma unui lanţ de evenimente recente, pe care acesta i le detaliase, camera video pe care Sultan Hafiz Mahmud i-o oferise lui Ossama Bin Laden, se afla acum în mâinile poliţiei britanice.

Fugind, Sultan Hafiz Mahmud încerca să-şi amintească ce se putea afla pe acea casetă. Şi îi îngheţă sângele în vine când îşi aminti perfect că Noor a filmat vizita Şeicului la atelierul de asamblare al bombei nucleare artizanale pe care o realizase el.

De acum, planul "Aurora Neagră" era în pericol. Atâta timp cât nu ştia cu certitudine ce au descoperit britanicii, nu mai avea trai. Şi dacă guvernul pakistanez afla de existenţa acestei casete, vă fi dramatic.

Pakistanezul era atât de absorbit în gândurile lui că nu văzu o piatră din calea lui, se împiedică de ea şi căzu, cu mâinile în faţă. Îngerii lui păzitori l-au prins aproape înainte să atingă solul cu mâinile...

Plecă din nou, încercând să-şi spele creierul spunându-şi că în acea seară avea întâlnire cu o etiopiană mirifică ce lucra la ambasada ţării sale, o "gazelă" de o frumuseţe nemaiîntâlnită, cu pielea cafea cu lapte pe care îţi doreai să o lingi. Evocarea acestei superbe prăzi îl duse cu gândul la Aisha Mokhtar. Ea se afla în Marea Britanie şi dacă poliţia descoperea că ea cumpărase camera video din Dubai, risca să aibă probleme serioase. Trebuia deci ca ea să plece din Londra cu orice preţ, ca să se pună la adăpost în Pakistan. Numai că el nu putea să o roage asta la telefon, fără să-i precizeze adevăratul motiv al cererii lui şi ea va gândi că el voia pur şi simplu să profite de ea sexual. Dacă l-ar folosi pe reprezentantul ISI la Londra ca să o avertizeze, asta presupunea să divulge adevărul Agenţiei pakistaneze: remediul era mai mult decât rău.

Încetini. Se zăreau cele patru minarete imense ale moscheii Sha Faisal. Se hotărî să meargă să se roage câteva clipe. Ajutorul lui Allah nu-i va fi inutil în viitorul apropiat.

* * *

— M-am întreținut cu primul-ministru, anunță *Sir* George Cornwell. Situația este extrem de delicată. Dacă proiectăm această casetă video omologilor noștri pakistanezi, îl vor identifica pe Sultan Hafiz Mahmud. Primul lor reflex va fi deci să-l facă să dispară, punându-l la adăpost sau omorându-l. Ori el este singurul în măsură să ne spună mai multe despre această afacere. De aceea ne-am decis ca pentru moment să nu spunem nimic pakistanezilor.

— Și să facem ce? întrebă John Gilmore.

Șeful de la MI6 nu ezită să răspundă:

— Trebuie să montăm de urgență o operațiune de "exfilație" (recuperarea unui agent clandestin) a lui Sultan Hafiz Mahmud și să-l aducem din Pakistan.

John Gilmore primi această declarație cu o liniște îngrijorată. Israelienii procedaseră deja la acest gen de operațiune, extrem de delicată și în aceeași măsură periculoasă, mai ales într-o țară atât de supravegheată ca Pakistanul... În plus, ieșirea din țară nu era ușoară, căci toate frontierele cu India erau supravegheate cu foarte mare vigilență. Mai rămânea sudul, pe la Karachi, dar era foarte departe de Islamabad. Deci singura cale de sustragere era Afghanistanul. Acolo americanii aveau o logistică importantă.

— Cum vă gândiți să procedăm, sir? întrebă John Gilmore.

— I-am cerut lui Richard Spicer să ne vedem de urgenţă, anunţă şeful de la MI6. Îi vom proiecta filmul, fără să-i dăm vreo copie. Nu vreau să riscăm nici o scurgere de informaţii. Verii sunt în prima linie dacă această bombă e reală. Să nu uităm de 11 septembrie. Ea este foarte probabil destinată Americii. Însă noi nu ştim astăzi unde se află acum...

— Şi nici *când* este programată, sublinie John Gilmore.

— Mark Lansdale ne-a explicat că poate să fie detonată imediat ce e plasată în locul dorit, corectă şeful de la MI6. Este extrem de neliniştitor. Verii ar putea să ne furnizeze mijloacele materiale pentru exfilaţie. Ei au elicoptere şi lucrează cu armata pakistaneză. Numai că este o chichiţă, o mare chichiţă.

— Care, sir?

— Eu îi cunosc. Vor vrea să le vorbească despre asta "prietenului" lor Musharaff, cel pe care-l sărută pe gură. Pentru a obţine o soluţie *politică*. Şi Musharraf se va grăbi să distrugă toate probele. Îi cunosc pe pakistanezi. Dacă această poveste este o realitate, o vor nega, cu capul pe butuc, până când această nenorocită de bombă va exploda.

— Vă gândiţi că guvernul pakistanez este informat sau implicat în acţiune?

Sir George Cornwell dădu din cap.

— Sincer să fiu, nu. Sunt prea prudenți și, chiar dacă sunt islamiști în ISI și dacă societatea pakistaneză este extrem de conservatoare, nu-l văd pe Musharraf pretându-se la acest mic joc. Are prea multă nevoie de Statele Unite. Dar el nu știe obligatoriu tot ce se petrece la el. Nu uitați că cele două tentative de asasinat duse contra lui au fost comise de oameni legați de armată...

Un înger trecu, cu aripile vopsite în culorile pakistaneze.

— Sir, sugeră John Gilmore, aș putea să-i fac o vizită lui Hamid Gul. Am rămas în relații bune și el cunoaște multă lume printre islamiștii radicalișți.

Evident! Fostul șef de la ISI, fiind el însuși unul dintre ei, și-a umplut serviciul de islamiști puri și duri, care l-au ajutat să ajungă unde este acum.

— Inutil, răspunse sir George Cornwell. Dacă această operațiune este lansată, e deja prea târziu. Le voi cere Verilor să supravegheze zona tribală cu avioanele lor și cu U-2. Poate că e apă de ploaie, dar e mai mult decât nimic. Pentru mine, operațiunea este deja în curs și bomba a părăsit locul de asamblaj. Acum trebuie să o găsim înainte să fie prea târziu... Singurul capabil să ne dea informații este Sultan Hafiz Mahmud. Deci trebuie să-l recuperăm.

* * *

Aisha Mokhtar se pregătea să meargă să ia masa cu un tânăr lord extrem de plictisitor și incredibil de bogat, care-și disimula bâlbâiala din naștere în spatele unei pofte sexuale foarte vii pentru persoanele de culoare, atunci când îi sună telefonul mobil.

Tânăra nu se hotărâse încă ce urmare să dea acestei mese, dar perspectiva de a urca să facă sex într-o cameră de la *Savoy* ca o call-girl vulgară o excita foarte mult. Ar fi un mic intermediu amuzant așteptând să meargă să se întâlnească cu noul ei amant de suflet din Austria, țară a cărei localizare în Europa o va afla săptămâna viitoare... Ea fusese impresionată de titlurile bărbatului care o sodomizase atât de elegant de la prima lor întâlnire, cu o măiestrie care proba gustul lui pentru asta. Ideea de a se supune aceluiași tratament pusă pe un pat cu baldachin într-un castel pe care ea și-l imagina medieval, îi încălzi vintrea...

— Alo? zise ea. *Who is calling?*

— Eu sunt.

Legătura era de proastă calitate, dar ea recunoscu imediat vocea lui Sultan Hafiz Mahmud și rămase uimită. O suna rar pe telefonul mobil...

— Ce faci? întrebă ea, punând cât mai multă căldură posibilă în voce.

— Mi-e foarte dor de tine! răspunse pakistanezul.

— Şi mie.

Cu Jocurile Olimpice care se apropiau, ea trebuia să se antreneze pentru medalia de aur în minciună. Celălalt profită de ocazie.

— Trebuie să vii aici. Eu nu pot să mă deplasez în acest moment, îi explică Sultan Hafiz Mahmud. Am ceva foarte important să-ţi spun. Ai putea să rămâi o săptămână şi să te întorci. Mi-ar face mare plăcere...

Vocea se auzea bruiată, cu ecou şi paraziţi, dar Aisha simţi o tensiune neobişnuită în vocea amantului ei. Nu era numai dorinţa sexuală care îl motiva. Era altceva, dar ea nu înţelegea ce... Era imposibil de spus mai multe prin telefon...

— Nu e prea uşor, obiectă ea. Am multe întâlniri zilele stea aici, dar cred că în iulie aş putea să fac un salt ca să-ţi văd casa cea nouă.

— În iulie s-ar putea să fie prea târziu, replică Sultan Hafiz Mahmud. Ştii...

Comunicarea fu brusc întreruptă. Se pierduse semnalul de la satelit... Aisha Mokhtar aşteptă câteva clipe, privi mica grămadă de aur şi de smaralde care îi servea drept ceas de mână, un Breitling Callstino oferit de unul dintre mulţii gentleman-farmers, şi îşi închise mobilul. Perspectiva unei aventuri la *Savoy* era clar mult mai plăcută decât o călătorie în Pakistan, unde erau deja 45 de grade la umbră. Cât despre noua casă a

amantului ei, o durea în cot, neavând intenţia să locuiască acolo.

Chaudry o aştepta în picioare lângă maşina Bentley şi îi deschise portiera. Mirosul de piele era încă la fel de ameţitoare, eclipsând-o pe cea a grămezii de mizerie cu care se învecina odinioară cocioaba ei, în timpul copilăriei ei sărace din India. În timp ce maşina părăsea Belgrave Mews North, ea îşi săltă uşor fusta şi îşi ridică ciorapul susţinut de un portjartier mov. Se hotărâse să-i dea şocul vieţii lui tânărului lord, care probabil că nu văzuse portjartier decât în filmele X privite pe ascuns în camera lui de adolescent. Poate că va reuşi să-l prostească şi va încerca să o sodomizeze...

Poţi să visezi tot timpul.

* * *

— Unde eşti? întrebă Richard Spicer.

Formase numărul de mobil al lui Malko, neputând să ajungă la castelul din Liezen. Acesta din urmă fu uimit: niciodată oamenii de la CIA nu-l sunau pe mobil.

— Pe drum, zise el, undeva în Austria.

Era într-o dispoziţie excelentă şi, conducând, o mângâia pe Alexandra, a cărei fustă din piele i se ridicase peste coapsele lungi.

— Unde în Austria? insistă americanul.

— Mă îndrept spre înălţimile Austriei, preciză

Malko, unde îmi voi petrece câteva zile la castelul unuia din prietenii mei. De altfel, sunteți invitat cordial. Vor fi femei foarte frumoase acolo, fără să mai vorbim de Alexandra cu care te cunoști...

— Cred că va trebui să vă schimbați planurile, îl anunță rece șeful agenției CIA din Londra. Am nevoie de tine urgent.

— E supărător, zise Malko.

— Nu e supărător, ci grav, tranșă americanul. Întoarce-te și sari în primul avion. Te aștept diseară cel târziu. Ai o cameră rezervată la *Lanesborough.*

Capitolul IX

Lumina din sala de proiecție de la MI6 se aprinse și *Sir* George Cornwell, șeful serviciului, se întoarse spre Malko.

Britanicii n-au vrut să se descotorosească de caseta digitală descoperită în camera video găsită la moscheea de pe Green Street și le ceruse lui Malko și lui Richard Spicer, ajunși aseară la Londra, să vină să o vizioneze în clădirea de pe Albert Embaukment. *Sir* George Cornwell, John Gilmore – agentul lui Chawkat Rauf – și Mike Lansdale – specialistul în nucleare la MI6 – asistau la proiecție.

— Dacă mi-ar fi proiectat cineva acest film fără explicații, cu siguranță că n-aș fi văzut o armă atomică, recunoscu modest Malko. Dar eu nu sunt specialist...

Sir George Cornwell făcu un semn din cap lui Mark Lansdale, care luă cuvântul.

— Împreună cu colaboratorii mei am studiat aceste imagini în profunzime. Nu poate fi nici o îndoială: e vorba de o bombă fixă de apropiere. E compusă dintr-un ortocilindru de 160 mm pe 160 mm, de o parte, și un alt cilindru de 120 mm diametru pe 160

mm lungime, în formă de butuc, cele două piese fiind din uraniu 235. Greutatea ortocilindrului este de aproximativ 27 de kilograme şi cea a "butucului" de 33 de kilograme. Acesta din urmă este montat în partea propulsivă a unui obuz de mortier de 120 mm. Cele două bucăţi de bombă sunt reunite printr-o glisieră din plastic de aproximativ doi metri lungime, de o grosime de câţiva milimetri. Ortocilindrul este închis printr-o placă ce opreşte proiectilul şi cuprinde un contactor care declanşează funcţionarea unei surse neutronice. Acesta, după imagini, este un tub neutronic de prospecţiune petrolieră dotat cu alimentaţia lui electrică şi dispozitivul lui de declanşare. Acest material e utilizat pentru cercetare petrolieră şi se procură uşor din China, fără control. Apropierea se efectuează atunci când "butucul" de 160 mm, proiectat pentru încărcătura obuzului de mortier, vine să se încastreze în ortocilindru, creând atunci o masă critică de aproximativ şaizeci de kilograme care declanşează fuziunea nucleară, activată de neutronii degajaţi simultan. Este un dispozitiv simplu şi foarte sigur.

Mark Lansdale tăcu, mândru de demonstraţia lui. Malko rămase stupefiat. Ca în faţa savanţilor care reconstituiau compoziţia unui obiect celest plecând de la calcule teoretice.

— Şi aceasta poate să funcţioneze? întrebă el.

— De fiecare dată, confirmă Mark Lansdale. Specia de leagăn pe care am văzut-o apoi în film este învelişul greu care este dispus în jurul

ortocilindrului. E de plumb sau din oţel şi greutatea lui trebuie să fie de aproximativ cinci sute de kilograme. Bomba are o lungime totală de doi metri şi cântăreşte între şapte sute şi opt sute de kilograme.

— Ar trebui să fie dificil de fabricat, nu?

Mark Lansdale surâse în barbă.

— Deloc! E suficient un creuzet rezistent la temperaturi înalte, ca acela pe care l-am văzut în film, şi un cuptor. Uraniul are o temperatură de fuziune de aproximativ 1143 grade Celsius. Ortocilindrul gol pe dinăuntru şi proiectilul de uraniu 235 sunt realizate brut în topitorie, după care are loc o uşoară rectificare a suprafeţei, pentru ca proiectilul să se mişte fără dificultate în glisieră. Astfel de cuptoare şi creuzete sunt disponibile pe piaţa chineză la preţuri mici şi acesta ar fi putut fi cumpărat de către societăţi-paravan pakistaneze fără să atragă atenţia. Asamblarea se poate realiza într-o locaţie asemănătoare cu cea din acest film. Evident, trebuie să dispui de combustibil, uraniu 235.

Toate aceste expuneri erau înspăimântătoare... *Sir* George Cornwell reluă cuvântul.

— Suntem deci edificaţi asupra părţii tehnice a acestui proiect. Aş dori să am părerea dumneavoastră asupra aspectului *psihologic*, căci sunteţi unul dintre foarte rarele persoane care l-au întâlnit pe Ossama Bin Laden. Credeţi că ar fi aprobat un asemenea proiect, susceptibil să facă sute de mii de morţi?

— Fără nici o îndoială, confirmă imediat Malko. Este un iluminat al islamului radicalist, încrâncenat să-i distrugă pe "inamicii lui Dumnezeu ", adică pe toţi ne-musulmanii. În plus, el a fost umilit că a trebuit să fugă din Afghanistan în octombrie 2001, fiind vânat de americani.

Sir George Cornwell păru că meditează câteva clipe, apoi se ridică.

— *Well.* Să mergem să discutăm în biroul meu.

Încăperea era situată la ultimul etaj şi oferea prin ferestrele mari o vedere magnifică asupra Tamisei. Pereţii ei tapisaţi în lemn de acaju deschis la culoare, îi dădeau o alură mai tradiţională decât încăperile de la celelalte etaje. Un portret colorat al lui Tony Blair era atârnat sub cel al reginei Elizabeth a II-a.

Şeful de la MI6 avea un mic bar din lac negru şi propuse băuturi. Malko acceptă o votcă, Richard Spicer un Defender "vechi de 5 ani" şi britanicul îşi puse un gin.

De îndată ce fură instalaţi în minunatele canapele din piele vişinie, *Sir* George Cornwell se întoarse spre Malko.

— Richard v-a informat, cred, asupra lui Aisha Mokhtar, amanta lui Sultan Hafiz Mahmud. Acest film demonstrează că el joacă un rol crucial în această operaţiune. Sunt serioase şanse ca acest pakistanez să fie în posesia unor informaţii importante. Credeţi că aveţi posibilitatea să le obţineţi rapid?

Malko răspunse fără ezitare:

— Cu siguranţă că nu. Este o operaţiune cu bătaie lungă . Am invitat-o la castelul meu zilele acestea şi nu este decât un debut.

Britanicul şi Richard Spicer schimbară o privire lungă, apoi *Sir* George Cornwell anunţă cu o voce calmă:

— Cred că veţi fi obligat să o contramandaţi...

— Vă gândiţi să o arestaţi?

— Nu, dar avem alte planuri pentru dumneavoastră. Dorim să plecaţi rapid în Pakistan. E o ţară pe care cred că o cunoaşteţi bine, nu?

— Exact, confirmă Malko, dar voi fi oare mai util acolo? În Europa sunt mai bine plasat ca să "tratez" cu Aisha Mokhtar. Cred că în Pakistan, serviciul dumneavoastră şi Agenţia dispun de mijloace puternice. Domnul John Gilmore, aici prezent, pare să aibă contacte excelente acolo, mai ales că graţie lui aţi pus mâna pe camera video.

— Aveţi dreptate, recunoscu şeful MI6. Dar Richard Spicer şi cu mine, după ce ne-am consultat guvernele, ne-am decis să organizăm o acţiune clandestină ca să ne asigurăm de persoana lui Sultan Hafiz Mahmud. Măiestria operaţiunii fiind încredinţată CIA-ului, corespundeţi perfect profilului şefului misiunii capabil să ducă la bun sfârşit această afacere.

Malko rămase impasibil.

— Deci v-aţi decis să-l răpiţi pe pakistanez? concluzionă el.

Richard Spicer îi răspunse:

— *Right.*

Malko nu era tocmai surprins. De la 11 septembrie 2001, CIA se eliberase de unele reguli legale în afacerile terorismului. Recent, guvernul italian a părut că a descoperit răpirea unui oarecare Ossama Mustapha Hassan Nasser, activist ataşat la Al-Qaida, ridicat în 2003 la Milano de treisprezece agenţi CIA şi expediat apoi în Egipt pe un Learjet al Agenţiei federale americane.

— Credeţi că ridicarea lui Sultan Hafiz Mahmud este cea mai bună soluţie? întrebă el.

Sir George Cornwell bău puţin ceai şi mărturisi cu un surâs puţin contrariat:

— Dacă această afacere se petrecea într-o ţară normală, nu ne-am fi gândit la o soluţie extremă. Dar Pakistanul nu este o ţară normală. Dacă l-am cere omologilor noştri de la ISI, îl vor aresta cu siguranţă pe Sultan Hafiz Mahmud şi în mod sigur îi vor smulge mărturisiri. Numai că această afacere atinge un punct extrem de sensibil: programul nuclear militar secret al Pakistanului. Atunci riscăm ca aceştia să ne trimită o versiune cenzurată a mărturisirilor lui Sultan Hafiz Mahmud. Şi dacă insistăm să-l interogăm noi, i se va întâmpla un "accident" cardiac.

— Cred că efectiv aveţi dreptate, recunoscu Malko.

Richard Spicer continuă, la rândul lui.

— Fiecare oră contează, accentuă el. Acum că suntem siguri că nu e un bluff, trebuie cu orice preţ să dăm de urma acestei bombe nucleare, ca să putem lua contramăsuri. Sultan Hafiz Mahmud este în măsură să ne informeze despre asta şi mai ales cui îi este destinată această bombă.

— New York? avansă Malko.

— Contează prea puţin, i-o tăie *Sir* George Cornwell. Trebuie să acţionăm repede.

Vă gândiţi să-l trimiteţi în Statele Unite? îl întrebă Malko pe Richard Spicer.

Şeful MI6 fu cel care îi răspunse.

— Nu, aici. IRA ne-a obişnuit să folosim câteodată metode nu prea ortodoxe, dar eficace...

— Sunteţi absolut sigur că nu putem să-i constrângem pe pakistanezi? insistă Malko.

Sir George Cornwell îl privi drept în ochi.

— *My dear*, vă voi povesti o istorioară. În 1998, la Islamabad, unul din agenţii noştri la post în acel oraş – un băiat strălucit şi plin de seducţie – înnodase o legătură cu o tânără pakistaneză numită Nina Aziz. Tatăl acesteia din urmă era ofiţer superior al aviaţiei pakistaneze şi, prin acest subterfugiu, ea era introdusă în cercuri *foarte* închise. Bineînţeles că agentul nostru a însărcinat-o să adune informaţii asupra programului nuclear pakistanez... Ei bine, într-o zi i-a fost găsit capul acestei tinere într-o zonă împădurită din Islamabad, la poalele Mangalla Hills. Servitorul ei a fost acuzat

de uciderea ei, fără nici o probă. După câteva luni, acesta s-a spânzurat în închisoare. Agentul nostru a fost rechemat în Londra. Pakistanezii, de îndată ce-i atingi în problema nucleară, devin feroce.

Un înger trecu, cu capul sub aripi. Nu era un război delicat.

Britanicul concluzionă:

— Misiunea dumneavoastră este de a-l aduce aici pe Sultan Hafiz Mahmud. Veţi acţiona cu sprijinul total al celor două servicii ale noastre. Neam hotărât, din motive logistice, ca CIA să conducă această operaţiune.

— Vom pune operaţiunea pe picioare, îl asigură imediat Richard Spicer.

Reuniunea se termină puţin cam abrupt şi Malko se găsi, uşor uluit, în Buick-ul şefului agenţiei CIA.

— Este o afacere dificilă, observă el. A răpi un cetăţean pakistanez, pe faţă, din propria lui ţară...

— Am un *executive order* semnat de preşedintele George W. Bush, se grăbi să răspundă americanul. Această afacere a ajuns ca o rachetă la Casa Albă, care a dat semnalul de alarmă. Britanicii sunt mult mai calmi ca noi. Ei cred că această încărcătură nucleară nu e destinată Londrei. De aceea ei stau puţin mai retraşi. Chiar dacă, graţie lor, noi posedăm informaţia fundamentală: filmul pe care l-ai vizionat.

— Richard, remarcă Malko neliniştit, ştii bine că o asemenea operaţiune se pregăteşte timp de

săptămâni întregi, dacă nu luni întregi... Cu riscuri enorme. Pakistanul este în război latent şi ISI este pretutindeni. Riscăm un eşec grav.

— Sunt de acord, recunoscu şeful agenţiei CIA, dar nu dispunem de timp. Această bombă atomică este în drum spre obiectivul ei. Tremur în fiecare dimineaţă când deschid radioul. Nu e nici o secundă de pierdut. Avem o reuniune astăzi la ora patru după-amiază, în biroul meu, unde va participa şi şeful agenţiei din Islamabad pe care l-am însărcinat să facă un dosar asupra obiectivului...

— Sper că această comunicare a fost securizată! zise oftând Malko. Cu cine se presupune că trebuie să acţionez?

— Mai întâi cu doi băieţi pe care îi cunoşti bine: Chris John şi Milton Brabeck. Au fost deja informaţi şi au plecat din Washington spre Islamabad. Oficial sunt trimişi ca să întărească securitatea ambasadei. Vor fi cazaţi în *compound*-ul nostru.

Malko făcuse miracole cu cele două gorile CIA, care îl respectau ca pe Dumnezeu. Totuşi, dispozitivul i se părea puţin cam subţire.

— Trei oameni sunt suficienţi? întrebă el.

— Ar trebui, suspină Richard Spicer. Nu putem infiltra foarte mulţi fără să-i alertăm pe pakistanezi.

Buick-ul încetini şi se opri sub pridvorul de la *Lanesborough*.

— Ne revedem la ora patru, confirmă americanul. Apropo, am nevoie de paşaportul tău ca să-l

trimit consulatului pakistanez, cu un mic cuvânt. Oficial pleci acolo ca să-l vânezi pe Bin Laden. Eşti prea cunoscut acolo ca să te introducem sub I.F. (falsă identitate).

* * *

- Malko era căpiat. Totuşi, nu era prima lui misiune în Pakistan, dar să ridici un om, pe faţă, din capitala ţării şi totul fără pregătire... Revenit în camera lui, îşi spuse că avea să păstreze şi o pistă de rezervă şi o sună pe mobil pe Aisha Mokhtar. Miracol. Aceasta răspunse imediat.

— Malko! Ce drăguţ că m-ai sunat. Îţi imaginezi unde sunt? Iau masa la *Lanesborough,* cu un tânăr căruia i-am tras clapa cu o zi înainte. Tu? Tot în Austria?

— Sunt la câţiva metri de tine, o anunţă Malko. Tocmai am ajuns în Londra...

Pakistaneza strigă de bucurie.

— E minunat! Vino să bei o cafea cu noi.

Atunci când Malko debarcă în sala restaurantului, cam trist, zări imediat o pată vie în decorul mohorât: Aisha Mokhtar, îmbrăcată într-un costum cu taior portocaliu care părea cusut pe ea, cu un decolteu care îi oferea pieptul ca pe un platou. Fusta foarte scurtă dezvăluia ciorapi negri foarte lucioşi. O creatură lungiformă era instalată în faţa ei, un blondin care părea ieşit învingător din-tr-un concurs de acnee. El se ridică cu vioiciune şi îi

întinse lui Malko o mână moale, anunţând cu o voce nazală:

— Charles Newton Jones! Cred că sunteţi un prieten al lui Aisha, nu?

Ospătarul se îndreptă spre masa lor cu un scaun în mâini. Abia reuşi Malko să-şi întindă picioarele sub masă, că cele ale lui Aisha se şi lipiră de ale lui. Pakistaneza îi aruncă o privire arzătoare şi spuse cu o voce care i-ar fi smuls o erecţie şi unui mort:

— Ce fericită sunt! Cât timp rămâi în Londra?

— Plec mâine.

Surâsul îi păli.

— Ce păcat! Dar putem să cinăm împreună în seara asta. Cred că Charles are o întâlnire.

Tânărul britanic bâigui câteva cuvinte despre o cină pe care ar fi putut foarte bine să o contramandeze, dar nu încercă să comenteze. În timp ce semna nota de plată, Aisha Mokhtar îl fixa pe Malko cu un surâs gurmand şi zise cu voce joasă:

— Mă voi face foarte frumoasă în seara asta...

— Rămâi cum eşti, zise simplu Malko, sărutându-i mâna. Acest taior e minunat.

Dacă ea ar fi ştiut că el se pregătea să-l răpească pe bătrânul ei amant...

* * *

De la ferestrele biroului lui Richard Spicer de la etajul patru al ambasadei americane, nu se zăreau

decât arborii din Grosvenor Square. Clădirea era înconjurată de bariere metalice, merloane de ciment, circulaţia interzisă şi poliţişti ai diviziei antiteroriste de la Scotland Yard dispuşi peste tot, dotaţi cu veste antiglonţ şi înarmaţi cu MP 5.

Două persoane se aflau deja în biroul şefului agenţiei.

— Vi-l prezint pe colonelul Travis Mc Leary, anunţă Richard Spicer. El comandă o unitate de elicoptere – Blackhawk – la Spin Bolak, pe frontiera afgano-pakistaneză.

Colonelul Mc Leary avea părul scurt şi cenuşiu, nemăsurând decât puţin peste un metru şaizeci şi cinci şi părea intimidat. Richard Spicer se întoarse spre cel de-al doilea vizitator, un bărbat în costum deschis la culoare, şifonat, foarte brunet, corpolent, care părea că doarme în picioare.

— Malko, William Hancock este COS (şeful agenţiei) noastre din Islamabad de trei ani. A ajuns în această dimineaţă. El e cel care l-a înlocuit pe Greg. OK. Să trecem la treabă.

Richard Spicer ajunse la peretele din fundul biroului, pe care erau prinse două hărţi. Una a Islamabadului, cealaltă detaliind nordul Pakistanului, înglobând zona de frontieră cu Afghanistanul. Cu un arătător, indică un loc situat la vreo treizeci de kilometri la vest de Islamabad.

— Aceasta este zona arheologică de la Taxila, anunţă el, acolo unde se găsesc ruinele a trei oraşe

budiste, Bhir Mound, Sirkaph şi Sirsouk. În timpul săptămânii, aceste zone sunt practic pustii. Ele nu sunt frecventate decât vinerea şi sâmbăta. William, care cunoaşte bine locurile, a reperat unul unde poate fi pus uşor un elicopter.

William Hancock tuşi şi îşi deschise un carneţel.

— Exact, confirmă el. La Sirkaph există o suprafaţă plană, înconjurată de pereţi în parte distruşi, perfect capabilă să găzduiască un Blackhawk. În apropierea unei stupe, care poate servi ca punct de reper. Este invizibilă de pe drumul Peshawar-Islamabad. La momentul oportun, vom plasa acolo o baliză GPS care va ghida aparatul asupra zonei sale de aterizare.

Richard Spicer deplasă apoi arătătorul spre frontiera afgană, punând-o pe un mic punct în Afghanistan: Spin Bolak.

— Unitatea colonelului Mc Leary este staţionată aici. Şase Blackhawk care patrulează în Afghanistan, de-a lungul frontierei, şi efectuează câteodată deplasări în Pakistan. Ideea este următoarea: atunci când se va hotărî ziua J, vom avea patruzeci şi opt de ore pentru ca Mc Leary să depună o cerere de survol pe teritoriul pakistanez ca să aducă un ofiţer de legătură la Islamabad. S-a mai întâmplat şi pakistanezi nu ne vor face nici un fel de greutate. Distanţa dintre Spin Bolak şi Islamabad este în jur de o sută cincizeci de mile, adică vreo patruzeci şi cinci de minute de zbor.

Pentru Taxila, trebuie socotite cel puţin zece minute. Semnalul de plecare va fi dat de mine. Va trece frontiera şi va avertiza turnul de control din Peshawar de altitudinea şi promontoriul lui. Apoi, cu puţin înainte de a ajunge la Taxila, va anunţa controlul din Islamabad că în urma unei scurgeri de lichid hidraulic, este constrâns să efectueze o aterizare forţată. Va avertiza *deschis* şi ambasada de la Islamabad. Pakistanezii, în acest stadiu, nu vor avea nici un motiv să se alarmeze. O dată aşezat, Blackhawk-ul, cu un echipaj de patru oameni, va aştepta, fără să-şi oprească rotorul, furgoneta care-l va aduce pe "subiectul principal" şi echipa care l-a recuperat. După ce-i va îmbarca, va pleca în direcţia Spin Bolak, avertizându-i pe pakistanezi că o avarie îi forţa să se întoarcă. Nu va fi nici o reacţie ostilă de care să ne temem şi, oricum, dacă aviaţia de vânătoare pakistaneză, cu baza la Peshawar, va încerca să reacţioneze, noi avem un *squadron* de F-16 care va face ture pe cer în zona de frontieră. Domnule colonel, aveţi ceva de adăugat?

— Nimic, *sir*, aprobă colonelul Mc Leary. Aceasta n-ar trebui să ne pună probleme. Trebuie să îl aprovizionez cu armament de bord?

— Da.

— Care ar trebui să fie reacţia mea în cazul în care elementele de sol pakistaneze ar vrea să mă împiedice să redecolez, la Taxila?

— Le neutralizați, anunță rece Richard Spicer. Superiorul dumneavoastră ierarhic vă va da instrucțiunile cu privire la acest subiect. Întreaga operațiune este acoperită de un *finding* al Președintelui.

Impresionat, colonelul Mc Leary nu mai insistă. Malko își drese vocea și zise:

— Ați descris un plan de exfiltrație perfect. Dar *înainte*, cum ar trebui să se petreacă acțiunea?

Șeful agenției se întoarse spre William Hancock.

— Bill, e rândul tău.

Șeful agenției bău o înghițitură mare de cafea și se plantă în fața planului Islamabadului.

— Sultan Hafiz Mahmud s-a mutat. El locuiește acum în cartierul cel mai șic, în zona, sau mai degrabă triunghiul din Mehran 8, situat între bulevardul Kyaban-e-Iqbal și Siachin Road, aproape în fața moscheii Jamia Faridya: o casă pe Fourth Street cu fațada ce dă spre intrarea pe Siachin Road. Vila lui e a treia și are numărul 5. Nu are decât o singură intrare din Fourth Street, supravegheată în permanență de polițiști în uniformă staționați la colțul cu Siachin Road, conectați prin radio de Cartierul lor General. În fiecare dimineață, în jurul orei opt și treizeci de minute, Sultan Hafiz Mahmud își face joggingul de-a lungul străzii Siachin Road până la moscheea Shah Faisal. Uneori se îndreaptă spre zoo, aflată în direcția opusă. Scurtează drumul pe zona care

merge de-a lungul Siachin Road, o zonă ierboasă cu câțiva arbori.

— E singur? întrebă Malko.

— Nu. Are întotdeauna cu el două gărzi de corp, polițiști de la ISI, care aleargă cu el.

— Sunt înarmați?

— Foarte probabil, dar n-am putut să verificăm asta: poartă treninguri largi.

— Asta e tot?

— După observațiile noastre prin binoclu, da. Dar n-am avut o distanță satisfăcătoare.

— Alte oportunități? insistă Malko.

— Nu. Când Sultan Hafiz Mahmud se deplasează în timpul zilei sau seara, e întotdeauna însoțit de o mașină de protecție și o gardă de corp e așezată lângă șofer. În plus, folosește un Mercedes blindat.

— Deci, concluzionă Malko, v-ați decis să-l răpiți în timpul joggingului.

— *Right,* confirmă Richard Spicer. Veți folosi un vehicul local închiriat de către domnul Chris Jones. Un alt vehicul, o furgonetă albă, va fi staționată pe bulevardul Kyaban-e-Margalla colț cu bulevardul Shalimar, cu cheile sub parasolar. Astfel va fi o distanță scurtă de parcurs cu primul vehicul. Bine-înțeles, pakistanezii, de îndată ce vor afla de ridicarea lui, vor bloca ieșirile din oraș, dar furgoneta albă nu le va fi semnalată. Aceasta va purta un număr de înmatriculare de Peshawar. Apoi, nu va

mai trebui decât să ajungă la Blackhawk. După o jumătate de oră, puteţi părăsi spaţiul aerian pakistanez...

Richard Spicer părea perfect destins. Malko surâse ironic.

— Apropo, *cine* va fi însărcinat să-i neutralizeze pe cei doi poliţişti?

— Totul a fost prevăzut. Cei doi baby-sitter-i ai tăi. Câte unul pentru fiecare.

— Cum?

— Vor folosi puşti trăgând cu seringi încărcate cu un anestezic foarte puternic, folosit pentru neutralizarea animalelor sălbatice atunci când trebuie îngrijite.

Părea mândru de ideea lui originală şi Malko nu se putu împiedica să nu remarce:

— E o mică diferenţă de greutate între un elefant şi un pakistanez...

— Dozele vor fi studiate în consecinţă, promise şeful agenţiei. Se pare că acest anestezic reacţionează foarte rapid.

— E de dorit, zise Malko.

Un înger trecu, mascat, şi evadă spre frunzişul din Grosvenor Square. Totul era perfect, dar Malko îşi permise să calce în străchini.

— Şi dacă apare vreo problemă? Dacă pakistanezii reacţionează?

— Aveţi ordinul să nu le rezistaţi. Dacă lucrurile chiar se complică, cred că filmul pe care îl avem în

posesie îi va readuce repede la tăcere. Imagini arătându-l pe Ossama Bin Laden în compania unuia din creatorii programului nuclear militar pakistanez, în faţa unei bombe fabricate după toate aparenţele cu combustibil nuclear pakistanez. E jenant. E vorba de securitatea Statelor Unite şi preşedintele nu e dispus să accepte scuze palide. Mai aveţi întrebări de pus?

O linişte de plumb îi răspunse la întrebare. Malko ştia că era vorba de o operaţiune cu riscuri ridicate şi cu numeroase posibilităţi de eşec, dar n-avea de ales: undeva în lume, o bombă nucleară de zece kilotone era în drum spre ţintă şi el trebuia să facă totul ca să o găsească. Richard Spicer îi întinse un plic gros.

— Uite aici paşaportul şi viza, rezervarea la hotel *Marriott* din Islamabad, banii şi fotografii cu Sultan Hafiz Mahmud.

— Şi dacă el se apără?

— Dacă va fi cazul, tranşă Richard Spicer, e prevăzut să fie neutralizat precum gărzile lui de corp. Babby-sitters se vor ocupa de asta.

Malko luă plicul. Nu era prima oară când un Serviciu de talia acestuia răpea un criminal de război sau un terorist într-o ţară străină, dar aceste operaţiuni erau pregătite cu mult timp înainte. Nu se făceau improvizaţii.

— Ai anunţat-o pe Aisha Mokhtar de schimbarea din program? întrebă Richard Spicer.

— Iau cina cu ea în seara asta, confirmă simplu Malko.

* * *

Primul nasture descheiat la taiorul portocaliu oferea sânii lui Aisha Mokhtar, printr-un decolteu pătrat, ca pe o tavă. Dacă ar fi fost un animal, ai fi zis că e în rut. Cu piciorul lipit de cel al lui Malko, îl freca uşor pe sub masă, auzindu-se fâşâitul ciorapilor. Cinaseră la *Annabel's*, în Berkley Square, în principal cu caviar şi votcă.

Ea se aplecă peste masă, făcând aproape să-i ţâşnească sânii din taior, şi zise cu voce joasă:

— Aş vrea să mergem în camera ta de hotel. N-am făcut niciodată dragoste la *Lanesborough.*

— De ce nu? aprobă Malko, excitat de această femelă în călduri.

Aisha Mokhtar era chiar o creatură de foc... Ea oftă.

— Chiar trebuie să pleci mâine?

— Biletul meu este deja luat, o asigură Malko. Am întâlnire la New York la ora două. Dacă vrei, trec la întoarcere prin Londra şi plecăm amândoi în Austria.

— Magnific! aprobă tânăra femeie. Cere nota de plată.

Ea ieşi prima din restaurant şi Malko, descoperindu-i crupa strânsă în fusta strâmtă portocalie, îşi

spuse că aceste despărţiri promiteau să fie foarte excitante.

Abia ajunseră în Bertley, că ea puse mâna pe el şi îl asigură, mândră:

— Deja mă doreşti!

Ochii ei înotau în spermă. Pe sub fusta scurtă şi portocalie, puţin ridicată, zări liziera ciorapilor. Îşi strecură o mână între coapsele acoperite cu ciorapi negri, dar nu putu să înainteze prea mult, atât de strâmtă era fusta. Degetele subţiri ale lui Aisha îl masau uşor în penumbră. Impasibil, Chaudry, şoferul, părea că nu remarcă nimic din ce se întâmpla. Atunci când ajunseră la *Lanesborough,* Malko era prezentabil. În ascensor, el termină să-i descheie nasturii de la taior, descoperind un corset din dantelă neagră, pe deasupra căruia lăsa să depăşească vârfurile lungi ale sânilor. El le frământă între degete şi Aisha începu să gâfâie, frecându-şi bazinul de al lui, cu privirea pierdută şi gura întredeschisă. Malko înţelegea de ce Sultan Hafiz Mahmud fusese înnebunit după ea...

În cameră, ea se debarasă de taior, îşi înnodă mâinile după gâtul lui Malko şi îi înfipse până în fundul gâtlejului o limbă vibrantă ca a unei şopârle. El încercă să ajungă la sex dar fusta era atât de strâmtă că nu putu să-i atingă nailonul de la slip.

Aisha se îndepărtă de el, se lăsă să cadă în genunchi şi îl înfundă în gură pentru o felaţie

sălbatică al cărui secret îl deţinea doar ea. Apoi se ridică şi îi strânse membrul între sânii ei umflaţi.

La capătul plăcerii, simţea că nu va mai rezista mult timp în acest ritm. O forţă să se ridice, îi desfăcu fermoarul la fusta portocalie şi i-o aruncă pe jos.

Aisha o urmă şi, întinsă pe spate pe mocheta înflorată, îşi smulse slipul de satin negru şi îi lansă lui Malko cu o voce grăbită:

— Fă dragoste cu mine, pe jos, ca şi cu o târfă...

Cu picioarele desfăcute şi mâinile sub şale ca să şi le ridice, răcni când Malko îşi plonjă sexul dintr-o singură mişcare până în străfundul vintrei ei. El se opri, bine înfipt în ea, imprimând membrului o mişcare circulară. Aisha horcăia ca o muribundă, juisând fără încetare, cu corpul scuturat de spasme.

Malko se retrase apoi încet şi o ajută pe femeie să se întoarcă. Abia întoarsă pe burtă pe mocheta groasă, se cabră ca o pisică atunci când vrea să primească un cotoi, cu mâinile încrucişate şi unghiile înfipte în mochetă. Era superb de erotică în corset şi ciorapi.

Malko nu se grăbi, chiar dacă era tensionat, gata să explodeze. Se plasă deasupra lui Aisha. De îndată ce-i simţi sexul atingând-o, îşi duse amândouă mâinile în spate, îndepărtându-şi globii cabraţi ai crupei ei, ca să se ofere şi mai bine.

Un gest de o obscenitate absolută.

Malko îşi apăsă lejer extremitatea sexului pe

corola brună, apoi se lăsă să cadă dintr-o dată, cu toată greutatea. Vertical, membrul lui se înfipse în şalele lui Aisha până la bază. Tânăra scoase un urlet nebun. Tremura din tot corpul, ca şi cum ar fi primit o descărcare electrică. Malko se retrase deja, cu o lentoare calculată, pentru a se lăsa să cadă din nou cu aceeaşi violenţă. Aisha se agita ca un fluture pe o planşă anatomică, ridicându-şi bazinul ca să se afunde mai bine în ea.

— Violează-mă! răgea ea. Fă-mi rău...

Ceea ce era total fals, dar avea nevoie să se plaseze într-un film...

Beat de plăcere, Malko nu se oprea să perforeze această crupă magnifică, cu o regularitate de metronom.

* * *

Oare era de vină vodca, sau excitarea prea puternică? El nu ajungea să juiseze, rămânând totuşi ţeapăn ca o coadă de târnăcop şi Aisha nu părea că vrea să se oprească. Inundat de sudoare, în mâini deasupra corpului tinerei femei, se lăsa să cadă din ce în ce mai greu, smulgând de fiecare dată strigăte partenerei lui. Avu brusc ideea să-i împreuneze picioarele larg depărtate ale lui Aisha. Senzaţia fu atât de intensă, că îşi simţi în sfârşit sămânţa ţâşnindu-i din rărunchi.

Aisha urlă din răsputeri când acesta se goli în ea. Potolit, se bascul pe spate, ca să-şi tragă

sufletul, scoţând din şalele violate un membru încă ţeapăn. Imediat, Aisha se rostogoli şi îi luă sexul în gură, ca pentru a extrage ultimele picături de spermă. În sfârşit, se lăsă şi ea pe spate, cu mâinile sub cap şi Malko se îndreptă spre baie epuizat, ca să se arunce sub duş.

Ajunse din nou în cameră, învelit într-un prosop. Simţi imediat că era o problemă. Aisha îşi pusese fusta şi îşi băgase sânii în corset. Cu privirea neagră de furie, flutura în mâna dreaptă un bilet de avion.

— De ce mă minţi? lansă ea cu o voce furibundă. Tu pleci în Pakistan, în ţara mea. De ce?

Malko realiză adevărul într-o fracţiune de secundă: ea găsise biletul de avion pus pe birou. Neprevăzând venirea ei, nu-l pusese în siguranţă. Îi trebuiră câteva secunde să coboare din norul lui erotic. Blestemând acest incident...

— Nu voiam să-mi pui întrebări, îi explică el. Călătoria mea n-are nici o legătură cu tine.

— Mă minţi!

— Nu. Trebuie să mă întâlnesc cu nişte oameni la Islamabad. Investitori. Eu nu amestec niciodată afacerile cu viaţa mea privată. Dar, că zbor la Islamabad sau la New York, asta nu schimbă nimic. Mă voi întoarce peste câteva zile.

Aisha Mokhtar îl fixa, punându-şi vizibil multe întrebări.

— Cunoşti cumva un bărbat care se cheamă Sultan Hafiz Mahmud?

— Nu, afirmă Malko fără să clipească. De ce?

Aisha îl fixă lung, apoi îşi întoarse privirea. Malko făcu un pas înspre ea, dar ea se eschivă.

— Nu-mi place să fiu minţită, zise ea. Nu mă mai căuta la întoarcere. E păcat.

Fără un cuvânt în plus, ea îşi puse taiorul, îşi luă poşeta şi plecă trântind uşa. Malko se aşeză pe pat: dacă răpirea lui Sultan Hafiz Mahmud reuşea, Aisha îi va fi mai puţin utilă. Oricum, îi ştia adresa şi numerele de telefon. Va vedea, la întoarcerea din Islamabad.

Dacă va exista întoarcere...

Acest gen de operaţiuni improvizate se terminau frecvent foarte rău. Şi el cunoştea slăbiciunea conducătorilor CIA, care îşi meritau porecla de CYA: *Cover Your Ass...*

Gândindu-se bine, misiunea pe care i-o încredinţaseră era complet nebunească.

Sfârşitul volumului întâi

Redactor: ***Maria Carp***
Tehnoredactare computerizată: ***Cătălina Radu***

Tipărit la C.N.I. „Coresi" S.A.

NOU!

Cereți la chioșcuri și „Brigada mondenă“

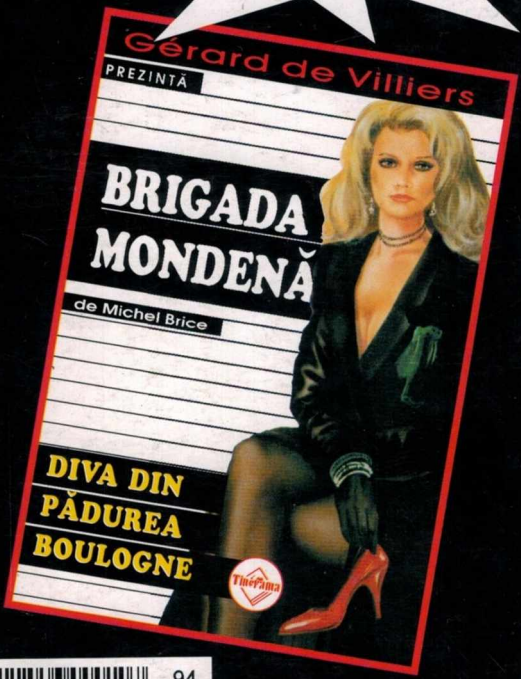

6 422556 000107 94

PREȚ: 2,5

ISBN 973-597-368-5